

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΤ' ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΟΚΤΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ--ΚΑΤΑ ΛΕΞΙΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ--ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΗ-
ΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ--ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ--ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ ΠΡΑΓ-
ΜΑΤΙΚΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ--ΓΝΩΜΙΚΑ--ΝΟΗΜΑ-ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ -ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΡΩΣΣΗΣ Ο.Ε.",
ΝΙΚΟΛ. Ι. ΡΩΣΣΗ-ΣΟΦ. Ι. ΡΩΣΣΗ-ΕΥΘ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ - ΤΗΛ. 36.584 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

42121

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΤ' ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΟΚΤΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ—ΚΑΤΑ ΛΕΞΙΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΗ-
ΜΑΣΙΟΛΟΓΙΚΑ—ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ—ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ ΠΡΑΓ-
ΜΑΤΙΚΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ—ΓΝΩΜΙΚΑ—ΝΟΗΜΑ-ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ -ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ

ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΝΙΚΟΛ. Ι. ΡΩΣΣΗΣ Ο.Ε.",
ΝΙΚ. Ι. ΡΩΣΣΗ - ΣΟΦ. Ι. ΡΩΣΣΗ - ΕΥΘ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ - ΤΗΛ. 36.584 - ΑΘΗΝΑΙ

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν κάτωθι ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου.

Ἰ. Ν. Νικολίδη

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

Α' Προοίμιον § 1 - 2

Ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
νομίζω ὑμᾶς ἐλέσθαι ἂν
ἀντί πολλῶν χρημάτων,
εἰ γένοιτο φανερόν
τὸ μέλλον
συνοίσειν τῇ πόλει,
περὶ ᾧ
νυνὶ σκοπεῖτε.
Ὅτε τοίνυν τοῦθ'
οὕτως ἔχει,
προσῆκει ἐθέλειν
ἀκούειν προθύμως
τῶν βουλομένων
συμβουλεύειν·
οὐ γὰρ μόνον,
εἰ ἤκει τις
ἐσκεμμένος (εἰπεῖν)
τι χρήσιμον,
τοῦτ' ἀκούσαντες
λάβοιτ' ἂν,
ἀλλὰ καὶ ὑπολαμβάνω
(εἶναι) (ἴδιον) τῆς ὑμετέρας τύχης
(τὸ) ἐπέλθειν ἂν ἐνίοις

εἰπεῖν ἐκ τοῦ παραχρῆμα
πολλὰ τῶν δεόντων,
ὥστε ἐξ ἀπάντων
γενέσθαι ὑμῖν
ῥαδίαν τὴν αἴρεσιν τοῦ συμφέ-
ροντος.

Ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρός,
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
λέγει μόνον οὐχὶ
ἄφειδς φωνήν,
ὅτι ἀντιληπτέον ἐστὶν
ὑμῖν αὐτοῖς
τῶν πραγμάτων ἐκείνων,
εἴπερ φροντίζετε
ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν·
ἡμεῖς δὲ μοι δοκοῦμεν
ἔχειν πρὸς αὐτὰ
οὐκ οἷδ' ὄντινα τρόπον.

* Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
νομίζω ὅτι σεῖς θὰ προτιμούσατε
ἀντί πολλῶν χρημάτων,
ἂν ἤθελε γίνει φανερόν
ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρόκειται
νὰ ὠφελήσῃ τὴν πόλιν,
σχετικῶς μὲ αὐτὰ διὰ τὰ ὁποῖα
τώρα θὰ σκέπτεσθε.
Ἐπειδὴ λοιπὸν τοῦτο (τὸ ζήτημα)
τοιουτοτρόπως ἔχει,
ἀρμόζει νὰ ἔχετε τὴν θέλησιν
νὰ ἀκούετε μὲ προθυμίαν
ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν
νὰ (σᾶς) συμβουλευθῶν·
διότι ὄχι μόνον,
ἂν ἀναρῆ κανεῖς (εἰς τὸ βῆμα)
προμελετημένος (διὰ νὰ προτείνῃ)
κάτι τι χρήσιμον (ὠφέλιμον),
τοῦτο, ἀφοῦ ἀκούσετε,
δύνασθε νὰ (τὸ) ἐννοήσετε,
ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις νομίζω
(ὅτι εἶναι ἴδιον) τῆς τύχης σας
τὸ ὅτι μπορεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν
μερικῶν
νὰ εἴπουν ἐκ τοῦ προχείρου
πολλὰ ἀπὸ τὰ πρέποντα,
ὥστε ἐξ ὅλων ἐν γένει (αὐτῶν)
νὰ καταστῆ εἰς σᾶς
εὐκολος ἢ ἐκλογή τοῦ συμφέροντος.

* Ἡ μὲν λοιπὸν παροῦσα κατάστασις,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
σχεδὸν λέγει
ἐκβάλλουσα φωνήν
ὅτι πρέπει νὰ ἐπιληφθῆτε
σεῖς οἱ ἴδιοι
τῶν πραγμάτων ἐκείνων,
ἐὰν βεβαίως φροντίζετε
διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν·
ἡμεῖς ὅμως μᾶθ φάνεται
ὅτι διακείμεθα πρὸς αὐτὰ
δὲν γνωρίζω κατὰ ποῖον τρόπον.

§ 1 - 2. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. πολλῶν = γεν. πληθ. τοῦ ἀνωμάλ. ἐπιθ. πολὺς, πολλή, πολὺ (συγκρ. πλείων ἢ πλέων, πλείον ἢ πλέον ὑπερθ. πλείετος η, ον). ἂν (=δυνητικὸν μόριον) = θά, ἤθελε, εἶναι· δυνατὸν τὸ ἂν συντάσσεται α) μὲ ἀπαρέμφατον, β) μὲ εὐκτικὴν καὶ

γ) με ὀριστικὴν ἱστορικῶν χρόνων. ὑμᾶς=προσ. ἄντων. β'. προσ. ἐγώ, ἐν (οὗτος, ἐκεῖνος, ὅδε). εἰλόσθαι=ἀπαρεμφ. μέσου ἄορ. β'. τοῦ αἰρέ-ομαι -οῦμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ. τὸ ἐνεργητ. αἰρέ-ω=σὺλλαμβάνω, κυριεύω) τὸ παθ. τοῦ αἰρέω: ἀλλοκομαι=σὺλλαμβάνομαι αἰχμάλωτος, κυριεύομαι αἰρούμαι (παθητ.)=ἐκλέγομαι. ἡρούμην, αἰρήσομαι, αἰρεθήσομαι, ἄορ. β'. εἰλόμην, ἤρημαι, ἤρημην (περισσότερα βλέπε: I. Θ. Ρώσση: Λεξικὸν ἀνωμαλῶν ῥημάτων). αἰρούμαι τι ἀντί τιος=προτιμῶ κάτι ἀντί τιος αἰρούμαι τι ἀντί πολλῶν χημάτων=εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποβληθῶ εἰς μεγάλας ζηματικὰς θυσίας δια κάτι ἄλλο. ὑμᾶς εἰλόσθαι ἂν(=ὄτι ὑμεῖς ἐλοίσθε ἂν)ᾶτι σεῖς θὰ προτιμοῦσατε. νομίζω, ἐνόμιζον, νομιῶ, ἐνόμισα, νενόμικα, ἐνενομίκειν· νομίζομαι, ἐνομίζομαι, ἐνομίζομαι, νομιούμαι, νομισθήσομαι, ἐνομίσθη, νενόμισμαι, ἐνενομίσθη-γένετο=γ'. ἐν. μεσ. ἄορ. β'. εὐκτ. τοῦ ἀποθετικῶ γίγνομαι, ἐγιγνόμεν, γενήσομαι, ἄορ. β'. ἐγενόμην, γεγένημαι καὶ β' γέγονα, ἐγενήμην καὶ β' ἐγενόμην-τὸ μέλλον=μετοχὴ ἔνεστ. τοῦ μέλλω (=οκοπεῖω)-ἐμελλον καὶ ἤμελλον, μελλήσω, ἐμελλήσω καὶ ἡμελλήσω. συνοίσειν=ἀπαρμ. μέλλ. τοῦ ἀπροσώπου συμφέροι, συνέφρα, συνοίσει, συνήνεγκε, συνενήνοχε, συνεννήομαι· συμφέροι τι τινα=εἶναι κάτι συμφέρον (ὠφέλιμον) εἰς κάποιον: ὠφελεῖ. ὄν=γεν. πληθ. τῆς ἀναφ. ἄντων. ὄς, ἦ, ὅ. περὶ ὄν (=περὶ τούτων ᾶ)=ὡς πρὸς αὐτά, σχετικῶς με αὐτά, διὰ τὰ ὅποια. νυνί=ἐπίρρ. χρόν. ἐκ τοῦ νῦν καὶ τοῦ δεικτικῶ -ί (προσχηματισμός), τὸ ὅποῖον λαμβάνει διὰ τὰ ἐπιτελεῖν τῆν ἔνοιαν τοῦ παρόντος χρόνου (παράβαλε τὸ νεοελλην.: τώρα δά, ἐκεῖ δά, κλπ.). σκοπεῖτε=β' πληθ. ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ σκοπέ-ω-ᾶ (=σκέπτομαι, ἐξετάζω), ἐσκοποῦν, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἐσκεμμαι, ἐσκέμην-δε=σύνδ. χρόν. ἐδῶ αἰτιολ.=ἐπειδὴ, ἄφορ. τοίνυν=συμπερ. σύνδ.=λοιπόν. τοῦθ' =τοῦτο. ἔχει=ὄριστ. ἔνεστ. τοῦ ἔχω, εἶχον, ἔξω καὶ στήσω, ἄορ. β' ἔσχον, ἔσχηκα, ἐσχέκειν. προσήκει (ἀπόρροπον)=ἀρμόζει, πρέπει, παρὰ προσήκει· ἐθέλειν=ἵπαρ. ἔνεστ. τοῦ ἐθέλω (καὶ θέλω), ἠθέλον, ἐθέλησω (καὶ θελήσω), ἠθέλησα, ἠθέληκα (καὶ θεθέληκα), ἠθέληκειν. ἀκούειν=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ ἀκούω, ἤκουον, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα, κηρήσομαι. βουλομέναν=τοῦ ἀκούω, ἤκουον, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα, κηρήσομαι. βουλομένην=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἀποθετ. βούλομαι (=ἐπιθυμῶ, θέλω), ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, βουλήσομαι, ἐβουλήθη καὶ ἠβουλήθη, βεβούληκα, ἐβεβούληκα, συμβουλεύειν=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ συμβουλεύω (ὁμαλόν). εἰ=ὄποτ. συνδ. (εἰ, εἴαν, ἂν, ἦν) ὁ τόνος τοῦ εἰ εἶναι τῆς ἐγκλιτικῆς ἄορ. ἄντων. τι (τις, τί).-ἐσκεμμένος (=προμελετημένος =μετχ. παρὰ τοῦ σκοποῦμαι (ἢ σκοπῶ) ἐσκοπούμην, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἐσκεμμαι, ἐσκέμην-ἦκει=γ' ἐν. ἔνεστ. ὄριστ. ἦκω (=ἔχω ἔλθει) ἔνεστ. με σημασίαν παρὰ. ἦκον (=ἦλθον) παρὰ. με σημασι. ἄορ. ἦξω, ἦλθον, ἠλήθη, ἐλήλυθα, ἐλήλυθει· εἰ ἦκει τις =εἴαν ἐχῆ ἔλθει (ἀναβῆ εἰς τὸ βῆμα). λάβοιτε=β' πληθ. ἄορ. β' ὑποτ. τοῦ λαμβάνω. ἐλάβανον, λήψομαι, ἔλαβον (ἄορ. β'), εἴληφα, εἴληφειν· λαμβάνω=ἐννοῶ ἂν λάβοιτε=μπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε. ὑμετέρας=κτιτ. ἄντων. β'. προσ. ὑπολαμβάνω=νομίζω. δεόντων=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἀπροσώπου δεῖ, ἢ ὅποια οὐσιαστικοποιήθη: τὸ δεόν=τὸ πρέπει. ἐκ τοῦ παραχῆμα=ἐπίρρ. χρόν.=ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ προμελέτης. ἐνοι, αἰ, α=ἄορ. ἄντων. μόνον εἰς πληθ. ἐπελθεῖν=ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ ἀποθ. ἄπορ. ἐπέρχεται, ἐπρῆς ἐπειαι, ἐπῆλθε, ἐπελήλυθε, ἐπελήλυθει· ἐπέρχεται τινα+ἀπαρ.=ἐρχεται εἰς τὸν νοῦν κάποιου+νὰ... (τὸ ἐπελθεῖν ἂν ἐνοις (=τὸ ὅτι ἐπέλθοι ἂν ἐνοις)=τὸ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν μερικῶν. εἰπεῖν=ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ λέγω, ἔλεγον, λέξω καὶ ἐρῶ, ἔλεξα καὶ εἶπα (α'), εἶπον (β'), εἶρηκα, εἶρηκεν. ἄπας ἅπασα, ἅπαν=ἐπίθ. γ' κλ.=ὄλος γενικῶς. ῥάδιος α, ον=ἐπίθ. β' κλ. (συγκρ. ῥᾶων, ῥῶον, ὑπερθ. ῥᾶστος, ἦ, ον). συμφέροντος=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἄπορ. συμφέροι, οὐσιαστικοποιήσεται. αἰρεῖς=ἐκλόγη, προτίμησις. γενέσθαι ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ εἶμι, ἦν, ἔσομαι, ἐγενόμην, γέγονα, ἐγενόμην. παρὼν=μετχ. ἔνεστ. τοῦ πάρεμι (παρά+εἶμι)-καί-ρως=περίστασις, εὐκαιρία. μόνον οὐχι=μόνον πού δέν, σχεδόν, ἀφιεῖς, εἶσα, εἰ=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἀφίημι, (=φῆνω) ἀφίην, ἀφῆσω, ἀφῆκα, ἀφείκα,

εἰπεῖν θὰ ἐννοήσωμεν τὴν αἰτία. *ἐνίους*.—*πολλά*=(πολλοὺς λόγους) σύστοιχον ἄντικ. τοῦ *εἰπεῖν*. *τῶν δέοντων*=ἐπιθ. μετοχ. γεν. διαίρετ. τοῦ *πολλά*. *ἐκ τοῦ παραχρῆμα*=ἐμπρόθ. διορ. τοῦ τρόπου. τὸ *ὥστε* μὲ τὸ ἄκρο. *γενέσθαι* ἀποτελεῖ ἀπαρεμφ. συμπερασματικὴν πρότασιν σημαίνουσαν σκοπὸν ἐπιδιωκόμενον. *αἰρεσῖν*=ὑποκ. τοῦ *γενέσθαι*.—*θαδίαν*=κατηγορ. εἰς τὸ *αἰρεσῖν*.—*τοῦ συμφέροντος*=γεν. ἀντικειμενικὴ εἰς τὸ *αἰρεσῖν* (*αἰροῦμαι τὸ συμφέρον*). *ἐξ ἀπάντων*=ἐμπρόθ. διορ. σημαίνων τὸ αἶμα ποῦ.—*ὄμῖν*=δοτ. προσωπικὴ.—*οὖν*=σύνδ.συνπερ. δηλῶν συμπέρασμα πραγματικὸν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐξαγόμενον. *λέγει*=ῤῥημα. *δ καιρὸς*=ὑποκ. *δ παρῶν*=ἐπιθ. μετοχ. ἐπιθ. διορ. τοῦ *καιρὸς*. *μόνον οὐχί*=ἐπιρρημ. διορ. κολαστικὸς ὑπερβολικῆς ἐκφράσεως δηλῶν τὸ σχεδὸν. *ἀφιεῖς*=μετοχ. ἱσοπ. *φωνῆν*=ἀντικ. τῆς μετοχ. *δοι*... *ἀντιληπτέον ἐστίν*=(ἀπρόσωπος ἐκφρασις) εἰδ. πρὸτ. ὡς ἄντικ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ λεκτικοῦ *λέγει*, ἢ ὅποια ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ: *δεῖ ὑμᾶς αὐτὸν ἀντιλαβέσθαι*.—*ὄμῖν*=δοτ. προσωπ. τοῦ ἐνεργουμένου προσώπου, ἢ ὅποια τίθεται κατὰ δοτ. πτώσιν εἰς τὰ—*τὸς* καὶ—*τέος* ῥηματικά ἐπιθετα καθὼς καὶ εἰς τοὺς συντελικoὺς χρόνους παθητ. ῥημάτων καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ ποιητικὸν αἶτιον, *τῶν πραγμάτων*=ἀντικ. τοῦ *ἀντιληπτέον ἐστίν* (ἀντιλαμβάνομαι τινος). *ἐκείνων*=ἐπιθ. διορ. εἰς τὸ *πραγμάτων*. *εἴπερ*=εἰσάγει ὑποθ. πρότασιν. τὸ *πέρ*=βεβαιωτικὸν μόριον. *φροντίζετε*=ῤῥημα. (*ὕμεις*)=ὑποκείμε. *ὑπὲρ σωτηρίας*=ἐμπρόθ. διορ. δηλῶν σκοπὸν. *αὐτῶν*=γεν. ἀντικ. εἰς τὸ *σωτηρίας* (*σῶζω τινὰ ἢ εἶ*) καὶ ἐδῶ ὑπάγει ὑποθ. λόγος: *εἴπερ φροντίζετε* (υπόθεσις)+*ἀντιληπτέον ἐστίν ὑμῖν τῶν πραγμάτων ἐκείνων* (ἀπόδοσις) (α' εἶδος σημαίνων τὸ πραγματικόν.) *ἡμεῖς δέ*=ἀντιτίθεται εἰς τὸ *δ μὲν καιρὸς*. Ἡ συντακτικὴ σειρά τῆς ἡμιπεριόδου: *ἡμεῖς δέ δοκοῦμεν μοι ἔχειν πρὸς αὐτὰ οὐκ οἶδα ὅτινα τρόπον*.—*ἡμεῖς*=ὑποκ. τοῦ προσωπ. *δοκοῦμεν* καὶ τοῦ *ἔχειν* (ταυτοπροσοπία). *μοι*=δοτ. προσωπ. εἰς τὸ *δοκοῦμεν* διὰ τὴν ἀπρόσωπον ἐννοσίαν του. (*ἡμᾶς δοκεῖ μοι ἔχειν πρὸς αὐτὰ*). *ἔχειν*=εἰδ. ἄκρο. ὡς ἄντικ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ *δοκοῦμεν*. *πρὸς αὐτὰ*=ἐμπρόθ. διορ. σημαίνων ἀναφορὰν. *οἶδα*=ῤῥημα. (*ἐγὼ*)=ὑποκ. *ὅτινα τρόπον*=αἰτιατ. λαμβανόμενη ἐπιρρηματικῶς καὶ σημαίνουσα τρόπον: κατὰ ποῖον τρόπον, πῶς.

§ 1—2. Πραγματικά. *Ἄνδρες Ἀθηναῖοι*: ὁ ρήτορ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Πενθῆδος ἀποτείνεται πρὸς τὴν στρατεύσασαν ἡλικίαν τῶν Ἀθηναίων, διότι αὐτῶν προτίθεται νὰ ζητήσῃ τὴν γνάμην, ἂν πρέπῃ νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ νὰ στείλουν βοήθειαν εἰς τὴν Ὀλυνθον. *Ἄντι πολλῶν χρημάτων*: Ὁ Δημοσθένης ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπιζητεῖ νὰ κολακεύσῃ τὴν ἀφιλοχρηματιαν τῶν Ἀθηναίων, λέγων εἰς αὐτούς, ὅτι θὰ ἦσαν διατεθειμένοι νὰ υποβληθοῦν εἰς μεγάλας χρηματικὰς δαπάνας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ υπαινίσσεται ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, συμφώνως πρὸς τὰς ἐπικρατούσας φήμας, ἐλάμβανον χρήματα παρὰ τοῦ Φιλίππου καὶ ἀτετέλουν τὴν γνωστὴν μερίδα τῶν Φιλιππιζόντων. Τὴν πολιτικὴν τοῦ Φιλίππου ἐροπαγάνοιζαν καὶ ἠνθούον ὁ κατέχων τὴν ἐξουσίαν ἐπώνυμος ἄρχων Εὐβουλος, καθὼς καὶ ὁ Αἰσχίνης, Δημάδης, Φωκίων κ.λ.π. ἐνφ' ὀ Δημοσθένης ἠκολούθει ἐθνικόφροντα σοβινιστικὴν γραμμὴν. Τέλος διὰ τῆς ἰδίας φράσεως ὑποδηλοῖ ἀκόμη τὰ *θεωρικά*, διὰ τὰ ὅποια θὰ ὁμιλήσωμεν ἀναλυτικῶς εἰς τὴν § 19—20. *Περί ὧν νυνὶ σκοπεῖτε*: Ἡ σύγκλησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ἀπέβλεπε εἰς τὸ νὰ ληφθῇ ἀπόφασις, ἂν ἐπρεπε ἢ οὐχὶ νὰ ἀποστείλουν βοήθειαν εἰς τοὺς Ὀλυνθίους. *Ὅσα τοῖνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει*: ὁ Δημοσθένης λαμβάνει ὡς δεδομένον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι πράγματι προτίμουν τὸ συμφέρον τῆς πόλεως: παρὰ τὰ ἀβύγρια τῆς προδοσίας: διὰ τοῦτο κάμνει ἔκκλησιν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀβύσσουν προσεκτικῶς τοὺς ρήτορας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ καταστήσουν φανερόν ποῖαν πολιτικὴν συμφέρει νὰ ἀκολουθήσουν. *Ἐσκεμμένος ἦμεις*

τις : ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας εἶχε δικαίωμα νὰ ἐμιλήσῃ πᾶς Ἀθηναῖος πολίτης· εἶναι γνωστὴ ἡ φράσις : *τις ἀγορεύειν βούλεται*; Ἄλλοι ὁμῶς ρήτορες ὠμίλουν ἐκ τοῦ προχείρου (*ἐκ τοῦ παραχρῆμα* καὶ ἄλλοι προ- παρασκευασμένοι. Ὁ Δημοσθένης ἠγόρευεν, ἀφοῦ εἶχεν ἐπιμελῶς προ- παρασκευάσει τὸν λόγον του. Οἱ ρήτορες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ὠμι- λοῦν ἀπὸ τοῦ βήματος (*ἤκει*) καὶ οὐκ ἐκ τῆς θέσεώς των. τῆς ὁμιλίαν τῆς τῆς... *ἐπελθεῖν* : ὁ ρήτωρ ἐπιζητεῖ νὰ κολακεύσῃ τοὺς συμπολίτας τοῦ ἐξυμῶν τὴν ἰδιαιτέραν τύχην. ἡ ὁποία παρακολουθεῖ πάντοτε τὰς Ἀθήνας. Οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῶν προστάτων θεῶν, εἴτε ὠμιλοῦν ἐκ τοῦ προχείρου, εἴτε προπαρασκευασμένοι, προτείνουν πάν- τοτε ὀρθὰς γνώμας. Διὰ νὰ ἐνοήσομεν τὴν φράσιν αὐτήν, πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι, συμφώνως πρὸς κάποιον μῦθον, ὁ Ποσειδῶν χο- λωθείς, διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεκέρυσαν τὴν προστάτιδα αὐτῶν Ἀθηνῶν ὡς πολιοῦχον αὐτοῦ, τοὺς κατηράσθη νὰ μὴ ἐκφέρουν ποτὲ ὀρθὰς γνώ- μας. Ἡ Ἀθηνᾶ ὁμῶς ἐπροστάτευεν αὐτοὺς ἀπὸ πᾶσαν σφαλερὰν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν. *ἐξ ἀπάντων* : δηλ. ἀπὸ ὅλας τὰς γνώμας τὰς ὁποίας θὰ ἀκούσουν, καὶ τὰς προμελετημένας καὶ τὰς προχείρους. *τῶν πραγμάτων ἐκείνων*—*ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν* : δηλ. τῶν Ὀλυμπιακῶν πραγμάτων. Ὁ ρήτωρ συμβουλεύει τὸς Ἀθηναίους νὰ ἐπεμβοῦν ἐνεργῶς εἰς τὴν Ὀλυμπον, διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν πολιτικὴν κατάστασιν ὑπὲρ αὐτῶν. *ἡμεῖς δὲ δοκοῦμεν...* πρὸς αὐτὰ : δηλ. ἡμεῖς ἀπέναντι τῆς ἐπικινδύνου ἐξελίξεως τῶν Ὀλυμπιακῶν πραγμάτων ἐτηρήσαμεν μίαν τοιαύτην στάσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ξέρω μὲ ποῖον τρόπον νὰ χαρακτηρίσω.

§ 1—2. *Δισθητικά*: *Πολλῶν... χρημάτων* : μεταξὺ τῶν λέξεων πολ- λῶν καὶ *χρημάτων*, αἱ ὁποῖαι συνδέονται συντακτικῶς καὶ λογικῶς, παρεμβάλλονται ἄλλαι λέξεις, διὰ νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἔννοια των καὶ νὰ προκλη- θῇ μεγαλύτερα αἰσθησις εἰς τὸ ἀκοατήριον. Τὸ σχῆμα τοῦτο λέγεται *ὑπερ- βανά*.—*Τὸ μέλλον συνοίσειν ἀντὶ τῶ ἀκοατήριον (παρήχησις τοῦ ν)*.—*Ὅτε τοίνυν, τοῦθ' οὕτως (παρήχησις τοῦ τ)*.—*προσῆκει - προθύμως, ἐθέλειν - ἀκούειν, βουλοῦ- ναι - συμβουλεύειν* : ἀνά δύο αἱ λέξεις αὗται εἶναι ἰσοσύλλαβοι (τάτριστοι), τονίζονται ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς, ἔχουν ὁμοίχους τὸς ἀρχικὰς ἢ τελι- κάς συλλαβάς (*προ - προ, εἰν - εἰν, βουλ - συμβουλ*) (*παρήχησις ἢ παρανομασία*), οἱ τρεῖς δὲ λέξεις : *ἐθέλειν - ἀκούειν - συμβουλεύειν* κατα- λήγουσιν εἰς τὴν συλλαβὴν (*-εἰν*) (*ὁμοιοτέλευτον*). Ἡ σημετεία τῶν συλλα- βῶν, τὸ παραξύτων τῶν λέξεων, ἢ παρήχησις, τὸ ὁμοιοτέλευτον, ἢ συσώ- ρευσις συνωνύμων, ἢ ρυθμικὴ ἀπαγγελία των προσδίδει ἐξαιρετον κομψότητα καὶ ζωηρότητα εἰς τὸν λόγον, ὥστε νὰ προκληθῇ ἡ προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέ- ρον τῶν ἀκοατῶν. *ἐπελθεῖν εἰπεῖν (ὁμοιοτέλευτον - παρήχησις)*.—*αἰετοῖν γενέσθαι* : (ἀντι=ἐλθέσθαι) : διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἐλθέσθαι, τὸ ὁποῖον χρησι- μοποιήσεν ὀλίγον ἀνωτέρω, καταφεύγει εἰς τὴν *περίφρασιν*.—*δ καιρὸς λέγει— φωνῆν ἀφρεῖς* : εἰς τὸ ἄψυχον ἀποδίδεται ἰδιότης ἐμφύχου καὶ οὕτω ὁ λόγος ἀπακτῆ ἐμφασιν καὶ ζωηρότητα. *τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς* : (*ὑπερ- βατόν*) (ἀντι : *τῶν πραγμάτων ἐκείνων ὑμῖν αὐτοῖς*) : διὰ τοῦ σχήματος του- του, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ ρήτωρ ἐπιτυγχάνει ρυθμικὸν βάδιμα εἰς τὰς λέξεις (αἱ 2 παραξύτων) παρεμβάλλονται μεταξὺ των 2 δευτέρων) καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκφράζει τὴν ἄμεσον καὶ στενὴν σχέσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν πραγμάτων πρὸς τὴν τύχην τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας. *εἰ δοκεμμένος ἤκει τις* : (*εἰρωνεία*) προφανῶς ὁ ρήτωρ ὑπανίσταται εἰρωνικῶς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὠμίλουν πρὸ αὐτοῦ, προτείνοντες ἀσφύρα εἰς τὴν πόλιν. *εἴπερ—ὑπὲρ* : *παρήχησις*, τοῦ π καὶ ρ, διὰ νὰ δηλωθῇ ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς σωτηρίας τῶν Ὀλυμπιακῶν. *ἡμεῖς οὐκ οἶδα...* πρὸς αὐτὰ : σχῆμα *περικλοῆς* ἢ *παρασιωπήσεως*. Ἡ ἀόριστος καὶ οὐκ—σασφὴ διατύπωσις τῆς γνώμης τοῦ ρήτορος ἐπιτε-

ται εἰς τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ ἀκροατηρίου ἄντι νὰ εἴπῃ ἀπεριφράστως ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν Ὀλυνθιακῶν πραγμάτων—πράγμα τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος πιστεύει—χρησιμοποιεῖ περιπλοκὸν λόγον ἀποσιωπῶν οὕτω τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν. Διὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λόγον μεταπηδᾷ ἀπὸ τοῦ β' πρόσωπον : *φροντίζετε*, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησε συνεχῶς εἰς ὅλον τὸ προοίμιον, εἰς τὸ α' : *ἡμεῖς .. δοκοῦμεν*. Ἡ μεταστροφή αὕτη προδίδει ἀφ' ἐνός μὲν εἰλικρίνειαν καὶ εὐγένειαν καὶ ἀφ' ἑτέρου προσπάθειαν ἀποφυγῆς δυσαρέστου ἐντυπώσεως. *ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς—ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδα... (ἀντίθεσις)*. Ἐνῶ ἔχει παρουσιασθῆ ἡ πλέον κατάλληλος εὐκαιρία δι' ἐνεργὸν ἐπέμβασιν εἰς τὴν Ὀλύνθου, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιδεικνύουν ἀσύγνωστον ἀμέλειαν παραμένοντες ἐν ἀδρανεῖα.

§ 1—2. *Μόημα*. Εἰς τὸ προοίμιον τοῦ λόγου τοῦ ὁ ρήτωρ, ἐπιδιώκων νὰ προδιαθέσῃ εὐνοικῶς τοὺς Ἀθηναίους ὑπὲρ τῶν ἀπόψεών του, λέγει ὅτι αὐτοὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ υποβληθῶν εἰς μεγάλας χρηματικὰς θυσίας, διὰ νὰ μάθουν ποῖον εἶναι τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος των. Ἐν συνεχείᾳ προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἀκούσουν προσεκτικῶς ὅλους τοὺς ρήτορας, οἱ ὁποῖοι, εἴτε προμελετημένοι εἴτε ἀπροετίμαστοι, θὰ ἀνέλθουν εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ ἀναπτύξουν τὴν γνώμην των· οὕτω θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ ὅλων τῶν γνώμῶν τὴν πλέον ὀρθὴν καὶ μάλιστα καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πράγματα φωνάζουν ὅτι τῶρα εἶναι ἡ καταλληλοτέρα εὐκαιρία νὰ ἐπεμβῶν δραστηρίως πρὸς σωτηρίαν τῆς Ὀλύνθου, ἐγκαταλείποντες τὴν ἀχαρακτήριστον διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπικίνδυνον ἀδρανεῖάν των.

§ 1—2. *Περίληψις*. Ἡ προσοχὴ εἰς τοὺς ρήτορας, αὐτοσχεδῶν ἡ προμελετημένους, θὰ διευκολύνῃ τὴν λήψιν τῆς ὀρθοτέρας ἀποφάσεως, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ κατάστασις ἐπιβάλλει ἐνεργὸν ἐπέμβασιν πρὸς σωτηρίαν τῆς Ὀλύνθου.

§ 1—2. *Ἐπιγραφή*. Ὁ ρήτωρ συνιστᾷ εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐκλέξουν τὴν καλυτέραν γνώμην.

(Διήγησις § 2 . 15)

§ 3

Ἔστι δὴ τὰ γ' ἐμοὶ δοκοῦντα,

ψηφίσασθαι μὲν ἤδη
τὴν βοήθειαν
καὶ παρασκευάσασθαι
τὴν ταχίστην,
ὅπως ἐνθένδε βοηθήσῃτε
καὶ μὴ πάθητε ταῦτόν,
ὅπερ καὶ πρότερον (ἐπάθετε),

πέμπειν δὲ πρεσβείαν,
ἣτις ἐρεῖ ταῦτα
καὶ παρέσται
τοῖς πράγμασιν
ὡς τοῦτο μάλιστα
δέος ἐστί,
μὴ τρέψῃται:

Λοιπὸν ἡ ἰδικὴ μου τοῦλάχιστον γνώμη εἶναι ἡ ἐξῆς:
νὰ ἀποφασίσετε μὲν εὐθὺς
διὰ τὴν ἀποστολὴν βοηθείας
καὶ νὰ προπαρασκευασθῆτε
τάχιστα,
ἵνα ἀποστείτετε βοήθειαν
καὶ μὴ πάθετε τὸ ἴδιον,
τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς καὶ πρότερον
(ἐπάθετε),
νὰ ἀποστείτετε δὲ πρεσβείαν,
ἵνα αὕτη ἀναγγείλῃ ταῦτα
καὶ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον
τὴν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων·
διότι τὸ ἐξῆς πρό πάντων
εἶναι φόβος,
μήπως δηλαδὴ τρέψῃ μετ' ὁ μέρος του

καὶ παρασπᾶσθαι τὶ
τῶν ὄλων πραγμάτων
πανοῦργος ὢν ἄνθρωπος
καὶ δεινός
χρησθαι πράγμασι,
τὰ μὲν εἴκων,
ἦνικ' ἂν τύχη (εἴκων)
τὰ δ' ἀπειλῶν
(εἰκότως δὲ φαίνονται
ἂν ἀξιόπιστος),
τὰ δὲ διαβάλλον ἡμᾶς
καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν.

καὶ παρασῶρη κάποιο σπουδαῖο σημεῖον
τῆς ὄλης πολιτικῆς καταστάσεως,
ἐπειδὴ εἶναι πανοῦργος ὁ ἄνθρωπος
καὶ ἐπιτήδειος (φοβερός)
εἰς τὸ νὰ ἐπωφελεῖται τὰς περιστάσεις
ἄλλοτε μὲν ὑποχωρῶν,
ἄλλοτε τύχη (νὰ ὑποχωρῆ),
ἄλλοτε δὲ ἀπειλῶν
(καὶ εὐλόγως θὰ ἐφάνετο
ἀξιόπιστος)
ἄλλοτε δὲ συκοφαντῶν ἡμᾶς
καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἀπουσίαν.

§ 3. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. Ἔστι=γ'. ἐν. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστ. τοῦ εἰμί. δηλ. τὸ ἐστὶ παροξύνεται α) ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως. β) ὅταν ἔχη τὴν σημασίαν τοῦ *υπάρχει* ἢ τοῦ *ἐπιγρέπεται* ἢ *εἶναι δυνατόν*. γ) ὅταν εὐρίσκεται κατόπιν τῶν λέξεων *τοῦτ'* (=τοῦτο, *ἀλλ'* (=ἀλλά), *εἰ*, *καί*, *οὐκ* (Βλέπε: Γραμματικὴ: Τζαροτζάνου σελ. 109). δὴ=συμπερ. σύνδ.=λοιπόν. *γε*=ἐγκλιτικὸν μόριον μὲ ἐλαττωτικὴν=ὅπως εἰδῶ=σημασίαν (=τοῦλάχιστον) καὶ βεβαιωτικὴν (=βεβαίως). *ἐμοί*=δοτ. ἐν. τῆς προσώπ. ἀντων. α'. προσώπου τὰ *δοκοῦντα*=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἀπροσώπου *δοκεῖ*, *ἐδόκει*, *δοῖ*, *ἐδοξε*, *δέδοται*, *ἐδέδοκτο* τὰ *δοκοῦντα* *ἐμοί*=*ἄ ἐμοί δοκεῖ*=εἰκεῖνα τὰ ὅποια φαίνονται καλὰ εἰς ἐμέ' *εἰδῶ* ἢ μετχ. μὲ σημασίαν οὐσιαστικοῦ=ἢ γνώμῃ μου. *ψηφίσασθαι*=ἀπαρ. μέσου ὀριστ. τοῦ *ψηφίζομαι* (=ἀποφασίζω διὰ τῆς ψήφου μου), *ἐψηφίζομαι*, *ψηφισομαι*, *ψηφισθήσομαι*, *ἐψηφισάμην*, *ἐψηφίσθην*, *ἐψηφίσαι*, *ἐψηφίσμην*. *ἦδη*=ἐπίρρ. χρον.=εὐθύς, ἀμέσως. *παρασκευάσασθαι*=ἀπαρ. μέσου ἀορ. α'. τοῦ *παρασκευάζομαι*, *παρασκευάζομαι*, *παρασκευάσομαι*, *παρασκευασθήσομαι*, *παρασκευασάμην*, *παρασκευάσμαι*, *παρασκευάσμην*.—τὴν *ταχίστην* (ἐνν. *δδόν*)=αἰτιατ. ἐν. τοῦ ἐπιθ. ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ (*ταχύς*—*θάττων*—*τάχιστος*) ἢ αἰτιατικῆ *εἰδῶ* ἐπέχει θέσιν ἐπιρρηματικῶς=τάχιστα, ὅπως=τελ. σύνδ.=ἵνα, διὰ τὰ (*ἵνα*, *ὅπως*, *ὅς*). *ἐνδένδε*=ἐπίρρ. τοπ.=ἀπὸ *εἰδῶ*. *βοηθήσῃτε*=ὑποτ. ἀορ. τοῦ *βοηθῆω* (ὀμαλόν). *πάθητε*=ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ *πάσχω*, *ἐπασχον*, *πέσομαι*, *ἐπαθον* ἀορ. β'. *πέπονθα*, *ἐπεπόνθειν*. (Βλέπε: Λεξικόν Ι. Ρόσσου). *ταῦτόν* ἢ *ταῦτό*=τὸ αὐτὸ (κράσις) οὐδ. τῆς ὀριστ. ἀντων. αὐτός, ἡ, *ὅ*, τὸ οὐδέτερον, ὅταν πάσχη κράσις μετὰ τοῦ ἄρθρου, σχηματίζει διπλοῦν τυπὸν (ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.): *ταῦτό* καὶ *ταῦτόν*. *ὅπερ*=οὐδ. ἀναφ. ἀντων. ὅπερ ἦπερ, ὅπερ. *πρότερον*=ἐπίρρ. χρον. *πέμπειν*=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ *πέμπο*, *ἐπεμπον*, *πέμνω*, *ἐπεμνω*, *πέμπομαι*, *ἐπεπόμην*—*δοτις*, *ἦτις*, *ὅ, τι* =ἀναφ. ἀντων. *ταῦτα*=οὐδ. πληθ. τῆς δεικτ. ἀντων. οὗτος, αὗτος, τοῦτο. *εἰπα*=γ'. ἐν. μέλλ. ὀριστ. τοῦ *λέγω*, *εἰλεγον*, *λέξω* καὶ *εἶπα*, *εἴξα* καὶ *εἶπα* (α'). *εἶπον* (β') *εἴρημα*, *εἴρημιν*. *παρέσται*=γ'. ἐν. μέλλ. ὀριστ. τοῦ *πάρειμι* (παρά+εἰμί=εἶμαι παρῶν), *παρῆν*, *παρέσομαι*, *παρεγγενομένην*, *παρεγγένομαι*, *παρεγγενομένην*. *πάρειμι τοῖς πράγμασι*=παρακολουθῶ ἐν τοῦ πλησίον τὴν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων. ὡς=σύνδ. διτιολ.=διότι. *εἶτε*=(ἴδε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παραγράφου). *μάλιστα*=ἐπίρρ. ὑπερθ. βαθμ. (*μᾶλα*, *μᾶλλον*, *μάλιστα*). τὸ *δέος*, *οὐς*=σιγμοληκτο. οὐα. γ'. κλισ. =φόβος. *μῆ*=(μήπως) ἐνδοιαστ. μόριον. *ὄν*=μετχ. ἐνεστ. τοῦ *εἰμί*. *πανοῦργος*=(πάν+ἐργάζεται) κατ' ἀνάλογίαν πρὸς τὰ: *κακοῦργος*, *ραδιοῦργος* κλπ. *δεινός*=(ἐν τοῦδέος)=φόβερός, πολὺ ἱκανός, ἐπιτήδειος. *ἄνθρωπος*=κράσις)=δ ἄνθρωπος. *χρησθαι*=ἀπαρ. ἐνεστ. πρὸς τὰ *χρῆσθαι*, *χρώμην*=(μεταχειρίζομαι) *ἐχρώμην*, *χρῆσομαι*, *ἐχρῶσμαι*, *κέρημαι*, *ἐκέρημην*. *χρώμαι τοῖς πράγμασι*=ἐπιρρ. φελοῦμαι τὰς περιστάσεις τὰ μὲν τὰ δὲ (=ἀντιθετικὴ σύνδεσις μὲ ἐπίρρ. σημασίαν).=ἄλλοτε μὲν=ἄλλοτε δὲ. *εἴκων*=μετχ. ἐνεστ. τοῦ *εἴκω*=(ὑποχωρῶ) *εἴκων*, *εἴξω*, *εἴξα*.—*ἦνικα*=σύνδ. χρον. *τύχη*=β'. ἐν. ἀορ. β' ὑποτ. τοῦ

τοῦχαῖνα, ἐτύχωνον, τυξομαι, ἔτυχον (β') τετύχηα, ἐτετυχήκειν. ἀπειλῶν=μτχ. ἔνεστ. τοῦ ἀπειλῶ, ἤπειλουν, ἀπειλήσω, ἤπειλήσα, ἀπειλήσας ἔχω, ἀπειλήσας εἶχον. ἄν=δυνητ. μόριον. φαίνοιτο=γ' ἔν. ἔνεστ. εὐκτ. τοῦ φαίνομαι, ἐφαίνομην, φανοῦμαι, φαήσομαι (β'), ἐφηράμην (α), ἐφάρην (β'), πέφομαι καὶ (β') πέφρηνα, ἐπεφάσμην καὶ (β') ἐπεφρήναι.—εἰκότως (ἐκ τοῦ εἰκός)=ἐπίρρ. τροπ.=εὐλόγως. διαβάλλων=μτχ. ἔνεστ. τοῦ διαβάλλω (=συκοφαντῶ). διέβαλλον, διαβαλῶ, διέβαλον (β'), διαβέβληκα, διεβεβλήκειν. ἡμετέραν=κτιτ. ἄντων. α' προσώπου (ἡμετέρος, ὑμέτερος, σφέτερος). τρέφεται=γ' ἔν. μέσου ἄορ. α'. ὑποτ. τοῦ τρέπομαι, ἐτρεπόμην, τρέφομαι, τρεπάσομαι (παθ. β') ἐτρεπάμην, ἐτράπειν (παθ. β'), τέραιμαι, ἐετράμην (ἴδω : Λεξικὸν Γ. Θ. Ρώσση). τρέπομαι=τρέπω πρὸς τὸ μέρος μου. παρασπάσθαι=γ. ἔν. μέσου ἄορ. α'. ὑποτ. τοῦ παρασπάσομαι ὄναι (=παρσιπῶν πρὸς τὸ μέρος μου), παρεσπώμην, παρασπάσομαι, παρεσπασάμην, παρεσπασμαι, παρεσπάρην. τι=ἄορ. ἄντων. εἰς. τί. τῶν ὄλων πραγμάτων=τις; ὄλης πολιτικῆς καταστάσεως (παράβληξ : τὸ λατινικόν : Summa rerum).

§ 3. Ἀναγνώρισις προτάσεων. ἔστι δὴ τὰ γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, ψηφισασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν καὶ παρασκευάσασθαι τὴν ταχίστην, πρεσβείαν δὲ πέμπειν (κυρία), ὅπως βοηθήσετε (ἔξηρτ. τελικῆ), καὶ μὴ πάθητε ταῦτόν (ἔξηρτ. τελικῆ), ὅπως πρότερον (ἔννοεῖται : ἐπάθετε) (ἔξηρτ. ἀναφορ.), ἧς ταῦτ' ἔρει (ἔξηρτ. ἀναφ. τελικῆ), καὶ παρῶσαι τοῖς πράγμασι (ἔξηρτ. ἀναφ. τελικῆ), ὡς ἔστι... δέος (ἔξηρτ. αἰτιολ.), μὴ πανούργως... χορηθῆαι. τὰ μὲν εἰκόν, τὰ δ' ἀπειλῶν, τὰ δ' ἡμῶς διαβάλλων καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν τρέφεται καὶ παρασπάσθαι (δύο ἔξηρτ. ἐνδοιαστικαὶ συνδεόμεναι παρατακτικῶς διὰ τοῦ καὶ). ἦντι' ἄν τύχη (ἔνν. εἰκόν) (ἔξηρτ. χρονο.). ἀξιόπιστος δ' ἄν εἰκότως φαίνοιτο (κυρία παρενθετικῆ).

§ 3. Συγγραμμικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. ἔστι=ῥημα τὰ δοκοῦντα=ὑποκ. (ἀντικ.) σύντομος. ἐμοὶ=δοτ. προσωπ. εἰς τὸ ἄρθρον. τὰ δοκοῦντα.—ἔστι τὰ γ' ἐμοὶ δοκοῦντα=τὰ γ' ἐμοὶ δοκεῖ.—ψηφισασθαι, παρασκευάσασθαι, πέμπειν=τελικὰ ἄρα. ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ ἔστι τὰ γ' ἐμοὶ δοκοῦντα καὶ ἀποτελοῦντα ἐπεξηγησὶν αὐτοῦ. Ὡς ὑποκ. τῶν ἀναφορ. ἔννοεῖται τὸ ὑμῶς (ἔτεροπροσωπία). ἤδη=ἐπίρρ. διορ. χρόνου. τὴν βοήθειαν=ἀντικ. τοῦ ψηφισασθαι. τὴν ταχίστην (κατὰ παράλειψιν τοῦ ἄδδον)=ἡ αἰτία. ἔδω ἔπειτα θέσιν ἐπίρρ. προσδ. τοῦ χρόνου εἰς τὸ παρασκευάσασθαι. πρεσβείαν=ἀντικ. τοῦ πέμπειν. ὅπως. . βοηθήσετε καὶ μὴ πάθητε ταῦτόν=τελικαὶ προτάσεις ἐξαρτ. ἐκ τοῦ παρασκευάσασθαι. ἐνθένδε=ἐπίρρ. προσδ. τῆς ἀπὸ τόλου κινήσεως εἰς τὸ βοηθήσετε. πάθητε=ῥημα. ταῦτόν (=τὸ αὐτὸ πάθημα) σύστοιχον ἀντικ. τοῦ ἔννοου. ἐπάθετε τῆς ἑλλειπ. ἀναφορ. προτάσεως πρότερον=ἐπίρρ. προσδ. χρόνου. ἧς ταῦτ' ἔρει καὶ παρῶσαι τοῖς πράγμασι=ἀναφορ. τελικὰ ἐξαρτῶν. ἐκ τοῦ κινήσεως σημαντικοῦ πέμπειν. ἧς=ὑποκ. τῶν ρ. ἔρει καὶ παρῶσαι ταῦτα=σύστοιχον ἀντικ. τοῦ ἔρει.—τοῖς πράγμασι=ἀντικ. τοῦ παρῶσαι.—ὡς=σύνδ. αἰτιολ. ἐκφράζων ὑποκειμεν. αἰτιολογίαν καὶ εἰσαγωγὴν προτάσιν αἰτιολογοῦσαν τὸ πέμπειν.—ἔστι=ῥημα. τοῦτο=ὑποκ. τοῦ ἔστι. δέος=κατηγορ. τοῦ τοῦτο. μάλιστα=ἐπίρρ. προσδ. ποσού. μὴ=ἐνδοιαστ. μόριον εἰσαγωγ. δύο ἐνδοιαστικὰς προτάσεις (δηλοῦσαι φόβον) καὶ ἐπεξηγοῦν τὸ τοῦτο. ἄν=μετοχ. αἰτιολ. ἄνθρωπος=ὑποκ. τοῦ ἄν=πανούργως=δεινός=κατηγορ. εἰς τὸ ἄνθρωπος.—πράγμασι=ἀντικ. τοῦ χορηθῆαι=τελικὸν ἄρα. ὡς προσδιορισμὸς τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ δεινός.—εἰκόν, ἀπειλῶν, διαβάλλων=μετοχ. τροπ. προσδοχ. τοῦ χορηθῆαι πράγμασι. ὑπαγ. τῶν μετοχ. ἄνθρωπος. ἡμῶς τὴν ἀπουσίαν=ἀντικ. τοῦ διαβάλλων, ἡμετέραν=ἐπίρρ. διορ. εἰς τὸ τὴν ἀπουσίαν. τύχη=ῥημα. ἄνθρωπος=ὑποκ. ἐδῶ ἔννοεῖ-

ται τὸ εἶκον=μετοχ. κατηγορημ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ τύχῃ.—φαίνοιο=ρήμα. ἀν-
 θρωπος=ὑποκ. ἀξιόπιστος=κατηγορ. εἰκότως=ἐπιρρ. διορ. τρόπον. ἀξιό-
 πιστος δ' ἂν εἰκότως φαίνοιο=ἀποδοσις τῆς ἐννοουμένης ὑποθετ. προτάσε-
 ως: εἰ ἀπειλοῖη (ὑπόθεσις) γ'. εἶδος ὑποθετ. λόγου δηλοῦν ἀπλήν σκέψιν
 τοῦ λέγοντος. τρέφεται καὶ παρασπένθηται=ρήματα. ἀνθρωπος=ὑποκ. τι=
 ἀντικ. καὶ τῶν δύο ρημάτων. τῶν δλων=ἐπιθ. διορ. εἰς τὸ πραγμάτων=
 γεν. διαιρητικῆ τοῦ τι.

§ 3. **Πραγματικά.** Ψηφισσάσαι=νά ἐγκρίνουν διὰ τῆς ψήφου των.
 Οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται, συνερχόμενοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου διὰ νὰ
 λάβουν μίαν ἀπόφασιν, ἐψηφίζον ἢ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἢ ρίπτοντες
 τὴν ψῆφόν των ἐντὸς ὕδριας. ἤδη=πάραιτα, ἀμέσως' ἐντόμως περιορίζει τὸν
 χρόνον, διότι ἐπιείγει ἢ ὑπόθεσις τῆς ταχείας ἀποστολῆς βοηθείας εἰς τὴν
 Ὀλυνθον διαφορευτικὰ πᾶσα ἀργυρορία προδικάζει ἢ βεβαίαν τὴν ἀποτι-
 χίαν καὶ τὴν ἥτταν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη νὰ ἀπολεσθοῦν ἢ Ἀμφίπολις, ἢ
 Πύδνα, ἢ Ποτειδαία κ. ἄ. ἐνθένδε=ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ὁ στρατός
 τῶν Ἀθηναίων ἀπετελεῖτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ μισθοφόρων. Ὁ Ἀθ-
 ημοσθένης θέλει, διὰ νὰ εἶναι ἀσφαλῆς ἢ ἐπιτυχία τῆς ἐστρατείας, νὰ εἶναι
 Ἀθηναῖοι ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἀποσταλοῦν πρὸς βοήθειαν τῆς Ὀλυνθου.
 ὅπερ καὶ πρότερον (ἐπάθετε)=ὁ ρήτωρ ὑπονοεῖ τὰς πόλεις (Ἀμφίπολιν, Πύδ-
 ναν, Ποτειδαίαν, Παγασὰς κ. ἄ.) τῶν ὁποίων ἢ ἀπόλεια ὀφείλεται εἰς τὴν
 ἀδράνειαν τῶν Ἀθηναίων καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν μὴ ἐγκαιρὸν ἀποστολὴν
 βοηθείας. πρᾶξαι πέμπειν=νά στείλουν δηλ. ἀντιπροσώπους εἰς τὴν
 Ὀλυνθον. ἦτις ταῦτα ἐρεῖ=δηλ. νὰ ἀνακουσῶσθ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν
 περὶ ἀποστολῆς βοηθείας καὶ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἐστρατευτικοῦ σώ-
 ματος. ἀνθρώπους=ὁ ρήτωρ ἀποφύγει νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ
 Φιλίππου, ἐκφράζων οὕτω τὴν περιφρόνησιν του. εἶκον=ἐννοεῖ τὴν ἐκ μέ-
 ρους τοῦ Φιλίππου παραχώρησιν τῆς Ποτειδαίας καὶ τοῦ Ἀνθιμοῦντος εἰς
 τοὺς Ὀλυνθίους (356 π. Χ.), ἢ ὅποια ἀπέβλεπεν ἢ εἰς τὸ νὰ συγκαλύψῃ τὰ
 καταχθόνια σχέδια του ἢ εἰς τὸ νὰ ἰκανοποιήσῃ καὶ δελεάσῃ αὐτοὺς διὰ τὴν
 παρασχεθεῖσαν συνδρομὴν των. ἀξιόπιστος δ' ἂν εἰκότως φαίνοιο=ὁ Φί-
 λιππος ἐχρησιμοποίησεν ὡς ἐκβιαστικὸν μέσον τὰς ἀπειλὰς, αἱ ὁποῖαι συχναὶς
 ἐπιχρῆσται πολλὰς πόλεις, διότι κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπῆρχεν ἡ κενρὸ πείρα
 τῆς πραγματοποιηθεῖς των. τρέφεται καὶ παρασπένθηται τι τῶν δλων
 πραγμάτων=ὁ ἐπιτήδειος καὶ πανούργος ἐκ μέρους τοῦ Φιλίππου χειρισμὸς
 τοῦ ζητήματος τῆς Ὀλυνθου εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ μέχρι συμφιλίσεως
 αὐτοῦ, πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους καὶ συνεπὸς νὰ μεταιώσῃ ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν
 συνηνοήσιν τῶν Ὀλυνθίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀπ' ἑτέρου νὰ
 διευκολύνῃ τὴν ἐπιβολὴν τῆς κυριαρχίας του. διοβάλλων ἡμᾶς καὶ τὴν ἀπου-
 σίαν τὴν ἡμετέραν=ὁ Φίλιππος δηλ. θὰ δουλοπράντει τοὺς Ἀθηναίους εἰς
 τοὺς Ὀλυνθίους, οὗ δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ σπεύδουν πρὸς βοήθειάν των,
 ἔχων ὡς δεδομένον τὴν παλαιότεραν ἀδράνειαν καὶ βραδυτητα των.

§ 3. **Διόρθωτικά.** Ἔστι δὲ τὰ γ' ἔμοι δοποῦντα=ὁ ρήτωρ πρὸς ἔμφασιν
 χρησιμοποεῖται περιφράσιν ἀντὶ τοῦ ἀλλοῦ: ἔμοιγε δοκεῖ.—ἤδη, τὴν τα-
 χίστην=τὰ δύο συνώνυμα ἐπαρηφήματα συνάπτονται, τὸ μὲν πρῶτον μὲ
 τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ λάβουν, τὸ δὲ δεύτερον μὲ τὴν
 προετοιμασίαν τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας. Αἱ δύο λέξεις προσδίδουν
 ἰδιαίτην ἔμφασιν εἰς τὴν προτεινομένην ἂπ' τοῦ ῥήτορος γνώμην καὶ
 ἐξυψοῦν τὴν ταχύτητα μετὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀπαρσίσουν νὰ
 ἐπεμβοῦν. πρᾶξαι=ἀντὶ πρᾶξαι (μετωνομία), θέτει δηλ. τὸ ἀφη-
 ρημένον ὄνομα ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου. τὰ μὲν—τὰ δὲ—τὰ δὲ=διὰ τῶν
 διαδοχικῶν ἀντιθετικῶν συνδέσμων ὁ ρήτωρ ἐκφράζει παραδοσιακώ-
 τата τὴν πανούργον διπλωματικὴν ἰκανότητα τοῦ Φιλίππου. ἡμᾶς δια-
 βάλλων καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν=αἱ δύο ἀντωνομῖαι δημιουργοῦν

ρητορικόν πλατειασμόν, ὁ ὁποῖος ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξάρη ἐμφαντικώτερον τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπουσίας τῶν Ἀθηναίων. *τρέφεται καὶ παρασπάσθητε (συνωνυμία)*. διὰ τῶν δύο τούτων συνωνύμων ρημάτων ἐπιτυγχάνεται ζωηροτέρα καὶ ἐντονωτέρα ἡ ἔννοια τοῦ κινδύνου, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τοὺς Ἀθηναίους.

§ 3. *Νόημα*. Ὁ Δημοσθένης, εἰσερχόμενος πλέον εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς οὐμίας του, συμβουλεύει πρὸς Ἀθηναίους νὰ βοηθήσουν ἀμέσως τοὺς Ὀλυνθίους, ἀποστέλλοντες στρατὸν ἐξ Ἀθηναίων πολιτῶν καὶ οὐχὶ ἐκ μισθοφόρων, διὰ νὰ μὴ πάθουν ὅ,τι ἐπαθον καὶ προηγουμένως. Ἐπίσης νὰ ἀποστείλουν ἀντιπροσωπίαν, ἡ ὁποία νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς Ὀλυνθίους τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ νὰ παρακολουθῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων, διότι ὑφίσταται κίνδυνος, μήπως ὁ Φίλιππος, διὰ τῆς πανούργου διπλωματικῆς ἰκανότητός του, κατορθώσῃ συκοφαντῶν τοὺς Ἀθηναίους νὰ συμπιλιωθῇ πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους πρὸς μεγάλην ζημίαν τῶν Ἀθηναϊκῶν συμφερόντων.

§ 3. *Περίληψις*. Ἡ ταχεία καὶ ἔγκαιρος ἀποστολὴ στρατιωτικῆς ἐνισχύσεως καθὼς καὶ εἰδικῆς πολιτικῆς ἀντιπροσωπίας τῶν Ἀθηναίων δύναται νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐπιζάτην τῶν σχεδίων τοῦ Φιλίππου.

§ 3. *Ἐπιγραφή*. Ὁ ρήτωρ ἐκθέτει τὴν γνώμην του πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσουν οἱ Ἀθηναῖοι.

§ 4-5

Οὐ μὴν ἄλλσ,
ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
τῶν Φιλίππου πραγμάτων,
ὃ δυσμαχώτατόν ἐστί,

τοῦτο ἐπιεικῶς
καὶ βέλτιστόν (ἐστίν) ὑμῖν·

τὸ γὰρ εἶναι ἐκείνων
ἓνα ὄντα
κύριον πάντων
καὶ ρητῶν καὶ ἀπορρητῶν

καὶ ἅμα στρατηγὸν
καὶ θεσπότην
καὶ ταμίαν
καὶ (τὸ) παρεῖναι αὐτόν

πανταχοῦ τῷ στρατεύματι,
(τοῦτο) πρὸς μὲν τὸ πράττεσθαι

τὰ τοῦ πολέμου
ταχύ καὶ κατὰ καιρὸν
πολλῶ πρόχειν,

Ἄλλ' ὅμως,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ Φιλίππου
(ἐκείνου), τὸ ὁποῖον εἶναι παρὰ πολὺ
δυσκολοπολέμητον
τοῦτο σχεδὸν
καὶ πάρα πολὺ ὠφέλιμον (εἶναι) εἰς
σᾶς
δηλαδὴ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνος,
ἂν καὶ εἶναι εἰς,
κύριος ὄλων
δηλ. καὶ τῶν φανερῶν καὶ τῶν μυστικῶν
καὶ συγχρόνως στρατηγός
καὶ ἀπόλυτος κύριος
καὶ ταμίας
καὶ (τὸ) νὰ παρευρίσκειται αὐτοπροσώπως
εἰς ὅλα τὰ μέρη μαζί με τὸ στρατεύματά του
(τοῦτο) ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν διεξαγωγὴν
τῶν πολεμικῶν (του) ἐπιχειρήσεων
ταχέως καὶ ἐγκαίρως
εἶναι μέγα πλεονέκτημα,

πρὸς δὲ τὰς καταλλαγάς,

ὡς ἐκεῖνος ποιήσας ἄν
ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους,
ἐναντίως ἔχει.
Δῆλον γὰρ ἔστι τοῖς Ὀλυνθίοις,

ὅτι νῦν πολεμοῦσιν
οὐ περὶ δόξης
οὐδ' ὑπὲρ μέρους χώρας,

ἀλλ' (ὑπὲρ) ἀναστάσεως

καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος,

καὶ Ἰσασιν (ἐκεῖνα),
ἃ ἐποίησε
τοὺς τε παραδόντας Ἀμφιπολιτῶν
αὐτῷ τὴν πόλιν

καὶ τοὺς ὑποδεξαμένους (αὐτὸν)
Πυθναίων
καὶ ὅλως, σίμαι,
ἄπιστόν (ἔστι)
ταῖς πολιτείαις
ἢ τυραννίς,
ἄλλως τε κἄν
ἔχουσιν ὁμορον χώραν.

ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸς συμφιλωτι-
κὰς προσπάθειας,
τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἤθελε κάμει
εὐχαρίστως πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους,
εἶναι μειονέκτημα.
Διότι εἶναι φανερόν εἰς τοὺς Ὀλυν-
θίους

ὅτι τῶρα πολεμοῦν
ὄχι διὰ τὴν ἀποκτήσουν δόξαν,
οὔτε διὰ τὴν ὑπερασπίσουν μέρος (τι)
τῆς χώρας (των).

ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καταστρο-
φῆς
καὶ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς πατρίδος
(των),

καὶ γνωρίζουν (ἐκεῖνα)
τὰ ὁποῖα ἔκαμιν (ὁ Φίλιππος)
καὶ εἰς ἐκεῖνους ἐκ τῶν Ἀμφιπολι-
τῶν, οἱ ὁποῖοι παρέδωσαν
εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν

καὶ εἰς ἐκεῖνους ἐκ τῶν Πυθναίων, ο
ὁποῖοι (τόν) ὑπεδέχθησαν
Καὶ ἐν γένει, νομίζω,
δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην
εἰς τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα
ἢ ἀπόλυτος μοναρχία,
καὶ μάλιστα, ἂν (ταῦτα)
ἔχουν γειτονικὴν χώραν.

§ 4—5. *Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά* : οὐ μὴν ἀλλὰ=βρα-
χυλογικὴ (ἐλλειπτικὴ) ἔκφρασις, ἢ ὁποία συμπληρώνεται ἀπὸ τὰ συμφραζό-
μενα: ἀλλὰ μὴν οὐ τρέφεται καὶ παρασπάζεται ἐπεικτικῶς—(ἐπεικτικέστερον—
ἐπεικτέστατα)=ἐπίρρ. τροπ.=σχεδόν. οὕτως αὐτῆ, τοῦτο=ἄντων. δεικτ. ὅς, ἦ,
ὅ=ἄντων. ἀναφ. *δυσμαχάτατον*=ἐπίθ. ὑπερθ. βαθ. (*δύσμαχος*, *ώτερος*,
-ώτατος). *βέλτιστον*=ἐπίθ. ὑπερθ. βαθμοῦ (*ἀγαθός*, *βελτίων*, *βέλτιστος*)
ὑμῖν=ἄντων. προσ β'. προσ. πᾶς, πᾶσα, πᾶν=ἄορ. ἐπιμερ. ἄντων. ἐκεῖ-
νος, η, ο, =δεικτ. ἄντων *εἰς*, *μία*, *ἐν*=ἀριθμ. ἐπίθ. ἀπολ. *ὄντα*=μτχ. ἔνεστ.
τοῦ *εἰμί*. *ρητός*—*ἀπόρητος*=ρηματ. ἐπίθετα τῶν ρημ. λέγω καὶ ἀπαγο-
ρεύω. *ἄμα*=ἐπίρρ. χρόν. *δεσπότης*=ἀπόλυτος κύριος. *αὐτὸν*=ὄριστ.
ἄντων. (κατὰ πάντας τὰς πτώσεις). *παρεῖναι*=ἄπαρ. ἔνεστ. τοῦ *παρεῖμι*
(*παρὰ+εἰμί*). *τὰ τοῦ πολέμου (πράγματα)*=ἰ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις.
ταχὺ (καὶ *ταχέως*)=ἐπίρρ. χρόν. (*ταχέως*, *θᾶτον*, *τάχιστα*). *πράττεσθαι*=
ἄπαρ. ἔνεστ. τοῦ *πράττομαι*, *ἐπραττόμην*, *πράξομαι*, *πραχθήσομαι*, *ἐπραξά-*
μην, *ἐπράχθην*, *πέπραγαμαι*, *ἐπεπράγαμην*. *πολλῶ* (ἀντὶ *πολύ*)=δοτικοφανὲς
ἐπίρρ. ποσοτ. *προέχει*=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ *προέχω*, *προεῖχον*, *προέξω* καὶ
προσχέσω, *προέσχον*, *προέσχηκα*, *προεσχήμεν*. *καταλλαγῆαι*=διαπραγματεῦ-
σεις πρὸς συμφιλώσιν. *ὡς*=ἀναφ. ἄντων. (*ὅς*, *ἦ*, *ὅ*). *ποιήσασθαι*=γ'. ἐν
εὐντ. μέσου ἄορ. α'. τοῦ *ποιέομαι*—οὔμαι, *ἐποιούμην*, *ποιήσομαι*, *ποι-*
ηθήσομαι, *ἐποιήσασθην*, *ἐποιήθην*, *πεποίημαι*, *ἐπεποίημην*. *ἄσμενος*, *η*, *ον*=
ἐπίθ. β'. κλ. (κυρίως μτχ. τοῦ ἀχρήστου ἀνδάνω).=πολύ εὐχαριστημένος'
ἔδω μὲ ἐπίρρ. σημασ.=εὐχαρίστως. *ἔχει*=(τὸ ρῆμα *ἔδω* κείται ἀμεταβά-
τως)=εἶναι, ἀποτελεῖ. *ἐναντίως*=ἐπίρρ. τροπ. τοῦ ἐπίθ. *ἐναντίος*, *α*, *ον*.
πολεμοῦσι=ὄριστ. ἔνεστ. τοῦ *πολεμέω*—ῶ, *ἐπολέμουν*, *πολεμήσω*, *ἐπο-*
λέμησα, *πεπολέμηκα*, *ἐπεπολεμήκαμην*. *ἀνάστασις*—*εις* (ἐν τοῦ ἀνίσταμαι)=
καταστροφὴ. *ἀνδραποδισμός*=ὑποδουλώσις: κυρίως ἢ πώλησις ἐλευθέ-

ρων πολιτῶν καταληφθείσης πόλεως ὡς δούλων. ἴσασι=γ' πληθ. ὄριστ. τοῦ παρακ. ἀλλά μὲ σημασ. ἔνεστι. οἶδα (=γνωρίζω) οἶσθα, οἶδε, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι. παραδόντας (παραδούς, δοῦσα, δόν)=μτχ. ἀορ. β'. τοῦ παραδίδωμι, παρεδίδου, παρεδῶσω, παρεδῶκα, παρεδῶκα, παρεδῶκειν. ὑποδεξαμένοις=μτχ. μέσου ἀορ. α'. τοῦ ὑποδέχομαι, ὑπεδεχόμεν, ὑποδέχομαι, ὑποδεχθήσομαι, ὑπεδεξάμην, ὑποδεχθῆν, ὑποδέδεμαι, ὑπεδεδέγμην. δῖλως=ἐπιρρ. τροπ.=ἐν γένει, γενικῶς, καθόλου. ἀπιστος, ον=ἐπιθ. τριγ. καὶ διχ.=ὀ μὴ ἐμπνῶν ἐμπιστοσύνη. οἶμαι καὶ οἶομαι (ἀποθετ.) φόβην καὶ φόβην, οἴησομαι, οἴθηρ. αἱ πολιτεῖαι=τὰ δημοτικὰ πολιτεύματα. ἡ τυραννίς, ἰδος=ἡ ἀπόλυτος μοναρχία, ἡ τυραννικὴ ἐξουσία. ἄλλως τε κἄν (καὶ ἂν)=ἐπιρρ. ἔκφρασις=καὶ πρὸ πάντων ἂν. ὄμορος, ον, (ὄμου+ὄριον), ἐπιθ. τριγ. καὶ διχ.=ὀ γειτονικός, ὁ συνορευῶν πρὸς τινά.

§ 4-5. Ἀναγνώρισις προτάσεων: Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεικῶς τοῦτο καὶ βέλτιστόν (ἐστίν) ὑμῖν (ἐλλειπτις κυρία), ὃ δυσμαχώτατον ἐστίν...πραγματῶν (ἔξηρτ. ἀναφ.) τὸ γὰρ...προέχει (κυρία). πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς ἐναντίως ἔχει (κυρία). ἄς ἂν... πρὸς Ὀλυνθίους (ἔξηρτ. ἀναφ.). δῆλόν ἐστι... τοῖς Ὀλυνθίοις (αἰτιολ. κυρία), ὅτι... πολεμοῦσιν... ἀλλὰ...πατρίδος (ἔξηρτ. εἰδική), καὶ ἴσασιν (κυρία), ἃ... ἐποίησε... τοὺς ὑποδεξαμένους (ἔξηρτ. ἀναφ.) καὶ δῖλως ἀπιστόν (ἐστίν) ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς (κυρία), οἶμαι (παρενθετικὴ κυρία), ἄλλως τε κἄν ὄμορον χώραν ἔχουσιν (ἔξηρτ. ὑποθ.).

§ 4-5. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. ἀλλὰ μὴν οὐ (ἐνν. τρέψηται καὶ παρασπάσῃται κλπ.) ἐλλειπτικὴ ἐπιρρ. ἐπεικῶς=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου, ὃ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὸ βέλτιστόν ἐστίν ὑμῖν τοῦτο=ὑποκ. τοῦ ἐννοουμένου ἐπί. βέλτιστον=κατηγ. τοῦ τοῦτο. ὑμῖν=δοτ. προσωπ. χαριστικὴ τοῦ ἐνν. ἐστίν. ὃ=ὑποκ. τοῦ ἐστι. δυσμαχώτατον=κατηγ. τοῦ ὃ. -τόν Φιλίππου=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ : πραγμάτων=γεν. διαφρ. τοῦ ὃ. -γὰρ=διασαφηνικός σύνδ. τὸ εἶναι=(τὸ) παρεῖναι=τὰ ἐναρθρα ἅπαρ. ὑποκ. τοῦ προέχει. ἐκείνον=ὑποκ. τοῦ εἶναι καὶ τοῦ παρεῖναι (ἐτεροπροσωπία). ἐνα=κατηγ. τοῦ ἐκείνον=ὑποκ. τοῦ ὄντα=μτχ. ἐναντιωματικὴ (εἰ καὶ ἐστὶ). κύριον, στρατηγόν, δεσπότην, ταμίαν=κατηγ. τοῦ ἐκείνον. -πάντων=γεν. ἀντικειμ. εἰς τὸ : κύριον (ἐπιθ. ἀρχῆς σημαντ. συντασσόμενον μετὰ γεν. ἀντικ. εἰς τὸ : κύριον (ἐπιθ. ἀρχῆς σημαντ. συντασσόμενον μετὰ γεν. ἀντικ.). ῥητῶν καὶ ἀπορρητῶν=ἐπεξηγήσις τοῦ : πάντων. ἄμα=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. πανταχοῦ=ἐπιρρ. προσδ. τόπου. αὐτὸν=κατηγ. προσδ. εἰς τὸ ἐκείνον. -τῷ στρατεύματι=δοτ. τῆς συνοδείας τοῦ : παρεῖναι. πρὸς τὸ πράττεσθαι=πρὸς τὰς καταλλαγὰς=ἐμπρόθ. προσδ. τῆς ἀναφορᾶς. οἱ σύνδ. μὲν, δὲ δηλοῦν ἀνιθετικὴν σύγκρισιν (πολλῶ προέχει-ἐναντίως ἔχει). τὰ τοῦ πολέμου (ἐνν. πράγματα)=ἐπέχει θῆσιν ὑποκ. (κυρίας εἶναι ἐπιθ. προσδ. τοῦ ἐνν. πράγματα) τοῦ πράττεσθαι. -ταχύν=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. κατὰ καιρὸν=ἐμπρ. προσδ. τρόπου. πολλῶ=ἐπιρρ. προσδ. τοῦ ποσοῦ. ἐναντίως=ἐπιρρ. προσδ. τοῦ τρόπου. ἔχει=ῥήμα. ὑποκ. τοῦ ἔχει. τὸ εἶναι καὶ (τὸ) παρεῖναι. -ἄς=ἀντικ. τοῦ ποιήσαιτο=ῥήμα. ἐκείνος=ὑποκ. ἄσμενος=ἐπιρρηματικὸν κατηγορούμενον τοῦ τρόπου (=ἀσμένους). πρὸς Ὀλυνθίους=ἐμπρ. προσδ. σημ. φιλικὴν ἐνέργειαν. τὸ πολλῶ προέχει ἀναφέρεται εἰς τὸ : δυσμαχώτατον. τὸ ἐναντίως ἔχει εἰς τὸ : βέλτιστον-δῆλόν ἐστι=ἀπρσο. ἔκφρασις. τοῖς Ὀλυνθίοις=δοτ. προσ. τοῦ ἀπροσώπου. ὅτι νῦν...ὀλόκληρος ἢ εἰδ. πρότασις ὑποκ. τοῦ ἀπρσο. δῆλόν ἐστι. -πολεμοῦσι=ῥήμα. ὡς ὑποκ. ἐνν. οἱ Ὀλυνθιοί. περὶ δόξης=ἐμπρ. προσδ. σκοποῦ. ὑπὲρ μέρους=ἐμπρ. προσδ. σημ. ὑπεράσπισιν. χώρας=γεν. διαφρ. εἰς τὸ : μέρους. (ὑπὲρ) ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμού=ἐμπρ. προσδ. τοῦ σκοποῦ. τῆς πατρίδος=γεν. ὑποκ. εἰς τὰ ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμού. ἴσασιν=ῥήμα. ὑποκ. ἐνν. οἱ

Ἐλόνθιοι.—ἀ τ' Ἀμφιπολιτῶν. ὑποδεξαμένους=ολόκληρος ἢ ἀναφ. πρό-
 ταις ἄντικ. τοῦ Ἰασίου. ἐποίησε=ῥημα. ὑποκ. ἐνν. Φίλιππος. ἀ=ἔμμεσον
 ἄντικ. τοῦ ἐποίησε.—τοὺς παραδόντας—τοὺς δεξαμένους=ἐπιθ. μετχ. ὡς
 ἄρμεσον ἄντικ. τοῦ ἐποίησε. (ποιῶ τινά τι=κάνω σε κάποιον κάτι).
 Ἀμφιπολιτῶν=γεν. διαίρετ. εἰς τό: τοὺς παραδόντας.—τὴν πόλιν (ἔμμεσον)
 —ἀντῶ=ἄρμεσον)=ἀντικείμενα τοῦ: τοὺς παραδόντας (δίδωμι τινί τι).
 Πυθναίων=γεν. διαίρετ. εἰς τό: τοὺς ὑποδεξαμένους. ἐστίν (ἐννοεῖται)=
 ῥημα. τυραννίς=ὑποκ. ἄπιστον=κατηγ. τοῦ ἢ τυραννίς. ταῖς πολιτείαις
 =δοτ. ἀντικειμενική εἰς τό: ἄπιστον (πιστεῖται τινί).—ἔχουσι=ῥημα: ὡς
 ὑποκ. ἐνν. αἱ πολιτεῖαι καὶ ἡ τυραννίς.—ἄμορον=ἐπιθ. προσ. εἰς τό: χό-
 ραν=ἄντικ. τοῦ ἔχουσι.

§ 4—5. Πραγματικά. Κύριον ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων.=Ἄ Φίλιππος, τύ-
 πος αὐταρχικοῦ μονάρχου, ἐνήγγει πάντοτε χωρὶς νὰ ἀνακοινώσῃ ἐκ τῶν
 προτέρων τὰ σχέδιά του εἰς κανένα. Ἀντιθέτως εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου
 ἐπεκράτει τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα, οἱ ἄρχοντες ἦσαν ἐντολοδόχοι τῶν
 ψηφισμάτων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου διὰ καθωρισμένον χρονικὸν δι-
 ἄστημα καὶ ὑπεχρεοῦντο νὰ λογοδοτήσουν διὰ τὰς πράξεις των στρα-
 τηγῶν καὶ δεσπότην.=Ἄ Φίλιππος ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ καὶ συγ-
 χροῦς εἶχεν ἀπεριόριστον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἐξουσίαν. ταμίαν=ὁ Φίλιπ.
 εἶχε ὅλην τὴν δυνατοτητα νὰ διαχειρίζεται τὰ χρήματα τοῦ κράτους
 ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ὅποιοι
 δι' ἐκάστην δαπάνην ἐλάμβανον τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
 Δήμου καὶ ὑπέκειντο εἰς αὐστηρὸν ἔλεγχον. πανταχοῦ αὐτὸν παρεῖναι=
 ὁ Φίλ. παρευρίσκειτο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματός του εἰς ὅλας τὰς
 πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι διεξήγον τοὺς πολέμους χρησι-
 μοποιούντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μισθοφορικὰ στρατεύματα· μάλιστα· κά-
 ποτε ἀνέθετον τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ εἰς ξένον στρατηγόν. Ἀμφι-
 πολις=πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμόνον ποταμοῦ. Πύθνα=
 πόλις τῆς Μακεδονίας κεκλιμένη παρὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. ἀ τ' Ἀμφι-
 πολιτῶν ἐποίησε. ... καὶ Πυθναίων.=Ἄ Φίλιππος καταλαβὼν διὰ προδο-
 σίας τὴν Ἀμφιπολιν καὶ τὴν Πύθναν (357), διέταξε νὰ φονευθῶν οἱ ἀρ-
 χηγοὶ τῶν δημοκρατικῶν, οἱ ὅποιοι παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς δύο πόλεις,
 οἷοι δὲν εἶχε πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς προδότες τῆς πατρίδος των
 (πρβλ. «πολλοὶ τὴν προδοσίαν ἠγάπησαν, τὸν προδότην οὐδέεις»). καὶ ὅπως...
 ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίαις.=διὰ τοῦ γνωμικοῦ τούτου ὁ ῥήτωρ
 ἐκφράζει ἀφ' ἐνὸς τὴν προσηλωσίν του πρὸς τὰ δημοκρατικὰ ἰδεώδη καὶ
 ἀφ' ἑτέρου τὸ μίσος, του πρὸς τὰ αὐταρχικὰ καθεστώτα.

§ 4—5. Δισθητικά. Οὐ μὴν ἀλλὰ (βραχυλογία) βραχυλογικὴ ἔκφρα-
 σις, ἢ ὅποια συνδέει ἀντιθετικῶς τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς προηγου-
 μένης παραγράφου καὶ συμπληρώνεται ὡς ἑξῆς: οὐ μὴν τρέφεται καὶ
 παρασπάζεται κ.λ.π. ἀλλὰ. . . τοῦθ' ὃ δισμαχάτατον . . . βέλτιστον
 ὑμῖν. (σχῆμα διανοίας ἢ ἀπροσδόκητον). Ὁ ῥήτωρ χρησιμοποιεῖ τὸ σχῆ-
 μα τοῦτο, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐνῶ εἰς
 τὸ πρῶτον μέρος τῆς φράσεως ὁ ῥήτωρ παριστάνει τὸν Φίλιππον δυ-
 σκολοπέμηνον ἐξ αἰτίας τῆς συγγενετώσεως ὅλων τῶν ἔξουσιῶν εἰς χει-
 ϱάς του (πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ οικονομικῶν), εἰς τὸ δεῦτερον,
 χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς, διὰ νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς Ἀθηναίους
 ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ Φιλίππου θὰ ἀποβῇ λίαν ὠφέλιμος
 εἰς αὐτούς. Τὴν ἀποφιν αὕτην δικαιολογεῖ κατωτέρω (τὸ εἶναι καὶ πα-
 ρεῖναι . . . προέχει . . . ἐναντίως ἔχει) καὶ ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων (δομι-
 οτέλεστον). καὶ ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων καὶ στρατηγῶν καὶ δεσπότην καὶ τα-
 μίαν (σχῆμα πολυσύνδετον)· ἡ παρατακτικὴ σύνδεσις τῶν λέξεων διὰ τοῦ καὶ
 προσδίδει εἰς τὸν λόγον μεγαλοπρέπειαν καὶ ζωηρότητα καὶ ἐκφράζει

παραστατικώτατα τὴν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τοῦ Φιλίππου. *Πρὸς τὸ τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ (παρήχησις τοῦ τ)· πράττεσθαι· πολ-
λῶ προέχει (παρήχησις τοῦ π)· καὶ κατὰ καιρὸν (παρήχησις τοῦ κ)·* αἱ δια-
δοχικαὶ αὐταὶ παρήχησις καθιστοῦν τὸν λόγον ἀρμονικώτερον καὶ ζωη-
ρότερον. *Πρὸς μὲν . . . πρὸς δὲ (ἐπαναφορὰ)*· ὅταν ἐπαναλαμβάνεται ἡ
ἰδία λέξις ἢ φράσις εἰς τὴν ἀρχὴν διαδοχικῶν προτάσεων ἢ κώλων. *Προ-
έχει . . . (ἀντιστροφή)*· ὅταν ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἰδία λέξις εἰς τὸ τέλος
διαδοχικῶν προτάσεων ἢ κώλων. *δῆλον γάρ . . . ὅτι*· ὁ ῥήτωρ, διὰ τὰ κα-
ταστήσῃ τὸν λόγον ἀρμονικώτερον καὶ διὰ τὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν
ἀκροατῶν, περιεβάλλει ἐνίοτε στίχους, συνήθως λαμβανόμενος:

Δῆλον | γὰρ ἐ | σι τοῖς | Ὀλυν | θίοις | ὅτι

ὑπὲρ μέρους . . . ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμού· καλονικῶς μετὰ τὸ
ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τεθῆ ἢ προθ. *ὑπὲρ*· ἐπίσης ἀνέμενε κανεὶς ἀντὶ τῶν λέ-
ξεων ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμού τὰς λέξεις σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας.
ἀλλὰ καὶ ἡ παράλειψις τῆς προθέσεως καὶ ἡ χρησιμοποίησις τοιούτων λέ-
ξεων ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ προκαλέσῃ συγκλονιστικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκρο-
ατήριον. (*σχῆμα κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν*). *ταῖς πολιτείαις ἢ τυρρανίς*· (ἀν-
τίθεσις). *τυρρανίς* ἀντὶ ὁ *τύρρανος (μετωνυμία)* δηλ. ἀντὶ τοῦ συγκε-
κλιμένου χρησιμοποιοῦν τὸ ἀφρημένον. *δυσμαχότατον*· διὰ τοῦ εἰδικοῦ τού-
του ἐπιχειρήματος βαίνει εἰς τὸ γενικόν· *ἄπιστον ἢ τυρρανίς ταῖς πολιτεί-
αις* (εἶδος-γενος).

§ 4—5. *Γνωμικόν*. *Ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἢ τυρρανίς, ἄλλως τε κἄν
ὄμορον χώραν ἔχουσι*· Δηλ. τὰ αὐταρχικὰ καὶ τυραννικὰ καθεστῶτα δὲν ἐμπνέ-
ουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα, καὶ μάλιστα, ἂν εἶναι
γειτονικαὶ χώραι.

§ 4 - 5. *Νόημα*. Ὁ ῥήτωρ διαβεβαίώνει τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι ὁ Φίλιππος
δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ συμφιλωθῆ με τοὺς Ὀλυνθίους· διότι, ἂν καὶ εὐρί-
σκειται εἰς πλεονεξτικὴν θέσιν ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως ἔναντι αὐτῶν
διὰ τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν ἐξουσιῶν εἰς χεῖρας του καὶ διὰ τῆς αὐτο-
προσώπου ἐγκαίρου καὶ ταχείας διεξαγωγῆς τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων,
ἐν τούτοις μειονεκτεῖ ἀπὸ πολιτικῆς πλευρᾶς, διότι οἱ Ὀλυνθιοὶ α) ἔχουν
πεισθῆ πλέον ὅτι πολεμοῦν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν· β) ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν
κατὰ ποῖον τρόπον συμπεριεφέρθη πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν δημοκρατικῶν
τῆς Ἀμφ. καὶ τῆς Πύδνης καὶ τέλος ἔχουν ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ τυραννικὸν
καθεστῶς τοῦ Φιλίππου δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἐλεύθερον πολί-
τευμά των, ἐφ' ὅσον μάλιστα γειτονεοῦν αἱ χώραι των.

§ 4 - 5. *Περίληψις*. Ἡ συγκεντρωτικὴ ἐξουσία τοῦ Φιλίππου ἀπὸ στρα-
τιωτικῆς μὲν πλευρᾶς εἶναι πλεονέκτημα, ἀπὸ πολιτικῆς δὲ καὶ ὅσον ἀφορᾷ
τὰς διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους εἶναι μειονέκτημα.

§ 4 - 5. *Ἐπιγραφή*. Λόγοι, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὁ Φίλιππος δὲν θὰ κατορ-
θώσῃ νὰ συμφιλωθῆ πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους.

§ 6—7

Ἐγνωκότας οὖν ὑμᾶς ταῦτα,

ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ ἐνθυμουμένους πάντα τᾶλλα,

ἃ προσήκει (ἐνθυμείσθαι),
φημί δεῖν
ἐθέλησαι
καὶ παροξυνθῆναι
καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν.

εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν,

εἰσφέροντας χρήματα
προθύμως
καὶ (ὑμᾶς) αὐτοὺς ἐξιδόντας
καὶ μηδὲν ἐλλείποντας.

Οὐδὲ γὰρ λόγος
οὐδὲ σκῆψις
ὑπολείπεται ἔτι ὑμῖν
τοῦ μὴ ἐθέλειν
ποιεῖν τὰ δέοντα.
Νυνὶ γὰρ (ἐκεῖνο),
ὃ πάντες
ἐθρύλουν τέως,
δεῖν (ἡμᾶς) ἐκπολεμῶσαι

Ἵλυνθίους Φιλίππῳ
γέγονεν αὐτόματον,
καὶ ταῦτα (οὕτως)
ὡς μάλιστα ἂν συμφέροι ὑμῖν.

Εἰ μὲν γὰρ (Ἵλυνθιοὶ)
ἀνείλογο τὸν πόλεμον
πεισθέντες ὑφ' ὑμῶν,
(ἦσαν ἂν) σφαλεροὶ σύμμαχοι
καὶ μέχρι τοῦ (χρόνου)
ἐγνωκότας ἂν ἦσαν ἴσως ταῦτα·
ἐπειδὴ δὲ μισοῦσιν (αὐτόν)
ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων,
εἰκὸς (ἐστίν) αὐτοὺς ἔχειν
βεβαίαν τὴν ἐχθραν.

ὕπερ ὧν πεπόνθασι
καὶ (ὕπερ ὧν) φοβοῦνται
μὴ πάθωσι).

Ἐπειδὴ λοιπὸν σεῖς ἔχετε ἐννοήσει
αὐτά,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ ἐπειδὴ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅλα τὰ
ἄλλα,

ὅσα ἀρμόζει (νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν),
λέγω ὅτι πρέπει
νὰ ἐπιδείξετε θέλησιν
καὶ νὰ ἐξεγερθῆτε
καὶ νὰ ἔχετε ἐστραμμένην τὴν προ-
σοχὴν σας εἰς τὸν πόλεμον,
περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν,
καὶ μάλιστα τώρα,
συνεισφέροντες χρήματα
μὲ προθυμίαν
καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ἐκστρατεύοντες
καὶ γενικῶς μὴ ὑστεροῦντες εἰς τί-
ποτε.

Διότι καμμία δικαιολογία
οὔτε καμμία πρόφασις
ἀπομένει πλέον εἰς σας,
διὰ νὰ μὴ θέλετε
νὰ κάμνετε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρέπει.
Διότι τώρα δὲ (ἐκεῖνο),
τὸ ὁποῖον ὅλοι
συνεχῶς ἐπανελάμβανον μέχρι τοῦδε,
ὅτι δηλ. πρέπει (ἡμεῖς) νὰ περιπλέ-
ξωμεν εἰς πόλεμον
τοὺς Ἵλυνθίους μὲ τὸν Φίλιππον,
ἔχει γίνεαι μόνο του
καὶ μάλιστα (κατὰ τοιοῦτον τρόπον),
ὅπως πάρα πολὺ θὰ συνέφερον εἰς
σας.

Διότι, ἐάν μὲν (οἱ Ἵλυνθιοὶ)
ἀνελάμβανον τὸν πόλεμον,
πεισθέντες ἀπὸ σας,
(θὰ ἦσαν) ἐπισφαλεῖς σύμμαχοι
καὶ (μόνον) ἐπὶ τινὰ χρόνον
θὰ εἶχαν ἴσως αὐτὴν τὴν γνώμην·
Ἐπειδὴ ὅμως μισοῦν (αὐτόν),
ἐνεκα τῶν ἰδίων δυσαρσεκειῶν,
εὐλογον εἶναι νὰ ἔχουν οὗτοι
διαρκῆ τὴν ἐχθρότητα (κατὰ τοῦ Φι-
λίππου)
δι' ὅσα ἔχουν πάθει,
καὶ δι' ὅσα φοβοῦνται
(μῆπως πάθουν).

§ 6—7. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. Ἐγνωκότας=μετχ. παρκ.
(ἐγνωκώς-κυῖα-κός) τοῦ γινώσκω, ἐγίνωσκον, γνώσσομαι, ἔγνων (β'), ἐγνώ-
κα, ἐγνώκειν· γινώσκω=γνωρίζω· ἐδῶ: ἐννοῶ. τᾶλλα (=τὰ ἄλλα) κρᾶσις.
προ-σῆσει (ἀπρόσωπον)=ἀρμόζει, πρέπει, παρατ. προσήκει. πᾶς, πᾶσα, πᾶν
=ἄορ. ἐπιμερ. ἀντων. ἐνθυμουμένους=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποθετ. ἐνθυ-

μοῦμαι (=σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι), ἐνεθυμούμην, ἐνθυμούσομαι, ἐνθυμηθήσομαι, ἐνεθυμήθην, ἐνεθυμήθημι, ἐνετεθυμήμην, φημί (=λέγω, ὑποστηρίζω), ἔφην, φήσω, ἔφησα καὶ ἔφην. δεῖν=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ ἀπρσο. δεῖ, εἶδει, δεήσει, εἶδῃσι, δεδέηκε. ἐθέλησαι=ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἐθέλω (καὶ θέλω) δεκνύω θέλησιν. παροξυνθήναι=ἀπαρ. παθ. ἀορ. τοῦ παροξύνομαι (=ἐξεγείρομαι), παροξυνόμην, παροξυνθήσομαι, παροξύνθην, παροξύνουμαι, παρωξύνω (ὁ παρσι. καὶ ὕπερσ. με 2 μμ.)=προσέχω τινί=ἔχω ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν μου σὲ κάτι. εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν=ἐλλειπτικὴ βραχυλογικὴ ἐπιρρηματικὴ ἔκφρασις, εἰς τὴν ὁποίαν παραλείπεται τὸ ῥήμα ὡς εὐκόλως ἐννοούμενον ἐκ τῶν συμφραζομένων (παράβαλε: εἴπερ ποτέ καὶ ἄλλοτε, εἴπερ τις, καὶ ἄλλος κ.λ.π.)=περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φρονίαν, καὶ μάλιστα τώρα. εἰσφέροντας=μετχ. ἔνεστ. τοῦ εἰσφέρω (=συνεισφέρω), εἰσέφερον, εἰσοίσω, εἰσήνεγκα (α') καὶ εἰσήνεγκον (β'), εἰσενήνοχα, εἰσενήνοχαι. αὐτοῖς=ὄριστ. ἄντων. μετὰ τῆς ἐννοουμένης: ὁμᾶς=οἱ ἴδιοι. ἐξίοντας=μετχ. ἔνεστ. (ἐξίων-ἐξιοῦσα-ἐξίδον) τοῦ ἐξέρχομαι (=ἐδῶ ἐκστρατεύω), ἐξήειν καὶ ἐξῆα, ἐξείμι, ἐξήληθα, ἐξελήλυθα, ἐξελήλυθεν. μηδεῖς, μηδεμία, μηδέν=ἀορ. ἐπιμερ. ἄντων. ἐλλείποντας=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἐλλείπω (=ὑστερῶ εἰς τι), ἐνέλειπον, ἐλλείψω, ἐνέλειπα (α') καὶ ἐνέλειπον (β'), ἐλλέλοιπῶ (β'), ἐνελελοίπειν (β'). λόγος=δικαιολογία, πραγματικὴ αἰτία. σῆμῃς-εως=γ'. κλ. (ἐκ τοῦ σῆμῃς=στηρίζω, προσφασίζομαι) πρόφασις. εἶθ' (=ἔτι) ἐπίρρ. χρόν.=πλέον. τὰ δέοντα (τὸ δέον, οντος) οὐδ. τῆς μετχ. τοῦ ἀπρσο. δεῖ, ἢ ὁποῖα ὅμως οὐσιαστικοποιήθη. ὑπολείπεται=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ ὑπολείπομαι ὑπελείπομην, ὑπολείνομαι ὑπολείπῃσθε, ὑπελείπομαι (β') ὑπελείφθην, ὑπολείμηναι, ὑπελείμην. ἐθρῦλονι=παρσι. τοῦ θρῦλέω-ω (ἐκ τοῦ θέματος τοῦ θόρυβος)=κάνω θόρυβο διὰ κάτι: συνεχῶς ἐπαλαμβάνω κάτι: διαφημίζω, διαδίδω, παρσι. ἐθρῦλονι, μελλ. θρῦλήσω. τέως(=μέχρι τοῦδε), ἐπιρρ. χρόν. συσχετικὸν τοῦ ἀναφ. εως. =ἐκπολεμῶσαι=ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἐκπολεμῶ-ω (=περιπέλομαι τινὰ εἰς πόλεμον μετὰ κάποιον ἄλλον.), μόνον ἀορ. ἐξεπολέμωσα. γέγονεν=γ'. ἐν. παρακ. β'. ὄριστ. τοῦ γίγνομαι. αὐτόματος, ον=ἐπιθ. τριγ. δικατ. β'. κλ. (σύνθετον ἐκ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ μέμασ=κινούμαι με ὀριμῇ, σπεύδω πρός), αὐθόρητος, ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος ἢ γινόμενος. γίνεταί τι αὐτόματι=γίνεται κάτι μόνον του. καὶ ταῦθ' =καὶ ταῦτα=ἐπιρρ. ἔκφρασις=καὶ δῆ, καὶ μάλιστα (παρβλ. τὸ Λατινικὸν idque=καὶ τοῦτο). ὡς=ἐπιρρ. ἀναφ. τροπ.=ὅπως. συμφέροι=ἔνεστ. εὐχτ. τοῦ ἀπρ. συμφέροι, συνφέρε, σύννοσαι, συνήνεγκε, συνεήνοχε, πεισθέντες=μετχ. παθ. ἀορ. α'. τοῦ πείθομαι, ἐπειθόμην, πείσομαι, πεισθήσομαι, ἐπειθόμην (β') ἐπεισθην, σέπεισομαι ἐπεπεισομην καὶ β'. σέπειοθα, ἐπεπειθῆσθαι. ἀνείλοντο=ὄριστ. μέσου ἀορ. β'. τοῦ ἀναιροῦμαι (τι) (=ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ) ἀνηροῦμην, ἀναιρήσομαι, ἀνειλόμην (β') ἀνήρημαι, ἀνηρήμην. σφαλερός, α, ὄν=ἐπιθ. β'. κλ.σ.=ἐπισφαλής, ἀβέβαιος, ὄχι σταθερός, ἀσταθής. μέχρι=προθ. καταχρηστικὴ συνταξ. μετὰ γεν. -του (ἢ τινός)=γεν. ἐν. τῆς ἀορ. ἄντων τις-τί. ἐγνωκότες ἦσαν (ἢ ἐγνώκεσαν) περιφραστικὸς τύπος γ'. πληθ. ὑπερ. τοῦ γινώσκω. αὐτοῖς=ἢ ἑαυτοῖς=συνγρημένους τύπος τῆς αυτοπαθοῦς ἄντων. γ'. προσ. ἐγκλήματα (ἐγκαλῶ)=δυσσάρεσκεια, παράπονα μισοῦσι=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ μισῶ-ω, ἐμισῶν, ἐμισῶσα, ἐμισῶσα, μεμίσσηκα. βέβαιος, α, ον,=διαρκής, σταθερός. εἰκός=μετχ. τοῦ παρακμ. με σημασι. ἔνεστ. εἰοικα ἢ εἰκω (=ὀμοιάζω) (εἰκός-εἰκνῶ-εἰκός). τὸ οὐδετ. τῆς μετχ. μετὰ τοῦ ἐστὶ σχηματίζει ἀπρόσ. ἔκφρασιν=εἶναι εὐλογον, πιθανόν, φυσικόν, ἐπόμενον. φοβέ-ομαι-οῦμαι, ἐφοβῶμαι, φοβήσομαι, φοβηθήσομαι, ἐφοβήθην, πεφοβήμαι, ἐπεφοβήμην.—πεπόνθασι=γ'. πληθ. παρακ. ὄριστ. τοῦ πάσχω, ἐπασχον, πείσομαι, ἐπαθον (β'). σέπονθα, ἐπεπόνθειν.

§ 6—7. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Ταῦτ' ἐγνωκότες... καὶ ἄλλα πάντα ἐνθυμουμένους, φημί δεῖν... προσέχειν... χρήματ' εἰσφέροντας...

ἐξίοντας . . . ἔλλείποντας (κυρία). ἢ προσήκει (ἔξηρτ. ἀναφορ.). εἶπερ ποτέ (εἰνοῦται : ἠθέλησατε καὶ παροξύνθητε καὶ τῷ πολέμῳ προσέχετε) (ἔξηρτ. ὑποθ.), καὶ νῦν (ἐνν. δεῖ ἐθέλησαι) (κυρία) [ἡ φράσις ὅμως αὕτη μετέπειτα εἰς ἐπιγραφικὴν τοιαύτην]. Οὐδὲ γὰρ . . . ὑπολείπεται (αἰτιολ. κυρία): *Νυνὶ γὰρ γέγονεν αὐτόματον* (αἰτιολ. κυρία) ὁ πάντες ἐθρόλουν *τέως*, Ὀλυνθίους . . . Φιλίππῳ (ἔξηρτ. ἀναφορ.) καὶ ταῦτ' ὡς . . . *συμφέροι* (ἔξηρτ. ἀναφορ.) εἰ . . . ἀνείλοντο τὸν πόλεμον (ἔξηρτ. ὑποθετ. ὑπόθεσις), *σφαλεροὶ σύμμαχοι* (ἂν ἦσαν) καὶ ταῦτ' ἂν ἐγνωκότες ἦσαν ἴσως, (κυρία - διπλὴ ἀπόδοσις - ὑποθετικὸς λόγος β'. εἶδους δηλῶν τὸ ἀπραγματοποίητον). *ἐπειδὴ* . . . *μισοῦσι* (ἔξηρτ. αἰτιολ.): *βεβαίαν εἰκὸς (ἔστι) τὴν ἔχθραν αὐτοὺς ἔχειν* (κυρία) ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται (ἔξηρτ. ἀναφ.) (ἐνοῦται: μὴ πάθωσι: ἔξηρτ. ἐνδοιαστικὴ) καὶ (ὑπὲρ ὧν) πεπόνθασι (ἔξηρτ. ἀναφορικὴ).

§ 6—7. *Συντακτικὴ καὶ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις*. Ταῦτα=ἀντικ. τοῦ ἐγνωκότες=μετχ. αἰτιολ. ὑμᾶς=ὑποκ. τοῦ ἐγνωκότες.—τάλλα=ἀντικ. τοῦ ἐνθυμουμένους=μετχ. αἰτιολ. ὑμᾶς=ὑποκ. τοῦ ἐνθυμουμένους. πάντας=κατηγορ. προσδ. προσήκει=ἀπρόσ. ρημ. ἔκφρασις. ὡς ὑποκ. τοῦ προσήκει ἐνν. τὸ ἐνθυμείσθαι. ὑμᾶς=ὑποκειμ. τοῦ ἐνθυμείσθαι. ἄ=ἀντικ. τοῦ ἐνθυμείσθαι.—*φημί*=ῤῥημα. (ἐγὼ)=ὑποκ. δεῖν=εἰδ. ἀπαρ. ἔξαρτώμενον ἐκ τοῦ λεκτικοῦ *φημί* καὶ χρησιμεῖον ὡς ἀντικείμενον του. ἐθέλησαι—παροξύνθησαι—προσέχειν=τελ. ἀπαρ. ὑποκείμενα τοῦ ἀπροσώπου δεῖν. ὑμᾶς=ὑποκ. τῶν τριῶν ἀπαρεμφάτων. τῷ πολέμῳ=ἀντικ. τοῦ προσέχειν. εἰσφέροντας—ἐξίοντας—ἔλλείποντας=μετχ. τροπικαί, ὡς ὑποκ. τῶν μετχ. ἐνν. ὑμᾶς αὐτοὺς=κατηγορημ. προσδ. εἰς τό: ὑμᾶς (ὑποκείμενον τοῦ ἐξίοντας). *χρήματα*=ἀντικ. τοῦ εἰσφέρον. —*προθύμως*=ἐπίρρημ. προσδ. τρόπου. *μηδὲν*=σύστοιχον ἀντικ. τοῦ ἔλλείποντας (*μηδὲν ἔλλειμμα ἔλλείποντας*). *εἶπερ ποτέ*, καὶ νῦν (βλέπε: ἀναγνώρισις προτάσεως). *λόγος*—*σκήψις*=ὑποκ. τοῦ ὑπολείπεται=ῤῥημα. ὑμῖν=δοτ. προσωπ. εἰς τό: ὑπολείπεται.—*ἔθ'* (=ἔτι)=ἐπίρρ. προσδ. χρόνου ἀνήκει εἰς τό: ὑπολείπεται.—*τοῦ μὴ ἐθέλειν*=ἐναρθρον ὀνομαστικὸν ἀπαρ. ὡς γενικῆ τῆς αἰτίας εἰς τό *λόγος*—*σκήψις*.—ὡς ὑποκ. τοῦ ἐθέλειν ἐνν. τὸ ὑμᾶς *ποιεῖν*=τελ. ἀπαρ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἐθέλειν καὶ χρησιμεῖον ὡς ἀντικείμενον του' ὡς ὑποκ. τοῦ *ποιεῖν* ἐνν. πάλιν τὸ ὑμᾶς, *τὰ δεόντα*=ἀντικ. τοῦ *ποιεῖν*. *νυνὶ*=ἐπίρρ. προσδ. χρόνου. *γὰρ*=αἰτιολ. συνδ. εἰσάγων κυρίαν πρότασιν. *γέγονεν*=ῤῥημα. ὁ πάντες ἐθρόλουν *τέως*=ὀλόκληρος ἢ ἀναφ. πρότασις εἶναι ὑποκ. τοῦ *γέγονεν*. *αὐτόματον* (=αὐτομάτως)=ἐπίρρ. κατηγορ. τοῦ ὑποκ. τοῦ ῤῥηματος δηλοῦν τρόπον. *ἐθρόλουν*=ῤῥημα. πάντες=ὑποκ. τοῦ ἐθρόλουν. *δ*=ἀντικ. τοῦ ῤῥημ. *τέως*=ἐπίρρ. προσδ. χρόνου. Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι *δεῖν* Φιλίππῳ=ἐπεξηγησις τῆς ἀναφ. προτάσεως *δ* πάντες ἐθρόλουν *τέως*. *δεῖν*=εἰδ. ἀπαρ. ἔξαρτώμενον ἐκ τοῦ λεκτικοῦ ἐθρόλουν καὶ χρησιμεῖον ὡς ἀντικείμενον του. *ἐκπολεμῶσαι*=ὑποκ. τοῦ ἀπρ. δεῖν. ὡς ὑποκ. τοῦ ἐκπολεμῶσαι ἐνν. τὸ ἡμᾶς. Ὀλυνθίους—Φιλίππῳ=ἀντικ. τοῦ ἐκπολεμῶσαι (:ἐκπολεμῶ τινά τινι). καὶ ταῦτα=ἐπίρρ. ἔκφρασις (ἀντί: καὶ τοῦτο (γέγονεν) μὲ ἐπιτατικῆν σημασίαν. ὡς=ἐπίρρ. ἀναφορ. ἂν συμφέροι=δυνητικὴ εὐκτική, ῤῥημα ἀπρόσ. ὑμῖν=δοτ. προσ. τοῦ συμφέροι. ὡς ὑποκ. τοῦ ἀπρ. ἐνν. τό: γενέσθαι. ἀνείλοντο=ῤῥημα. ὑποκ. ἐνν. οἱ Ὀλυνθιοί. τὸν πόλεμον=ἀντικ. τοῦ ἀνείλοντο. *πεισθέντες*=μετχ. τροπ. οἱ Ὀλυνθιοί ἐνν. ὡς ὑποκ. τοῦ *πεισθέντες*.—*ὑφ' ὑμῶν*=ποιητ. αἴτιον τοῦ *πεισθέντες*.—*σφαλεροὶ*=ἐπιθ. διορ. τοῦ *σύμμαχοι*=κατηγ. τοῦ ἐνν. οἱ Ὀλυνθιοί=ὑποκ. τοῦ ἂν ἦσαν=δυσνητ. ὀριστ. ῤῥημα. *μέχρι* του (ἢ μέχρι τινός) χρόνου)=ἐμπρ. προσδ. χρόνου. ταῦτα=ἀντικ. του ἂν ἦσαν ἐγνωκότες=ῤῥημα, δυνητ. ὀριστ. ἴσως=ἐπίρρ. προσδ. τρόπου. εἰ ἀνείλοντο (ὑπόθεσις), *σφαλεροὶ σύμμαχοι* (ἂν ἦσαν) καὶ ταῦτ' ἂν ἐγνωκότες ἦσαν (ἀπόδοσις διπλῆ) ὑποθετικὸς λόγος β'. εἶδους δηλῶν τὸ ἀπρα-

ματοποιήτον. *μισοῦσι* = ῥήμα. οἱ Ὀλύμπιοι = ἔνν. ὡς ὑποκ. τοῦ *μισοῦσι*. *Φίλιππον* = ἔνν. ὡς ἄντικ. τοῦ *μισοῦσι*. *ἐκ τῶν ἐγκλημάτων* = ἔμπρ. προσδ. τῆς αἰτίας. τῶν πρὸς αὐτούς = ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ ἐγκλημάτων. — *εἰκὸς* (*εὐτι*) = ἄπρὸς. ἔκφρασις, ῥήμα. *ἔχειν* = ὑποκ. τοῦ ἄπρὸς. *εἰκὸς* (*εὐτι*). αὐτούς = ὑποκ. τοῦ *ἔχειν*. *τὴν ἔχθραν* = ἄντικ. τοῦ *ἔχειν*. — *βεβαίαν* = κατηγ. εἰς τὸ *ἔχθραν*. ὑπὲρ ὧν (ἀντι: ὑπὲρ ἐκείνων ἢ καθ' ἑλξίν τῆς ἀναφορικῆς ἄντων. ἢ πρὸς τὸ παραλειφθὲν: *ἐκείνων*) = ἔμπροσθ. προσδ. τῆς αἰτίας. — ἃ = ἄντικ. τῶν ῥημ. *φοβοῦνται* καὶ *πεπόνθασι*. ὑποκ. ἔνν. οἱ Ὀλύμπιοι.

§ 6—7. *Πραγματικά. Ταῦτα*: δηλ. ὅσα ἀνέφερον ἀνωτέρω ὁ ρήτωρ. *τάλλα πάντα, ἃ προσήκει*: οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν ἰσὺν χρός ἀνέναντι τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῶν προγόνων των, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον ἦσαν ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐπροστάτευσον πάντα ἀδικούμενον, νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὰ κατακτητικὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου καὶ νὰ ἀποτρέψουν τὸν κίνδυνον, ὁ ὅποιος ἀπειλεῖ τοὺς δημοκρατικούς θεσμούς των. *χρήματα εἰσφέροντας*: ἐν καιρῷ πολέμου ἐπεβάλλετο διὰ ψηφίσματος τοῦ Δήμου ἔκτακτος φόρος (*εἰσφορὰ*) διὰ τὰς πολεμικὰς δαπάνας, ἀναλόγως τῆς οικονομικῆς καταστάσεως ἐκάστου πολίτου. Ἀπῆλλάσσοντο τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς εἰσφορᾶς μόνον οἱ ἀποδεδειγμένοι ἄποροι. Ὁ Δημοσθένης συνιστᾷ εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ συνεισφέρουν προθύμως, διότι πολλοὶ κατάρθωνον νὰ ἀπαλλαγῶν τῆς φορολογίας ὡς δῆθεν ἄποροι. αὐτοὺς *ἐξιόντας*: ὁ ρήτωρ παροτρύνει τοὺς Ἀθηναίους νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ ὄχι νὰ ἀποστρίλουν μισοφόρους, ὅπως συνήθως συνέβαινε: οὕτω ἢ ἔκφρασις τοῦ πολέμου θὰ εἶναι ἐπιτυχής. *αὐτόματον*: δηλ. ὁ πόλεμος μεταξὺ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπίων ἐξεργάσθη χωρὶς νὰ ὑποκινήθῃ ἐκ μέρους τῶν Ἀθηναίων. *ἐγνωκότες ἂν ἦσαν ἴσως*: δηλ. νὰ διεξάγουν πόλεμον κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ νὰ διατηροῦν συμμαχίαν μὲ τοὺς Ἀθηναίους. *πεπόνθασι*: ὅταν οἱ Ὀλύμπιοι ἀντελήφθησαν τὸν ἐπιχειρούμενον κίνδυνον, ἀπεφάσισαν νὰ ἀποστρίλουν πρέσβεις εἰς τὰς Ἀθήνας (τὸ 352). Ὁ Φίλιππος, θεωρήσας τὸ διάβημα τοῦτο ὡς ἐχθρικὴν ἐκδήλωσιν, δὲν ἀνέλαβε πόλεμον κατ' αὐτῶν. ἀλλὰ περικύριστη νὰ εἰσβάλῃ (351) εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, διὰ νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς Ὀλυμπίους. Τοῦτο ἴσως ὑπονοεῖ ὁ ρήτωρ. *φοβοῦνται*: δηλ. κατιστροφὴν καὶ ὑποδούλωσιν τῆς πατρίδος των.

§ 6—7. *Αἰσθητικά. Εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν* (βραχυλογία) ἀντι τοῦ πλήρους: *εἴπερ ποτέ ἤθελήσατε καὶ παρωξύνθητε καὶ τῷ πολέμῳ προσέσχετε, καὶ νῦν δεῖ ἐθελῆσαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν*. — *ἐθελῆσαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ προσέχειν* — *εἰσφέροντας καὶ ἐξιόντας*: καὶ *μηδὲν ἔλλείποντας*. δύο διαδοχικὰ πολυσύνδετα σχήματα, δι' ὧν ὁ ρήτωρ ἐπιδιώκει νὰ ἐξάγῃ κατὰ τρόπον ἐμφαντικῶν ἀπ' ἐνός μὲν τὰ πολλαπλὰ καθήκοντα τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀπ' ἑτέρου τὰς βαρεῖας ὑποχρεώσεις αὐτῶν. *φημί δεῖν ἐθελῆσαι κλπ. ἔλλείποντας*: ὁλόκληρος ἡ περίοδος προφερομένη ὡς πρὸς τὸν ἦχον, ἔχει χαρακτηριστὰ ἁρμονίας σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ. Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ τόνος τῶν ἀπαρεμφάτων καὶ τῶν μετοχῶν — ἡ ἀναπνοὴ δὲν βιάζεται καθόλου — ἐπὶ πλεόν ἢ *παρήχησις* τοῦ *π* (*παροξυνθῆναι* — *πόλεμῳ προσέχειν, εἴπερ ποτέ*) ἐπιφέρει πληροσμονὴν αἰσθητικῶν στοιχείων, ἀπαραιτήτων διὰ νὰ δημιουργηθῇ ἡ ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα πραγματικῆς πολεμικῆς προετοιμασίας. *βεβαίαν*: ἐπιτήδες προτάσσει τὴν λέξιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς φράσεως διὰ λόγους ἐμφάσεως. *ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται* (*ἔλξις*) ἀντι: *ὑπὲρ ἐκείνων ἢ φοβοῦνται*: χαρακτηριστικῶς ἐπίσης ὁ ρήτωρ προτάσσει τὸ ῥήμα *φοβοῦνται* τοῦ *πεπόνθασιν*, διὰ νὰ ἐκφράσῃ παραστατικώτερον τὸν φόβον, ἀπὸ τὸν ὅποιον διακλιθέονται οἱ Ὀλύμπιοι: δηλ. ὁ φόβος τῆς συμφορᾶς, ἡ ὁποία τοὺς ἀναμένει κυριαρχεῖ εἰς τὴν ψυχὴν των, τὰ δὲ συμβάντα εἰς τὸ παρελθὸν ὠχρῶν

ἔμπροσθεν τῶν μελλόντων νὰ ἐπακολουθήσουν.

§ 6—7. **Νόημα.** Ὁ Δημοσθένης συμβουλεύει τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ γνωρίζουν καλῶς τόσον τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν τακτικὴν τοῦ Φιλίππου ὅσον καὶ τὰ μελλοντικὰ σατανικὰ σχέδιά του, νὰ ἀντιδράσουν στρατιωτικῶς κατ' αὐτοῦ, προσφέροντες μὲ προθυμίαν χρήματα, ἐκστρατεύοντες οἱ ἴδιοι καὶ μὴ ὑστεροῦντες εἰς καμμίαν ὑποχρέωσίν των. Διότι δὲν θὰ ἤμπορῆ πλέον κανεὶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν σοβαρὰν ὀλιγοψύχον των καὶ τὴν ἀρνησίαν των νὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθήκον των. Τονίζει ἐπὶ πλέον ὁ ῥήτωρ, ὅτι ὁ μεταξὺ Φιλίππου καὶ Ὀλυνθίων πόλεμος ἔχει ἐκσπάσει ἄνευ τῆς ὑποκινήσεως τῶν Ἀθηναίων καὶ κατὰ τὸν πλέον συμφέροντα εἰς αὐτοὺς τρόπον. Ἐπομένως ὄχι μόνον δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ συμβιβασθοῦν οἱ Ὀλύνθιοι μὲ τὸν Φίλιππον, ἀλλὰ, ἐνεκα τῶν προσωπικῶν δυσαρσεκειῶν των ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ἐκ φόβου πρὸς τὰς μελλοντικὰς ἐπιδιώξεις του, θὰ παραμείνουν μέχρι τέλους ἀδιάλλακτοι ἐχθροὶ του συνεχίζοντες τὸν πόλεμον παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ἀθηναίων.

§ 6—7. **Περίληψις.** Ὁ πόλεμος τῶν Ὀλυνθίων κατὰ τοῦ Φιλίππου ἀποτελεῖ ἐξαιρετον εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐπιτυχῶς αὐτόν.

§ 6—7. **Ἐπιγραφή.** Λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος ἐπέμβασις τῶν Ἀθηναίων.

§ 8—9

Οὐ δεῖ δὴ,
ῶ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ἀφείναι (ὕμας)
τοιούτον καιρὸν
παραπετωκότα (ὕμῖν)
οὐδὲ παθεῖν ταῦτόν,
ὅπερ ἤδη πολλάκις
πρότερον πεπόνθατε.
Εἰ γὰρ
παρειχόμεθ' ἡμεῖς
τὴν αὐτὴν ὑπὲρ ἡμῶν
αὐτῶν προθυμίαν,
ἣν περ (παρεισχόμεθα)
ὑπὲρ τῆς σωτηρίας Εὐβοέων,
ὅθ' ἤκομεν
Εὐβοεῦσι βεβουληκότες
καὶ παρήσαν ἐπὶ τουτοῖ το βῆμα

* Ἀμφιπολιτῶν
Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς
κελεύοντες ἡμᾶς πλεῖν
καὶ παραλαμβάνειν τὴν πόλιν,

εἴχετ' ἂν
Ἀμφίπολιν τότε
καὶ ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι
πάντων
τῶν μετὰ ταῦτα πραγμάτων.

Δὲν πρέπει λοιπόν,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
νὰ ἀφήσετε νὰ σᾶς διαφύγῃ
τέτοια εὐκαιρία,
ἢ ὅποια (σᾶς) ἔχει παρουσιασθῆ,
οὔτε νὰ πάθετε τὸ ἴδιον,
τὸ ὅποιον βέβαια ἕως τώρα πολλάκις
εἰς τὸ παρελθὸν ἔχετε πάθει.
Ἄν δηλαδὴ
ἐδειχναμε ἡμεῖς
τὴν ἰδίαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας
προθυμίαν,
τὴν ὅποιαν ἀκριβῶς (ἐδειξαμεν)
διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Εὐβοέων,
ὅτε εἴχομεν ἐπανέλθει,
ἀφοῦ εἴχαμεν βοηθήσει τοὺς Εὐβοεῖς,
καὶ παρευρίσκοντο εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ
βῆμα
ἐκ τῶν Ἀμφιπολιτῶν
ὁ Ἰέραξ καὶ ὁ Στρατοκλῆς
προτρέποντες ἡμᾶς νὰ ἀποπλεύσωμεν
καὶ νὰ ἀναλάβωμεν ὑπὸ τὴν διοίκη-
σιν (μας) τὴν πόλιν,
θὰ κατελαμβάνετε
τότε τὴν Ἀμφίπολιν
καὶ θὰ ἦσθε ἀπηλλαγμένοι
ὅλων
τῶν μετέπειτα ἐνοχλήσεων (περισπασ-
μῶν).

Καί πάλιν,
 ἦνικα ἀπηγγέλλετο
 πολιορκούμενα
 Πύδνο, Ποτειδαία,
 Μεθώνη, Παγασαί,
 τάλλα (χωρία),
 ἵνα μὴ διατριβῶ
 λέγων (αὐτά) καθ' ἕκαστα,
 εἰ τότε (ἡμεῖς) αὐτοὶ
 ἐβοηθήσαμεν
 ἐνὶ τούτων (τῶν χωρίων)
 τῷ πρώτῳ
 προθύμῳ
 καὶ ὡς προσῆκε (βοηθῆσαι),
 νῦν ἂν ἐχρώμεθα
 τῷ Φιλίππῳ
 ῥάονι (πολεμεῖσθαι)
 καὶ πολὺ ταπεινότερῳ.
 Νῦν δέ,
 τὸ μὲν αἰεὶ παρὸν προΐεμενοι

τὰ δὲ μέλλοντα οἴομενοι
 αὐτόματα σχήσειν καλῶς,

ἠυξήσαμεν ἡμεῖς (αὐτοὶ)
 Φίλιππον,
 ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 καὶ κατεστήσαμεν τηλικούτου,
 ἡλικίος οὐδεὶς πῶ γέγονε
 βασιλεὺς Μακεδονίας.
 Νῦν δὴ
 ἦκει καιρὸς τις
 αὐτόματος τῇ πόλει,
 οὗτος ὁ τῶν Ὀλυνθίων,
 δεῦ (οὐκ) ἔστιν ἐλάττων
 οὐδενὸς τῶν προτέρων
 ἐκείνων (καιρῶν).

Ἄλλὰ καὶ πάλιν,
 ὅταν ἀνηγγέλλετο
 ὅτι ἐπαλιορκοῦντο
 ἢ Πύδνα, ἢ Ποτειδαία,
 ἢ Μεθώνη, αἰ Παγασαί,
 αἰ ἄλλα (ὄχυραί θέσεις),
 διὰ τὰ μὴ χρονοτριβῶ
 ἀναφέρων (αὐτάς) μίαν πρὸς μίαν,
 ἐάν τότε αὐτοπόσωπως
 ἤρχόμεθα εἰς βοήθειαν
 μιᾶς ἐκ τούτων (τῶν ὄχυρῶν θέσεων)
 δηλ. τῆς πρώτης
 μὲ προθυμίαν
 καὶ ὅπως ἤρμοζε (τὰ βοηθήσωμεν),
 τώρα θὰ εἴχαμεν τὰ κάμωμεν
 μὲ ἕνα Φίλιππον
 περισσότερον εὐκολοπολέμητον
 καὶ πολὺ ταπεινότερον.
 Τώρα ὁμως,
 ἐπειδὴ τὴν μὲν ἐκάστοτε παρουσια-
 ζομένην εὐκαιρίαν παραμελοῦμεν,
 τὰ δὲ μέλλοντα (ἐπειδὴ) νομίζομεν
 ὅτι μόνον τῶν θὰ λάβουν καλὴν ἔκ-
 βασιιν,
 ἠυξήσαμεν ἡμεῖς (οἱ ἴδιοι)
 τὸν Φίλιππον,
 ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 καὶ (τὸν) ἐκάμαμεν τόσον μεγάλον,
 ὅσον κανεὶς ἕως τώρα δὲν ἔχει γίνεαι
 βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.
 Τώρα δὰ λοιπὸν
 ἔχει παρουσιασθῆ μία εὐκαιρία
 μόνη τῆς εἰς τὴν πόλιν (μας),
 αὐτὴ δηλαδὴ τῶν Ὀλυνθίων,
 ἢ ὅποια δὲν εἶναι κατώτερα
 ἀπὸ καμμίαν ἐκ τῶν προηγουμένων
 ἐκείνων (εὐκαιριῶν).

§ 8—9. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. δεῖ (ἀπρόσωπον=πρέπει).
 ἔδει, δεήσει, ἐδέησε, δεδέηκε. δὴ=σύνδ. συμπερ.=λοιπόν, παραπεπτωκότα
 (κῶς - κυῖα, κῶς)=μετοχ. παρακ. τοῦ παραλίπτω, παρέπιπτον, παρα-
 πεσοῦμαι, παρέπεσον (β'), παραπέπτωμα, παρεπεπτώκειν. καιρὸς—εὐκαι-
 ρία, κατάλληλος περίστασις. παραπεπτωκῶς καιρὸς=εὐκαιρία πού ἔχει
 παρουσιασθῆ τυχαίως, ἀνεπίστως. ἀφείναι=ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ ἀφίημι,
 ἀφίην, ἀφήσω, ἀφήκα, ἀφεῖκα, ἀφείκειν. παθεῖν=ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ πά-
 σχω, ἔπασχον, πείσσομαι, ἐπαθον (β'), πέπονθα, ἐπεπόνθειν. ταῦτόν ἢ ταῦτό
 (κράσις). ὅσπερ, ἤπερ, ὅπερ=ἀναφ. ἀντων. ἤδη=ἐπίρρ. χρόν.=μέχρι τώρα.
 πεποιθασθῆ=παρακ. ὀριστ. τοῦ πάσχω. γάρ=σύνδ.—ἐδῶ—διασαφητικὸς=
 δηλαδή. δθ'=ἔτε=χρόν. σύνδ. ἤκομεν=παρατ. μὲ σημασίαν ὑπερουντ.
 τοῦ ἦκω (ἐνεστ. μὲ σημασίαν παρακ.—ἔχω ἔλθει, ἔχω ἐπανεῖθαι. ἐπι-
 στρέψαι). βεβοηθηκότες (κῶς—κυῖα—ὄς)=μετοχ. παρακ. τοῦ βοηθέω—ῶ
 (ὄμαλόν). παρῆσαν=παρατ. τοῦ πάρεμι (παρά—εἰμι)=παρευρίσκομαι. του-
 τὸ=αἰτ. ἐν. οὐδ. τῆς δεικτ. ἀντων. οὗτος—αὕτη—τοῦτο μετὰ τοῦ δεικτικαῦ
 ἰ (προσχηματισμὸς) πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας: οὗτοςί — αὕτηί < τουτί=
 αὐτὸς ἐδῶ. κελεύοντες =μετοχ. ἐνεστ. τοῦ κελύω = διατάσσω' ἐδῶ=

προτρέπω, προτείνω. πλεῖν=άπαρ. ένεστ. τοῦ πλέω, έπλεον, πλεύσομαι (καί δωρικὸς πλευσοῦμαι). έπλευσα, πέπλευκα, έπειπλεύκειν (ίδε: Λεξι-
κόν Ι, Ρώσση)· έδῶ τοῦ πλέω=άποπλέω, εκπλέω. παραλαμβάνειν=άπαρ.
ένεστ. τοῦ παραλαμβάνω (άντικατάστασις: παραλήσεται, παραλαβείν,
παρειληφέναι). ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό=ὄριστ. άντων.=ὁ ἴδιος. παρει-
χόμεθ(α)=παρ.ατ. τοῦ παρέχομαι (=παρέχω), παρειχόμεν, παρέξομαι καί
παρασχέσομαι, παρεσχόμεν (άδ. β.), παρέσχημαι· παρέχομαι προθυμίαν=
δειχῶν προθυμίαν. εἶχετ(ε)=παρ.ατ. τοῦ ἔχω (έδῶ: κατέχω, καταλαμβάν-
ω), εἶχον, ἔξω καί σχήσω, ἔσχον (άδ. β.). ἔσχηκα, ἔσχηκειν. άν=δυνητ.
μόριον. ἀπηλλαγμένοι ἦτε=β'. πληθ. ύπερσ. περιφραστικῶ (άντι τοῦ μο-
νολεκτικῶ: ἀπῆλλαχθε) τοῦ ἀπαλλάττομαι, ἀπηλλατόμην, ἀπαλλάξομαι,
ἀπαλλαχθήσομαι(α') καί ἀπαλλαγῶμαι(παθ. β'), παθ.άορ. ἀπηλλάχθην (α')
καί ἀπηλλάγην (β'), ἀπῆλλαγμαί, ἀπηλλάγμην.—τὰ πράγματα=ένοχλήσεις,
περισπασμοί, φροντίδες. καί=ὁ σύνδ. μέ σημασίαν μεταβατικὴν=άλλά
καί. πάλιν=χρον. έπίρρ. ἡνίκα=χρον. άναφ. σύνδ.=ὄτε. τάλλα (=τά ἄλλα
κράσις). διατρέβω (τόν χρόνον=χρονοτριβῶ, χάω τόν καιρό μου) διέ-
τρέβον, διατρέψω, διέτριψα, διατέτριφα, διετετρέφειν. πολιορκούμεν(α)
=μετχ. ένεστ. τοῦ πολιορκέ-ομαι—οῦμαι. (δμαλόν). ἀπηγγέλλετο=παρ.ατ.
τοῦ ἀπαγγέλλομαι, ἀπηγγέλλομην, ἀπαγγελθήσομαι, ἀπηγγέλθην, ἀπηγγέλ-
μαι, ἀπηγγέλην· ἀπηγγέλλετο=ἀνηγγέλλετο, ἦχετο άγγελία, εἶδησις από
ἐκεῖ. ὄνοι=δοτ. έν. τοῦ έπιθ. συγκρ. βαθμ. (ὄνάδιος, ὄζων, ὄζοτος). τα-
πεινός=ταπεινόφρων, δειλός, αἰτολμος. ἐχρώμεθα=παρ.ατ. τοῦ χρώμαι—
χρώμαι, ἐχρώμην, χρήσομαι, ἐχρησάμην, ἐχρησθήην, κέχρημαι, ἐκεχερήμην
(ίδε: Λεξικόν Ι. Θ. Ρώσση). προΐεμενοι=μετχ. ένεστ. τοῦ προΐεμαι, προ-
ΐεμην, προΐεσμαι, προΐεμην, προΐεμαι, προΐεμην· προΐεμαι τι=άδιαφορῶ
γιά κάτι καί το χάνω. αἰεί=έπίρρ. χρον. μέ μετχ.=έκάστοτε, κάθε φορά.
οἶόμενοι=μετχ. ένεστ. τοῦ άποθ. οἶομαι (καί οἶμαι), ὤμην καί ὤμην,
οἶήσομαι, ὤθήθην=σχήσειν=άπαρ. μέλλ. τοῦ ἔχω.—ἠΰξήσαμεν=άορ.α'. ὄριστ.
τοῦ αὔξω (καί αὔξασθαι), ἠΰξον, αὔξήσω, ἠΰξασθαι, ἠΰξασθαι, ἠΰξήκειν. τληκοῦ-
τος, τληκαῦτη, τληκοῦτο(ν)=δεικτ. άντων.=τόσον μεγάλος. (έδῶ: στή
δύναμι), κατεστήσαμεν=άορ. α'. ὄριστ. τοῦ καθίστημι, καθίστην, καταστή-
σω, κατέστησα. ἡλικός, η, ον=άναφ. άντων.=ὄσον μεγάλος. σω=έγγλ. μό-
ριον=μέχρι τώρα. ἔλαττων=έπιθ. συγκρ. βαθμ. μικρός, ἐλάττων, ἐλάχι-
στος). προτέρων=έπιθ. συγκρ. βαθμ. παραγόμενος έκ τῆς προθῆς. ρδ.
(πρότερος, πρώτος).

§ 8—9. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Οὐ δεῖ... ἀφείναι... παθεῖν ταῦ-
τόν. (κυρία), ὅπερ... πεπόνθατε (έξηρτ. άναφ.) εἰ γάρ τήν αὐτήν παρει-
χόμεθα ἡμεῖς ὑπέρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν (έξηρτ. υποθ.) ὑπόθεσις· ὅτε
ἤκομεν... καί (ὅτε) παρήσαν... παραλαμβάνειν τήν πόλιν (2 έξηρτ. χρον.)
ἤνπερ... ὑπ' ἐρ σωτηρίας (ένν. παρεσχόμεθα) (έξηρτ. άναφ. έλλειπτ.), εἶχε-
τ(ε) ἂν Ἀμφίπολιν καί πάντων... ἂν ἦτ(ε) ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων
(2 κύρια προτάσεις) ὡς απόδοσις· ὑποθ. λόγος β'. εἶδους δηλῶν τὸ
ἀπραγματοποίητον). ἡνίκα Πύθνα... τάλλα πολιορκούμενα ἀπηγγέλλετο
(έξηρτ. χρον.)· ἴνα μή... διατρέβω (έξηρτ. τελική), εἰ τότε προθύμως ἐβο-
ηθήσαμεν αὐτοὶ (έξηρτ. υποθ.) ὑπόθεσις· ὡς προσήκει (ένν. βοηθήσαι)
(έξηρτ. άναφ.)· ὄθιόν... ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ (κυρία) απόδοσις· ὑποθ.
λόγος β'. εἶδους δηλῶν τὸ ἀπραγματοποίητον.) Νῦν... ἠΰξήσαμεν...
καί κατεστήσαμεν τληκοῦτον (2 κύρια)· ἡλικός... γέγονε Μακεδονίας
(έξηρτ. άναφορ.)· νυν... ἦκει τις... τῇ πόλει (κυρία)· ὅς... ἔστιν...
έκεινον (έξηρτ. άναφ.).

8 8—9. Συνακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. δεῖ=ρῆμα ἀπόρροπον·
ἀφείναι·παθεῖν=ὑποκ. τοῦ δεῖ. ὡς ὑποκ. τῶν άπαρ. ένν. τὸ ἡμᾶς και-
ρόν=άντικ. τοῦ ἀφείναι.—τοιούτων=έπιθ. προσδ. εἰς τὸ καιρόν. παρατε-

πτωκότα=ἐπιθ. μετοχή· ὡς ἄντικ. τῆς μετχ. ἔνν. τὸ ὑμῖν.—ταυτὸν (δηλ. πᾶθημα)=σύστοιχον ἄντικ. τοῦ παθεῖν. πεπόνθατα=ῥῆμα. ὡς ὑποκ. ἔνν. τὸ ὑμεῖς, ὅπερ (δηλ. πᾶθημα)=σύστοιχον ἄντικ. τοῦ πεπόνθατε. ἤδη=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. πολλάκις=ἐπιρρ. προσδ. ποσοῦ. πρότερον=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου παρεχόμεθα=ῥῆμα. ἡμεῖς=ὑποκ. προθυμίαν=ἄντικ. τοῦ παρεχόμεθα. τὴν αὐτὴν=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ προθυμίαν. ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν=ἐμπρ. προσδ. δηλῶν ὑπεράσπιον. εἰ γὰρ παρεχόμεθα (ὑπόθεσις)+εἶχετε ἄν καὶ ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦτε (ἰδιπλῆ ἀπόδοσις) ὑποθ. λόγος β'. εἰδούς δηλῶν τὸ ἀπραγαματοποίητον). εἶχετ' ἄν=ῥῆμα· ὡς ὑποκ. ἔνν. τὸ ὑμεῖς Ἀμφίπολις=ἄντικ. τοῦ εἶχετε. τότε=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι=ῥῆμα. ἔνν. ὑμεῖς=ὑποκ. πραγμάτων=ἄντικ. τοῦ ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι.—πάντων=κατηγ. προσδ. εἰς τὸ πραγμάτων. τῶν μετὰ ταῦτα=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ πραγμάτων. (ὅτε) ἤκομεν=ῥῆμα. (ἡμεῖς)=ὑποκ. βεβοηθηκότες=μετχ. ἄντικ. ἔνν. Εὐβοεῖσι=ἄντικ. τῆς μετχ. παρήσαν=ῥῆμα. Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς=ὑποκ. τοῦ παρήσαν. Ἀμφιπολιτῶν=γεν. διαιρ. εἰς τὸ Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς.—ἐπὶ τὸ βῆμα=ἐμπρ. προσδ. τόπου. τουτεῖ=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ βῆμα. κελεύοντες=μετχ. τροπικῆ. πλείν καὶ παραλαμβάνειν=τελ. ἄπαρ. ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ κελεύοντες καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἄντικ. αὐτοῦ. ἡμᾶς ἄντικ. τοῦ κελεύοντες = καὶ ὑποκ. τῶν ἀπαρρημάτων (ἕτεροπροσωπία). τὴν πόλιν=ἄντικ. τοῦ παραλαμβάνειν.—ἦν περ (δηλ. προθυμίαν)=ἄντικ. τοῦ ἐννοουμένου ῥῆμ. παρεσχόμεθα. (ἡμεῖς)=ὑποκ. ὑπὲρ σωτηρίας=ἐμπρ. προσδ. δηλῶν σκοπόν. Εὐβοίων=γεν. ἄντικειν. εἰς τὸ σωτηρίας (:σῶσω τινα). πάλιν=(ἐδῶ) χρόν. ἐπίρρ. ἠνίκα=χρόν. ἀναφ. σύνδ. ἀπγγέλλετο=ῥῆμα. ὑποκ. τοῦ ῥήματος Πύδνα, Ποτειδαία, Μεθώνη, Παγασαί, τἄλλα (ἔνν. χωρία) ἀλλὰ συνεφώνησε μὲ τὸ πλησιέστερον οὐδ. τἄλλα (ἄντικ. συντάξις). πολιορκούμενα=κατηγ. μετχ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἀγγελίας σημαντικοῦ ἀπγγέλλετο. (ἔνν. χωρία)=ὑποκ. τῆς μετχ. τὰ ὄνομ. τῶν πόλεων καὶ τὸ οὐδ. τἄλλα, πρὸς τὸ ὅποιον συνεφώνησε, ὡς πλησιέστερον, ἢ μετοχή. ἵνα μὴ...διατριβῶ (δηλ. τὸν χρόνον)=τελικῆς πρότασις ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς λόγω συντομίας ἐννοουμένης πρότασις: ὧν τὰ ὀνόματα παραλείπω. λέγων=μετχ. τροπ. καθ' ἕκαστα=ἐμπρ. προσδ. σημαίνων διανομήν, χωρισμόν. ὡς ἄντικ. τῆς μετχ. λέγων ἔνν. τὸ ταῦτα (δηλ. χωρία). εἰ τότε...προθύμως ἐβοηθήσαμεν (ἡμεῖς) αὐτοὶ (ὑπόθεσις)+ῥῆμα... ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φίλιππῳ (ἀπόδοσις) ὑποθετικὸς λόγος β'. εἰδούς δηλῶν τὸ ἀπραγαματοποίητον). ἐβοηθήσαμεν=ῥῆμα αὐτοὶ=κατηγ. προσδ. τοῦ ἔνν. ὑποκ. ἡμεῖς. ἐνὶ=ἄντικ. τοῦ ἐβοηθήσαμεν (βοηθῶ τινι) τούτων=γεν. διαιρετ. εἰς τὸ ἐνὶ. τῷ πρώτῳ (δηλ. χωρίῳ)=ἐπεξηγήσις εἰς τὸ ἐνὶ. προθύμως=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου ὡς προσήκει=ἄπρσ. ῥῆμα. ὡς ὑποκ. τοῦ ἄπρσ. ἔνν. τὸ βοηθήσαι. ὑλοζ. τοῦ ἄπαρ. ἡμᾶς: ὡς προσήκει (=προσηκόντως)=ἢ ἀναφ. πρότασις ὡς ἐπιρρ. προσδ. τοῦ τρόπου εἰς τὸ ἐβοηθήσαμεν.—ἐχρώμεθα=ῥῆμα. (ἡμεῖς)=ὑποκ. τῷ Φίλιππῳ=ἄντικ. (χρῶμαι τινι) ῥῆμα-ταπεινότερον=κατηγ. εἰς τὸ Φίλιππῳ. εἰς τὸ θᾶνοι ἔνν. τὸ πολεμεισθαι=ἄπαρ. τῆς ἀναφορᾶς τὸ παρὸν=ἄντικ. τοῦ προϋέμενοι=μετχ. αἰτιολ. οἰόμενοι=μετχ. αἰτιολ. (ἡμεῖς)=ὑποκ.). σχέσειν=εἰδ. ἄπαρ. ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ οἰόμενοι καὶ χρησαμένοι ὡς ἄντικ. αὐτοῦ. τὰ μᾶλλον (αἰτιατ.)=ὑποκ. τοῦ σχέσειν (ἕτεροπροσωπία). αὐτόματα=κατηγ. τοῦ μᾶλλον. ἠξήσαμεν=κατεστήσαμεν=ῥῆμα ἡμεῖς=ὑποκ. Φίλιππον=ἄντικ. ἐπιλοκῶν προληπτικόν κατηγορούμενον εἰς τὸ Φίλιππον. γέγονε=ῥῆμα. βασιλεὺς=ὑποκ. ἡλικός=κατηγορ. οὐδεὶς=ἐπιθ. προσδ. Μακεδονίας=γεν. ἄντικ. εἰς τὸ βασιλεὺς. ἡκεῖ=ῥῆμα. καιρὸς=ὑποκ. τις=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ καιρὸς.—οὗτος δ' τῶν Ὀλυνθίων=ἐπεξηγήσις εἰς τὸ καιρὸς τις. δ' τῶν Ὀλυνθίων=ἐπιθ. προσδ. τοῦ ἔνν. καιρὸς. αὐτόματος=κατηγ. τοῦ καιρὸς. τῇ πόλει=δοτικῆ χαριστικῆ. ἐστίν=ῥῆμα. δς=ὑποκ. ἐλάττων=κατηγ. οὐδενός=β' ὄρος συγκρίσεως, ἢ γεν. συγκριτικῆ. καιρὸς=α'. ὄρος συγκρίσεως. προσέραν=ἐπιθ. προσδ. τοῦ ἔνν. καιρῶν)=γεν. διαιρετ. τοῦ οὐδενός.—ἐκείνων=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ ἐν. καιρῶν.

§ 8-9. **Πραγματικά. Τοιοῦτον παραπεινωτότα καιρόν'** δηλ. ἡ εὐκαιρία πρὸς σύναψιν συμμαχίας μὲ τούς Ὀλυνθίους καὶ ἀντιδράσεως εἰς τὰς σχέδια τοῦ Φιλίππου. Ὁ ρήτωρ τὴν θεωρεῖ οὐρανόπεμπτον καὶ προτρέπει τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν νὰ χαθῆ μεσ' ἀπὸ τὰ χέρια τους. *ὅπερ πεπνυμένους* οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον χάσει καὶ εἰς τὸ παρελθὸν τοιαύτας εὐκαιρίας, τὰς ὁποίας ὁ ρήτωρ ἀναφέρει εὐθύς ἀμέσως. *δὲ ἤκουον* δηλ. εἴχαμε ἐπετροπῆσει εἰς τὰς Ἀθήνας. **Εὐβοεῦσι βοηθηθέντες** πρόκειται διὰ τὴν ἐκστρατεῖαν εἰς Εὐβοίαν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Τιμόθεον (τὸ 357), καθ' ἣν ἐβοήθησαν τοὺς δημοκρατικούς νὰ ἐκδιώξουν ἐκ τῆς χώρας τῶν τοὺς Θηβαίους, οἱ ὅποιοι, προσκληθέντες ὑπὸ τῶν ἀριστοκρατικῶν, τῆς νήσου, κατέλαβον αὐτήν. Εἰς τὴν νικηφόρον αὐτὴν ἐκστρατεῖαν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Δημοσθένης ὡς Τριήραρχος ἐθελοντής. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ρῆμα (*ἤκουον*) ἐτέθη εἰς τὸ α'. πρόσωπον. *παρήσαν ἐπὶ τὸ βῆμα Ἰεράξ καὶ Στρατοκλῆς* πρέσβεις τῆς Ἀμφιπόλεως, οἱ ὅποιοι ἐστάλησαν τὸ 358/357 εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Πνυκῆς τοὺς Ἀθηναίους νὰ σπεύσουν πρὸς βοήθειαν τῆς πόλεως καὶ νὰ τὴν παραλάβουν, διότι ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τοῦ Φιλίππου (358). Οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ θέλοντες νὰ διαλύσουν τὴν πρὸ ἐνός ἔτους συναφθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φιλίππου, ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν τῶν Ἀμφιπολιτῶν. *τὴν αὐτὴν... προθυμίαν* οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέρριψαν τὰς προτάσεις τῶν Ἀμφιπολιτῶν διὰ δύο κυρίως λόγους: α) διότι ἦσαν ἀποτροχολιγμένοι μὲ τὸν συμμαχικὸν πόλεμον (358-355), καὶ β) διότι ἔδωσαν πίστιν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Φιλίππου, ὅτι θὰ κατελάμβανε τὴν Ἀμφίπολιν, διὰ νὰ τοὺς τὴν παραχωρήσῃ. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἐνταῦθα ἡ μεταβολὴ τῶν προσώπων τῶν ρημάτων: εἰς τὰ δύο μὲν πρώτα (*ἤκουον παρειχόμεθα*) χρησιμοποιοῦσι α'. πρὸς. διότι ἐνυπάρχει ἡ συμμετοχὴ τοῦ ρητορος, εἰς τὰ δύο δὲ τελευταῖα (*εἶχε' ἄν... ἀπηλεγμένοι ἄν ἦτε*) β'. πρὸς., διότι ὁ Δημοσθένης ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι δὲν κατέβαλον τὴν Ἀμφίπολιν καὶ ἐπομένως δὲν ἀπηλλάγησαν ὅλων τῶν μετέπειτα ἐνοχλήσεων καὶ περισπασμῶν (*μετὰ ταῦτα πραγμάτων*): πράγματι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ 357 ἐπεχείρησαν, ἄνευ ἀποτελέσματος, μακρὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Φιλίππου πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Ἀμφιπόλεως. **Πύδνα** πόλις τῆς Μεκεδονίας καταληφθεῖσα τὸ 356 ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. **Ποτειδαία** πόλις τῆς Χαλκιδικῆς καταληφθεῖσα τὸ 356. **Μεθώνη** παρὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον καταληφθεῖσα τὸ 353. **Παγασαί** παραλιακὴ πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἐπίγειον τῶν Φερῶν, καταληφθεῖσα τὸ 352. **τᾶλλα** (ἐνν. χωρία) πρόκειται διὰ τὰς Φερὰς, Μαγνησίαν καὶ μερικὰς ἄλλας πόλεις τῆς Θράκης καὶ τῆς Χαλκιδικῆς, τὰς ὁποίας κατέλαβεν ὁ Φίλιππος (353-322). *τῷ πρώτῳ* (ἐνν. χωρίῳ) ἔννοσι τὴν Πύδναν. *εἰ βοηθηθήσασμεν προθύμως (ἡμεῖς) αὐτόν'* ὁ Δημοσθένης κατηγορεῖ τοὺς Ἀθηναίους, διότι δὲν εἰδείξαν προθυμίαν καὶ δὲν ἐσπευσαν ἀμέσως νὰ βοηθήσουν τὰς πολιορκουμένας πόλεις. Ἐπίσης τοὺς κατηγορεῖ ὅτι ἐστειλαν μισθοφορικὰ στρατεύματα ἀντὶ νὰ ἐκστρατεύσουν αὐτοπροσώπως. Οὕτω αἱ πόλεις κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. *θάονι καὶ πολὺν ταπεινοτέρῳ* ὁ Δημοσθένης παρουσιάζει τὸν Φίλιππον ὡς δυσκολοπολέμητον καὶ θρασὺν ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἀδρανεῖας τῶν Ἀθηναίων καὶ ὄχι ἕνεκα τῆς ἑξαιρητικῆς του πολεμικῆς ἰκανότητος καὶ ἐνεργητικότητος καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ἡ ἰδικὴ τῶν δραστηριότης θὰ καταστήσῃ τὸν Φίλιππον ὀλιγώτερον θρασὺν καὶ περισσότερον εὐκολοπολέμητον. **αὐτόματος τῇ πόλει** ἔννοσι τοὺς Ὀλυνθίους, οἱ ὅποιοι παρουσιάθησαν μὲ ἰδικὴν τῶν πρωτοβουλίαν, διὰ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων. **τῶν προτέρων ἐκείνων (καιρῶν)** νοοῦνται αἱ εὐκαιρίαι τῆς Ἀμφιπόλεως, Πύδνης καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, τὰς ὁποίας ἔχασαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ ἀδράνειας καὶ ἀμελείας. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς παραγράφους ὁ ρή-

τωρ προτρέπει κατ' ἀρχάς τοὺς Ἀθηναίους, ἔπειτα τοὺς κατηγορεῖ καὶ τέλος τοὺς συμβουλεύει καὶ τοὺς δίδει θάρρος.

§ 8—9. Αἰσθητικά. Δεῖ δὴ (παρήχῃσι). παθεῖν... πεπόνθατε (ἐπαναφορά) εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς φράσεως χρησιμοποιεῖ τὴν ἰδίαν λέξιν πρὸς ἕξαρσιν τοῦ φόβου νέων παθημάτων. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν παρήχῃσιν τοῦ Π: ὅπερ πολλάκις πρότερον πεπόνθατε. — Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες (παρήχῃσι τοῦ β), ἥτις καθιστᾷ αἰσθητὴν τὴν βοήν τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας. Εἰ γὰρ δδ'... καὶ πάλιν (σχῆμα συστροφῆς), διότι τὰ νοήματα εἶναι πυκνά. τὴν αὐτὴν... προθυμίαν (σχῆμα ὑπερβατόν) ἀπομακρύνεται διὰ πορευβολῆς ἄλλων λέξεων τὸ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ προθυμίαν.— ἦνπερ ὑπέρ' (παρήχῃσι). — Ἡμεῖς... ὑπέρ ἡμῶν χαρακτηριστικὴ ἢ χρεῖσις τοῦ α'. προσώπου καὶ μάλιστα δύο φορές πρὸς ἔμφρασιν. Ἐπίσης χαρακτηριστικὴ ἢ μεταβολὴ τοῦ προσώπου ἀπὸ α' εἰς β': δδ' ἤκομεν... εἰ παρειχόμεθα... εἴχετε ἂν... ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦτε πρὸς διαχωρισμὸν τῆς συμμετοχῆς τοῦ ρήτορος εἰς τὴν ἔστρατείαν ἀπὸ τὴν εὐθύνην τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἀμφιπόλεως. Διὰ τῆς χρήσεως ἐπίσης τῶν παρατατικῶν καὶ τοῦ περιφραστικοῦ ὑπερσυντελικίου (παρειχόμεθα-εἴχετε ἂν-ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦτε) καθίσταται ζωηρότερος ὁ λόγος. ἦνπερ (ἐνν. παρειχόμεθα) (σχῆμα ἐξ ἀναλόγου), δηλ. ἐννοεῖται ἡ λέξις ἐκ τῶν προηγουμένων, ἀλλὰ μεταβληθμένη. Πύδνα, Ποτεῖδα, Μεθώνη, Παγασαί, τάλλα, (σχῆμα ἀσύνδετον) διὰ τὰ δεῖξῃ τὴν ταχθεῖαν προέλασιν τοῦ Φιλίππου καὶ τὴν διαδοχικὴν κατάληψιν τῶν πόλεων. Νῦν ἂν ἐχρώμεθα... νῦν δέ... νυνὶ δὴ τριπλῆ ἐπανάληψις τοῦ ἐπιρρ. μὲ διαδοχικὴν ἐπίτασιν κορυφουμένην διὰ τὸν νυνὶ. Παραστατικὴ ἔκφρασις τοῦ κορυφωμένου πάθους, τὸ ὁποῖον διακατέχει τὸν ρήτορα. ἠὲξήσαμεν... ἡμεῖς' ἢ ἄντων. πρὸς ἔμφρασιν.

§ 8—9. Νόημα. Ὁ Δημοσθένης συνιστᾷ καὶ πάλιν εἰς τοὺς συμπολίτας του νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ τοὺς διαφύγῃ ἢ ἀνεπιστῶς παρουσιασθεῖσα εὐκαιρία τῆς βοηθείας τῶν Ὀλυνθίων, διὰ νὰ μὴ πάθουν ὅτι ἔλαθον καὶ παλαιότερον. Ἐπιτιμᾷ αὐτούς, διότι δὲν ἔστειλαν ἐγκαίρως βοήθειαν εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, ὅπως ἐνίσχυσαν εἰς τὸ παρελθὸν ἀποτελεσματικῶς τοὺς Εὐβοεῖς, γενόμενοι οὕτω αἰτιοὶ τῆς ἀπωλείας τῆς πόλεως καὶ ὑπεύθυνο τῶν ἐκ ταύτης προελθόντων περισπασμῶν. Ἐν συνεχείᾳ ὑποστηρίζει ὅτι, ἐὰν ἔσπευδον πρὸς βοήθειαν τῆς Πύδνης, Ποτειδαίας, Μεθώνης καὶ τῶν ἄλλων ὀχυρῶν πόλεων, τὰς ὁποίας μὲ ἄστραπταίαν ταχύτητα ἐκυρίευσεν ὁ Φίλιππος, θὰ ἀντιμετώπιζαν τώρα ἕνα Φίλιππον περισσότερον εὐκολοπολέμητον καὶ ὀλιγώτερον θρασύν. Ἄλλὰ ἡ ἀδράνεια τοῦ κατέστησε τὸν Φίλιππον πανίσχυρον βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Τέλος προτρέπει τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ χαθῇ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς ἢ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία τῆς Ὀλύνθου.

§ 8—9. Περιλήψεις. Ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ ἀμέλεια τῶν Ἀθηναίων κατέστησαν τὸν Φίλιππον μέγαν καὶ ἰσχυρόν.

§ 8—9. Ἐπιγραφή. Ὁ ρήτωρ ἐπιτιμᾷ, ἀλλὰ καὶ προτρέπει τοὺς Ἀθηναίους.

§ 10—11

Καί ἔμοιγε δοκεῖ,
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καταστάς τις
δίκαιος λογιστῆς
τῶν ὑπηρεγμένων

ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν,
καίπερ πολλῶν (πραγμάτων)
οὐκ ἔχόντων ὡς δεῖ (ἔχειν),

ὅμως ἂν ἔχειν
μεγάλην χάριν αὐτοῖς
εἰκότως.
Τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλεκέναι (ἡμᾶς)
πολλὰ κατὰ τὸν πόλεμον
δικαίως θεῖη ἂν τις

τῆς ἡμετέρας ἀμελείας,
τὸ δὲ μήτε πεπονθέναι
(τοῦτο) πάλαι
(τὸ) πεφηνέναι τε

ἡμῖν συμμαχίαν τινα
ἀντίρροπον (ἔσομένην)
τούτων
ἂν βουλώμεθα χρῆσθαι (αὐτῇ),

ἔγωγε θεῖην ἂν

εὐεργέτημα
τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας.

Ἄλλ'. οἶμαι,
(τοῦτο) ἔστιν παρόμοιον (ἐκείνῳ),
ὅπερ (ἔστι)
καὶ περὶ τῆς κτήσεως τῶν χρημά-
των

ἂν μὲν γάρ τις
καὶ σώσῃ,
ὅσ' ἂν λάβῃ,
ἔχει τῇ τύχῃ
μεγάλην τὴν χάριν,
ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ
συναγίλωσε (τοῖς χρήμασι)

καὶ τὸ μεμνησθαι τὴν χάριν.
Καὶ περὶ τῶν πραγμάτων
οὕτως (ἔστιν):
Οἱ μὴ χρησάμενοι
τοῖς καιροῖς ὀρθῶς

Καὶ ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ὅτι ἂν κανεῖς θὰ ἐγίνετο
δίκαιος κριτῆς
τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας
αὐτοπροαιρέτως ἔχουν παράσχει
εἰς ἡμᾶς οἱ θεοί,
ἂν καὶ πολλὰ (πράγματά μας)
δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν κατάστασιν
ποῦ πρέπει (νὰ εὐρίσκωνται),
θὰ ἐχρωστοῦσε ὅμως
μεγάλην εὐγνωμοσύνην εἰς αὐτοὺς
εὐλόγως·
διότι τὸ ὅτι μὲν ἔχομεν χάσει
πολλὰ κατὰ τὸν πόλεμον
δικαίως θὰ μπορούσε κανεῖς νὰ τὸ
ἀποδώσῃ

εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἀμέλειαν,
τὸ ὅτι ὅμως δὲν ἔχομεν πάθει
(τοῦτο) πρὸ πολλοῦ
καὶ (τὸ) ὅτι ἔχει πρὸς τοῦτοις πα-
ρουσιασθῆ
εἰς ἡμᾶς κάποια συμμαχία,
ἢ ὁποία μπορεί νὰ ἀνισταθμίσῃ
αὐτὰς τὰς (τὰς ἀπωλείας),
ἔάν ἐπιθυμοῦμεν νὰ κάμωμεν (καλὴν)
χρῆσιν (αὐτῆς),
ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ μπορούσα νὰ
θεωρήσω (τοῦτο)
ὡς εὐεργεσίαν
ὀφειλομένην εἰς τὴν εὐνοίαν ἐκείνων
(τῶν θεῶν).

Ἄλλὰ, νομίζω,
(τοῦτο) εἶναι παρόμοιον (μὲ ἐκεῖνο),
τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς (συμβαίνει)
καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τῶν χρη-
μάτων.
δηλαδὴ ἂν μὲν κανεῖς
καὶ διαφυλάξῃ,
ὅσα μπορούσε νὰ ἀποκτήσῃ,
χρεωστῆ εἰς τὴν τύχην
μεγάλην εὐγνωμοσύνην,
ἂν ὅμως τὰ ἐξοδεύσῃ ἀνεπαισθήτως,
συνήθως ἀποβάλλει (μαζὶ μὲ τὰ χρή-
ματα)
καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας.
Καὶ ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις
τοιοῦτοτρόπως (συμβαίνει).
Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐχρησιμοποίη-
σαν
τὰς περιστάσεις ἐπωφελῶς

οὐδ', εἰ συνέβη (αὐτοῖς)
τι χρηστὸν
παρὰ τῶν θεῶν,
μνημόνεουσιν·
ἕκαστον γὰρ
τῶν πρὶν ὑπαρξάντων
κρίνεται
πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβάν.

οὐδέ, ἐάν συνέβη (εἰς αὐτοῦς)
κάτι καλὸν
ἐκ μέρους τῶν θεῶν,
ἐνθυμοῦνται (τοῦτο)
διότι ἕκαστον
ἀπὸ τὰ πρότερον γενόμενα
κρίνεται
συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκβα-
σίν (του)
(πρὸς τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα).

§ 10—11. *Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά.* "Ἐμοιγε=δοτ. ἐ-
τῆς προσωπ. ἀντων. α'. προσώπου μετὰ τοῦ ἐγκλιτ. μοροῖον γέ' τὸ μό-
ριον γέ' ἔχει ἄλλοτε βεβαιωτικὴν σημασ. (=βεβαίως) καὶ ἄλλοτε, ὅπως
ἔδῳ, περιοριστικὴν (=τοῦλάχιστον). δοκεῖ=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ προσωπ.
δοκῶ=νομίζω. λογιστῆς=κριτῆς, ἐκτιμητῆς. ὑπηρεγμένον=μετοχ. παθητ.
παρακ. τοῦ ὑπάρχω, ὑπῆρχον, ὑπάρξω, ὑπῆρξα—παθητ. ὑπῆργμαι, ὑπῆρ-
γμην· ὑπάρχω=πρῶτος ἀρχίζω κάτι· παρέχω αὐτοπροαιρέτως εὐεργε-
σίαν τινὰ εἰς κάποιον. καταστάς=μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ καθίσταμαι (=γίνο-
μαι) καθιστάμην, καταστήσομαι, κατέστην, καθέστηκα, καθειστήκειν.—καί-
περ=ἀντιθ. σύνδ. τίθεται πολλάκις πρὸς σαφεστέραν δήλωσιν τῆς ἐναν-
τιωματικῆς σημασίας πρὸ τῆς ἐνδοτικῆς μετοχῆς· πρὸς ἐπίτασιν
τῆς σχέσεως τίθεται τὸ ὄμως. ὡς=ἀναφ. ἐπίρρ.=ὅπως. εἰκότως=ἐπίρρ.
τροπ.=εὐλόγως, δικαίως. πόλλ' (=πολλά)=ἐκθλιψίς· ὁ τόνος ὄμως, ἀνε-
βιβάσθη, διότι ἡ λέξις εἶναι κλιτῆ. χάρις, σημαίνει α) τὸ σωματικὸν ἢ
ψυχικὸν ὑέλγητρον, ἢ καλλονή, β) εὐεργεσία (ὅπως ἐδῳ, καὶ γ') εὐγνω-
μοσύνη. ἀπολωλέκηναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ ἀπόλλυμι (=χάνω), ἀπόλλυν,
ἀπολώ, ἀπόλωσα, ἀπολώλεκα, ἀπολώλεκειν. θεῖη=γ'. ἐν. εὐκτ. ἀορ. β'.
τοῦ τίθην, ἐτίθην, θήσω, ἔθηκα, τέθεικα, ἔτεθεικειν· τίθημι τῆς ἀμε-
λείας=καταλογίζω ἢ ἀποδίδω κάτι εἰς τὴν ἀμέλειαν. πάλαι=ἐπίρρ. χρον.=
πρὸ πολλοῦ. πεπονθέναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ πάσχω, ἔπασχον, πείσομαι,
ἐπάσθην (β'), πέπονθα, ἐπεπόνθειν. πεφηνέναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ φαίνομαι,
ἐφαινόμην, φαινούμαι, φανήσομαι (β'), ἐφηνάμην (α'), ἐφάνην (β'), πέφην-
να (ἐνεργ. παρακ. β'. ὡς μέσος), παθητ. παρακ. πέφασμαι, ἐπεφάσθην καὶ
ἐπεφῆνεν. ἀντίρροπος=αὐτὸς πού ῥεπει, κλίνει πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος,
ὥστε νὰ ἰσοσταθμίξῃ τὸ βάρος τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς πλάστιγγος, ἰσο-
σταθμος, ἰσοβαρής, ἰσodύναμος. χεῖσθαι=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ χεῖσμαι—
χεῖσμαι (τινὶ)=χρησιμοποιοῦ κάτι, κάμνω χρῆσιν τινός. γὰρ=σύνδ. διασφ.
=δηλαδή λάβη=ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ λαμβάνω.—σώσω=ὑποτ. ἀορ. α'. τοῦ
σφῶω, ἔσωζον. σώσω, ἔσωσα, σέσωκα, ἐσεσώκειν σφῶω=διαφυλάττω, δια-
τηρῶ. χάρις=εὐγνωμοσύνη, καὶ πῶ κατῶ=εὐεργεσία. ἀναλώσας=μετοχ.
ἀορ. α'. τοῦ ἀναλίσκω ἢ ἀναλώω (=ἐξοδεύω, δαπανῶ), ἀνήλισκον ἢ ἀνή-
λων, ἀναλώω, ἀνήλωσα, ἀνήλωκα, ἀνήλώκειν. λίθη=ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ
λανθάνω (=μένω κρυμμένος, ἀπαρατήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχὴν
τινός). ἐλάνθανον, λήσω, ἐλαθον, (β'), λέληθα, ἐλελήθειν. ἀν λάθη ἀναλώ-
σας=ἀνχωρίς νὰ τὸ καταλάβῃ (ἀνεπαισθήτως) τὰ ἐξοδεύση. συνανή-
λωσε=ἀορ. ὄριστ. τοῦ συναναλίσκω· ἐδῳ ὁ ἀορ. εἶναι γνωμικός καὶ με-
ταφοράζεται μὲ ἐνεστῶτα: (συνήθως, συγχρόνως) ἐξοδεύει μαζί, καὶ
μεταφορ. : ἀποβάλλει μαζί. μεμνήσθαι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ μιμνήσκομαι,
ἐμιμνησκόμην, μνήσομαι—μνησθήσομαι, ἐμνήσθην, μέμνημαι, ἐμεμνήμην.
ὁ παρακ. μέμνημαι=ἐνθυμοῦμαι (μὲ σημασ. ἔνεστ). πράγματα=αἱ πολιτι-
καὶ ὑποθέσεις, τὰ πολιτικὰ ζητήματα. χρησάμενοι=μετοχ. ἀορ. τοῦ χρω-
μαι : χρώμαι ὀρθῶς τοῖς καιροῖς=χρησιμοποιοῦ ἑπιφελῶς τὰς περιστά-
σεις ἢ κάμνω καλὴν χρῆσιν τῶν εὐκαιριῶν. συνέβη=ἀορ. β'. τοῦ συμ-
βαίνο, συνέβαινον, συμβήσομαι, συνέβην, συμβέβηκα, συνεβεβήκειν. τὸ

ἐκβαίνω, ἄντος=μετ. ἄορ. τοῦ ἐκβαίνω. ἐδῶ ἢ μετοχ. λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν=ἡ ἐκβασις, τὸ ἀποτέλεσμα. πρὶν=ἐπιρρ. χρόν.=πρότερον, προηγούμενος. ὑπαρξάντων=μετοχ. ἄορ. α'. τοῦ ὑπάρχω, ὑπῆρχον, ὑπάρξω, ὑπῆρξα, ὑπῆρχα, ὑπῆρχειν. κρίνεται=ένεστ. ὄριστ. τοῦ κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρίνομαι-κρινθήσομαι, ἐκρινάμην, ἐκρίθην, κέκριμαι, ἐνεκρίμην. κρίνεται=ἐκτιμᾶται, ἐξετάζεται, κρίνεται.

§ 10-11. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Καὶ ἔμοιγε δοκεῖ τις... καίπερ οὐκ ἐχόντων πολλῶν, ὅμως... εἰκότως (κυρία), ὡς δεῖ (ένν. ἔχειν) (ἐξηρτ. ἀναφορ.) τὸ δυνατ. ἀπαρ. ὅμως μεγάλην ἂν ἔχειν αὐτοῖς χάριν ἰσοδυναμεῖ με δυνατικὴν εὐκτικὴν: ὅτι ἔχει ἂν αὐτοῖς μεγάλην χάριν (ἀπόδοσις) καταστάς=εἰ κατασταίη (ὑπόθεσις. ὑποθετ. λόγος γ'. εἶδους δηλῶν ἀλλῆν σκεψιν τοῦ λέγοντος). τὸ μὲν γάρ... θεῖη δικαίως (κυρία), τὸ δὲ μήτε... συμμαχίαν τούτων ἀντίρροπον, τῆς παρ' ἐκείνων... θεῖην (κυρία), ἂν βουλώμεθα χρῆσθαι (ἐξηρτ. ὑποθετ.) (ὑπόθεσις)+ἀντίρροπον (ένν. ἐσομένην =ἡ ἔσται ἀντίρροπος) (κυρία) ἀπόδοσις. ὑποθ. λόγος δ' εἶδους δηλῶν τὸ προσδοκώμενον). ἀλλὰ (τοῦτο) παρόμοιον ἔστιν (ἐκείνῳ) (κυρία), οἶμαι (παρσνθ. κυρία), ὅπερ καὶ περὶ τῆς τῶν χρημάτων κινήσεως (ένν. ἐστί) (ἐξηρτ. ἀναφ. ἔλλιπης), ἂν μὲν γάρ καὶ σώσῃ (ἐξηρτ. ὑποθετ.), (ὑπόθεσις) + μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν (κυρία, ἀπόδοσις. ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β' περιπτώσεως δηλῶν τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβανόμενον), ὅσ' ἂν τὸ λάβῃ (ἐξηρτ. ἀναφορ.), ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ (ἐξηρτ. ὑποθ.) ὑπόθεσις. + συνανήλωσε καὶ τὸ μωμῆσθαι τὴν χάριν (κυρία) ἀπόδοσις. ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β'. περιπτ. δηλῶν τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβανόμενον). Καὶ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως (ένν. ἐστί) (κυρία ἔλλιπης), οἱ μὴ χρῆσάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς οὐδὲ μνημονεύουσι (κυρία), εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν θεῶν χρηστόν (ἐξηρτ. πλαγία ἔρωτ. πρότ.), πρὸς γάρ . . . κρίνεται (κυρία αἰτιολογ.)

§ 10-11. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. δοκεῖ=ῥήμα προσωπ. τις=ὑποκ. τοῦ δοκεῖ. ἔμοιγε=δοτ. προσωπ. εἰς τὸ δοκεῖ. δικαίως=ἐπιθ. προσδ. τοῦ λογιστῆς=κατηγορ. τοῦ τις=ὑποκ. τοῦ καταστάς=τῶν ὑπεργμένων (ἢ ὑπῆρξα=ἐπιθ. μετοχ. γεν. ἀντικειμενικῆ τοῦ λογιστῆς. ἡμῖν=δοτ. χαριστικῆ. παρὰ τῶν θεῶν=ποιητ. αἰτιον εἰς τὸν παθ. σημ. συντελ. χρόνον ὑπεργμένων. καταστάς=μετοχ. ὑποθ. ἰσοδυναμοῦσα με τὸ : εἰ κατασταίη (ὑπόθεσις)+ὅμως μεγάλην ἂν ἔχειν αὐτοῖς τὴν χάριν, εἰκότως (ἀπόδοσις. ὑποθ. λόγος γ'. εἶδους δηλῶν ἀλλῆν σκεψιν τοῦ λέγοντος). τὸ ἂν ἔχειν=εἰδ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἐξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικῶ δοκεῖ ἰσοδυναμεῖ με δυνατ. εὐκτικὴν=ὅτι ἂν ἔχοι=χάριν αὐτοῖς=ἀντικειμ. τοῦ ἔχειν (χάριν ἔχω τινί). μεγάλην=ἐπιθ. προσδ. τοῦ χάριν. εἰκότως=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. καίπερ=σύνδ. ἐπιδοτικῶς εἰσέγων ἔναντ. μετοχ. οὐκ ἐχόντων=μετοχ. ἐναντιωματικῆ ἢ ἐνδοτικῆ (=εἰ καὶ πολλὰ (ένν. πράγματα) οὐκ ἔχει) ἢ μετοχῆ εἶναι γενικῆ ἀπόλυτος. πολλῶν (ένν. πραγμάτων)=ὑποκ. τῆς μετοχ. ὡς=ἀναφ. ἐπιρρ. προσδ. δεῖ=ῥήμα ἀπόθ. -ὡς ὑποκ. τοῦ δεῖ ένν. τὸ : ἔχειν. / ἂν θεῖη=ῥήμα, δυνατικὴ εὐκτικῆ. τις=ὑποκ. τὸ ἀπολωλέκεναι=ἐναρθρον ἀπαρ. (ὀνομαστικόν=τὴν ἀπώλειαν) ὡς ἀντικ. τοῦ θεῖη ἂν. ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. ένν. τὸ: ἡμᾶς. πολλὰ)=ἀντικ. τοῦ ἀπαρ. κατὰ τὸν πόλεμον=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. τῆς ἡμετέρας=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ : ἀμελείας=γενικῆ κατηγορηματικῆ τοῦ : τὸ ἀπολωλέκεναι ἢ ἀπώλεια (πολλῶν ἔστιν ἔργον τῆς ἡμετέρας ἀμελείας). δικαίως=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. θεῖη ἂν=ῥήμα, δυνατ. εὐκτικῆ. ἔργω=ὑποκ. τὸ πεπονθέναι-(τὸ) πεφηνέναι=ἐναρθρα (ὀνομαστικῶ) ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ θεῖην ἂν. ὡς ὑποκ. τοῦ πεπονθέναι ένν. τὸ : ἡμᾶς. συμμαχίαν=ὑποκ. τοῦ πεφηνέναι. τινά=ἐπιθ. προσδ. τοῦ συμμαχίαν.=ἡμῖν=δοτ. προσωπικῆ ἢ θικῆ. ἀντίρροπον=κατηγορ. τοῦ συμμαχίαν. τούτων=γεν. ἀντικ.

κειμ. εἰς τὸ : ἀντίρροπον· εἰς τὸ ἀντίρροπον ἔνν. ἐσομένην=ἡ ἔσται ἀντίρροπος=ἀπόδοσις τῆς ὑποθ. προτ. ἂν βουλώμεθα χρῆσθαι (ἔνν. αὐτῇ) (ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β'. περιπτ. σημαίων τὸ προσδοκώμενον). βουλώμεθα=ῥήμα. χρῆσθαι=τελ. ἀπαρ. ἔξαρτώμ. ἐκ τοῦ ἐρετικοῦ βουλώμεθα καὶ χρησιμεῖον ὡς ἀντικείμενόν του. ὡς ὑποκ. τοῦ ῥήμ. καὶ τοῦ ἀπαρ. ἔνν. τὸ : ἡμεῖς=(ταυτοπροσωπία). ὡς ἀντικ. τοῦ χρῆσθαι ἔνν. τὸ : ταύτη (τῇ συμμαχίᾳ) (χωρῶμαί τινι), εὐεργέτημα=προκλητικὸν κατηγορ. εἰς τὰ ἀπαρ. πεπονηθέναι=πεφηνέναι ἐκφράζον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος. τῆς εὐνοίας=γεν. ὑποκ. τοῦ εὐεργέτημα. παρ' ἐκείνων=ἐμπροθ. προσδ. προσελύσεως. οἶμαι=ῥήμα. (ἐγὼ)=ὑποκ. ἔστιν=ῥήμα (ἔνν. τοῦτο)=ὑποκ. παρόμοιον=κατηγορ. εἰς τὸ ἔνν. τοῦτο. (ἔνν. ἐκείνω)=δοτ. ἀντικ. εἰς τὸ παρόμοιον. ὅπερ=ὑποκ. τοῦ ἔνν. ἔστι. περὶ τῆς κτήσεως=ἐμπροθ. προσδ. ἀναφορᾶς. χρημάτων=γεν. ἀντικ. εἰς τὸ κτήσεως. γὰρ=συνδ. διασαφητικός. ἂν σώσῃ=ῥήμα. τις=ὑποκ. ὅσ' ἂν τις λάβῃ=ὀλοκληρὸς ἢ ἀναρ. πρότ. ἀντικ. τοῦ σώσῃ. λάβῃ=ῥήμα. τις=ὑποκ. ὅσα=ἀντικ. τοῦ λάβῃ. ἔχει=ῥήμα. χάριν τῇ τύχῃ=ἀντικείμενα τοῦ : ἔχει. μεγάλην=κατηγ. τοῦ : τὴν χάριν (διότι τὸ οὐσιαστ. ἔχει ἄρθρον). ἂν μὲν γὰρ καὶ σώσῃ (ὑπόθεσις) + μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν (ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β'. περιπτ. δηλῶν τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβάνομενον). λάβῃ=ῥήμα. ἀναλώσας=κατηγορ. μετοχ. ἔξαρτώμ. ἐκ τοῦ λάβῃ' (τὰ ῥήματα : τυγχάνω, λανθάνω, διατελῶ, διάγω, διαίγιγομαι, φθάνω, φαίνομαι, οἰχομαι, δηλὸς εἰμι, φανερός εἰμι κλπ. συντάσσονται μὲ κατηγ. μετ. καὶ ἐπειδὴ ἢ μετοχ. ἐκφράζει τὸ κύριον νόημα καὶ τὸ ῥήμα τὸ δευτερεύον, διὰ τοῦτο κατὰ τὴν μετάφρασιν τὸ μὲν ῥήμα ἀποδίδεται μὲ ἐπίρρημα ἢ ἐπίρρ. φράσιν, ἢ δὲ μετοχὴ μὲ ῥήμα. ἂν ἀναλώσας λάβῃ=ἂν ἀναλώσῃ λεληθότως=ἂν ἐξοδεύσῃ ἀνεπαισθήτως (χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ) συναλήλωσε=ῥήμα' γνωμικὸς ἀορίστος μεταφραζόμενος μὲ ἐνεστώτα (συναναλίσκεσε=συνήθησε) ἐξοδεύει μαζί). τὸ μνησθῆναι=ἐναρθρον (ὄνοματικόν) ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ συναλήλωσε. τὴν χάριν=ἀντικ. τοῦ μνησθῆναι.—τὰ μνήμης καὶ λήθης σημαντικὰ ῥήματα συντάσσονται μὲ γενικὴν (τοῦ προσώπου) ἀλλὰ καὶ μὲ αἰτιατικὴν—ὅπως ἔδω—(τοῦ πράγματος) ἂν δ' ἀναλώσας λάβῃ ὑπόθεσις + συναλήλωσε καὶ τὸ μνησθῆναι τὴν χάριν' ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β'. περιπτ. δηλῶν πρᾶξιν ἀορίστως ἐπαναλαμβάνομενην). περὶ τῶν πραγμάτων=ἐμπροθ. προσδ. ἀναφορᾶς. οὕτως=ἐπίρρ. προσδ. τρόπον. (ἔνν. ἔστι)=ῥήμα. μνημονεύουσι=ῥήμα. οἱ μὴ χρησάμενοι=ἐπιθ. μετοχ. ὡς ὑποκ. τοῦ μνημονεύουσι. τοῖς καιροῖς=ἀντικ. τῆς μετ. ὁρθῶς=ἐπίρρ. προσδ. τρόπον. εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν θεῶν χρηστὸν=πλαγία ἔρωτ. πρότασις ἔξαρτ. ἐκ τοῦ μνημονεύουσι ὡς ἀντικ. αὐτοῦ' (τὸ εἰ ἔδω εἶναι ἐρωτηματικόν). τι=ὑποκ. τοῦ συνέβη. χρηστὸν=ἐπιθ. προσδ. τοῦ : τι. (ἔνν. αὐτοῖς)=ἀντικ. παρὰ τῶν θεῶν=ἐμπροθ. προσδ. προσελύσεως (ἐκ μέρους τινός). κρίνεται=ῥήμα. ἔλαστον=ὑποκ. τῶν πρίν=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ : τῶν ὑπαρξάντων=ἐπιθ. μετ. ὡς γεν. διαρετ. τοῦ ἔκαστον. πρὸς τὸ ἐκβάν=ἐμπροθ. προσδ. συμφωνίας. τὸ τελευταῖον=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ ἐκβάν.

§ 10—11. Πραγματικά. λογιστής· ἡ ἔννοια τῆς λέξεως λαμβάνεται ἔνταυθα μεταφορικῶς ἀπὸ τὴν δημοσίαν ἀρχὴν τῶν 10 λογιστῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, οἱ ὅποιοι ἐξελέγοντο διὰ κλήρου καὶ εἶχον ὡς ἔργον νὰ ἀσχοῦν ἐλεγχον εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἀρχόντων μετὰ τῆν λῆξιν τῆς ἀρχῆς των. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀρχόντων ἤμελλον ἢ ἠρνοῦντο νὰ δώσουν λογαριασμὸν διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν χρημάτων ἐνήγοντο εἰς δίκην (ἀλογίου δίκη). τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπερημένων· δηλ. οἱ ἔξαιρετικαὶ εὐκαιρία, τὰς ὁποίας οἱ θεοὶ ἐξ εὐνοίας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους παραοίαζαν πάντοτε εἰς αὐτοὺς. (Βλέπε Β'. Ολυμπιακός § 1—2 καὶ 22).. καίπερ οὐκ ἔχοντων· ἡ ῥήτωρ τονίζει αὐτό, διὰ νὰ προ-

λάβη πᾶσαν τυχὸν ἀντίρρησην ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν, ὅτι ἡ πόλις δὲν ἔχει τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν, διότι ἔχει ἵπποσθι πολλὰς ἀτυχίας. **πολλὰ ἀπολωλέμενα κατὰ τὸν πόλεμον** ἔννοεῖ τὸν ἀπὸ τοῦ 357 πόλεμον τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοῦ Φιλίππου πρὸς ἀνάγκησιν τῆς Ἀμφιπόλεως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπόλεσαν τὴν Πύδναν, Ποτεΐδαιαν κλπ. τὰς ὁποίας ἀνέφεραν εἰς τὴν § 9. **πάσαι** δηλ. κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ πολέμου. **ἀντίρροπον τούτων** ὁ ρήτωρ ἔννοεῖ ὅτι ἡ προταθεῖσα συμμαχία μὲ τὴν Ὀλυνθον εἶναι δυνατόν νὰ ἀντισταθμίσῃ ὅλας τὰς προηγουμένας ἀπολείας (**τούτων**), διότι οὕτω οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ἐματαίωνον τὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου. (**τούτο**) **παρόμοιον**... δηλ. εἰς τὰς εὐεργεσίας πού παρέχουν οἱ θεοὶ συμβαίνει τὸ ἴδιο, πού συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἀπόκλισην χρημάτων. **οἱ μὴ χρησάμενοι** ἔννοεῖ τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐχρησιμοποίησαν καλῶς τὰς εὐκαιρίας πού τοὺς παρέσχον οἱ θεοὶ. **οὐδὲ μνημονεύουσι** δηλ. ὅχι μόνον δὲν εἶναι εὐγνώμονες, ἀλλὰ οὕτω κἂν ἐνθυμοῦνται, ἂν συνέβη κάτι ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὠφέλιμον καὶ καλόν. **κρίνεται** δηλ. ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Γενικῶς εἰς τὰς δύο αὐτὰς παραγράφους παρατηροῦμεν ὅτι ὁ ρήτωρ παρουσιάζει τὸν ἑαυτόν του εὐσεβῆ καὶ πλήρη εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς θεοὺς. Τοῦτο βεβαίως προκαλεῖ λίαν εὐμενῆ ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ τὸ ἐνθαρρύνει νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς θεοὺς. οἱ ὅποιοι πολλάκις ἐξεδήλωσαν τὴν εὐνοίαν των πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων.

§ 10—11. Αἰσθητικά. ἂν... ἂν ἔχειν τὸ δυνατ. ἂν ἐτέθη εἰς τὴν ἀρχήν, διὰ νὰ δειχθῆ ἡ δυνατικὴ ἔννοια τῆς προτάσεως καὶ ἐπανελήφθη πρὸ τοῦ ἔχειν, διότι ἐμεσολάβησαν πολλὰι λέξεις. **λογιστῆς (μεταφορᾷ)** ἡ λέξις οὐχὶ κυριολεκτικῶς ἀλλὰ μεταφορικῶς (κοιτῆς, ἐκτιμητῆς). **καίπερ οὐκ ἔχόντων...** (**σχῆμα προκαταλήψεως**), δηλ. διὰ νὰ προλάβῃ ἀντίρρησιν τινα ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατήριου. ὅτι ἡ πόλις ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἀτυχίας δὲν ἔχει τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν. **πολλὰ ἀπολωλέμενα... πόλεμον—πάσαι στεπνοθέναι σπερνήναι (παρήρησις τοῦ π.)** οὕτω αἰσθητοποιοῦνται κατὰ παραστατικὸν τρόπον τόσον τὰ ἀτυχήματα ὅσον καὶ αἱ εὐεργεσίαι. **ἀντίρροπον (μεταφορᾷ)** ἡ ἔννοια τῆς λέξεως μεταφορικῆ ἀπὸ τὴν πλάστιγγα, ἡ ὁποία ἰσορροπεῖ ἀπὸ τὸ ἴσον βῆρος δύο ἀντικειμένων. **εὐνοίας—εὐεργέτημα** τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῶν παρατιθεμένων λέξεων ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐπιρρ. εὐ, διὰ νὰ ἐξαρθῆ ὑπὸ τοῦ ρήτορος ἡ ἔννοια τῆς εὐεργεσίας ἢ δευτέρα λέξις ἦτο δυνατόν νὰ παραλειφθῆ. **τὸ μὲν... ἂν τις θεῖν—τὸ δέ... ἂν ἔργω θεῖν (ἐπαναφορὰ μὲ ἀντιστροφή)** αἱ δύο προτάσεις ἀρχίζουν μὲ τὴν ἴδιαν λέξιν (**σχῆμα ἐπαναφορᾶς**) καὶ τελειώνουν ὁμοίως (**σχῆμα ἀντιστροφῆς**). (**τούτο**) **παρόμοιον ἐστὶ (σχῆμα παρομοιώσεως)**. **τὴν χάριν—τὴν χάριν (ἀντιστροφή)** χαρακτηριστικὴ ἐπίσης ἡ διαφορευτικὴ σημασία τῆς αὐτῆς λέξεως (ἀ.—εὐγνωμοσύνη—β.—εὐεργεσία). **ἂν μὲν... ἂν δέ (ἐπαναφορὰ)**. **χρησάμενοι... χρηστὸν (παρήρησις ἢ παρονομασία)**. **συνανήλωσε (μεταφορᾷ)**.

§ 10—11. Γνωμικά «Ἄν μὲν γάρ, εἰ ἂν τις λάβῃ, καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῆ τύχῃ τὴν χάριν, ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ, συνανήλωσε καὶ τὸ μνησθῆναι τὴν χάριν».

«Οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς οὐδ', εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν θεῶν χρηστὸν, μνημονεύουσι».

«Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβάν ἕκαστον τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρίνεται».

§ 10—11. Νόημα. Ὁ ρήτωρ ὑποστηρίζει ὅτι, ἂν ἤθελε ὀριθῆ κάποιος διὰ νὰ κρίνῃ ἀντικειμενικῶς πόσας εὐεργεσίας παρέσχον οἱ θεοὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, μετὰ βεβαιότητος θὰ ἔλεγεν ὅτι πρέπει οὕτοι νὰ χρεωστοῦν εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς θεοὺς, ἀνεξαρκήτως, ἔαν κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπέστησαν πολλὰς ἀτυχίας εἴτε ἀπὸ ἀδράνειας καὶ ἀμέλειαν εἴτε ἀπὸ κακῆ

ἐκμετάλλουσιν τῶν εὐκαιριῶν. Ἐν συνεχείᾳ τονίζει ὅτι ἡ πορομοιοθεσία εὐκαιρία τῆς Ὀλυμπιακῆς συμμαχίας εἶναι ἱκανή νὰ ἰσοφαρίσῃ ὅλας τὰς μέχρ' ἴτῳ ἀπολείας. Τέλος πορομοιάζει τοὺς συμπολίτας του μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἀπέκτησαν χροήματα, εὐγνωμονοῦν μὲν τὴν τύχην, ἂν κατορθώσουν καὶ τὰ διαφυλάξουν, λησιμονοῦν ὅμως τὸν εὐεργέτην, ἂν τὰ σπαταλήσουν ἀπερισκεπτικῶς. Τὸ ἴδιον ἀκριβοῦς—λέγει—συμβαίνει καὶ μὲ τὸν χειρισμὸν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων: οἱ Ἀθηναῖοι ἀντὶ νὰ ἐνθουσιάζονται τὰς σπουδαίας εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας παρέσχον πολλακίς εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ παρελθὸν οἱ θεοί, κρίνουν συμφρόνως πρὸς τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῶν γεγονότων.

§ 10—11. *Περίληψις.* Ὁι Ἀθηναῖοι ὀφείλουσιν ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας παρέσχον εἰς αὐτοὺς.

§ 10—11. *Ἐπιγραφή.* Ὁ ρήτωρ ὑποδεικνύει εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ εὐγνωμονοῦν τοὺς θεοὺς.

§ 12

Διὸ δεῖ,
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ σφόδρα ἡμᾶς φροντίσαι
τῶν λοιπῶν,
ἵνα ἀποτριψώμεθα τὴν ἀδοξίαν

ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις (ἡμῖν)
ἐπανορθωσάμενοι ταῦτα.
Εἰ δὲ προησόμεθα,

ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ τοὺς τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ (εἰ) εἴτ' ἐκείνος
καταστρέφεται Ὀλυμπον,
φρασάτω τις ἐμοί,
τί ἔσται ἔτι τὸ κωλύον αὐτὸν
βαδίζειν, ὅποι βούλεται.

Διὰ τοῦτο πρέπει,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
πολύ σοβαρῶς νὰ σκεφθῶμεν ἡμεῖς
περίσσω ὑπολείπονται (ἐκ τῆς τύχης),
διὰ νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν κακὴν φή-
μην (τὸ δνειδος)
δι' ὅσα ἔχουν πραχθῆ (ἀπὸ ἡμᾶς),
ὀρθῶς χρησιμοποίησαντες αὐτά.
Ἐάν ὅμως ἀφήσωμεν εἰς τὴν τύ-
χην τῶν,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ (ἐάν) ἔπειτα ἐκείνος
θὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὀλυμπον,
ἄς μοῦ εἴπῃ κανεὶς,
τί θὰ ἐμποδίξῃ πλέον αὐτὸν
νὰ βαδίσῃ, ὅπου θέλει.

§ 12. *Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά.* Διὸ (=δι' ὅ) =διὰ τοῦτο. καί=συνιδ. ἐπιτακτικὸς=πολύ. σφόδρα=ἐπιτρ. ποσοτ. καὶ σφόδρα=πολύ σοβαρῶς, πάρα πολύ. τὰ λοιπὰ=ὅσα ὑπολείπονται, ἀπομένουν σὲ μᾶς (ἀπὸ τὴν τύχη). φροντίσαι=ἀπαρ. ἀορ. τοῦ φροντίζω (μέλλον φρονιῶ). ἐπανορθωσάμενοι=μτχ. μέσου ἀορ. α'. τοῦ ἐπανορθό-ομαι—οὔμαι (=χρησιμολογῶ τι ὀρθῶς). ἐπηνωρθώμην, ἐπανορθώσομαι, ἐπηνωρθώμην, ἐπηνωρθώθην, ἐπηνωρθώθην, (βλέπε: Λεξικὸν Ρώσση). πεπραγμένοις=μτχ. παθ. παρ. τοῦ πράττομαι. ἀδοξία=κακὴ φήμη, ὄνειδος, ἐντροπή. ἀποτριψώμεθα=ὑποτ. μέσ. ἀορ. τοῦ ἀποτρίβωμαι (=ἐξαλείφω, ἀποπλύνω), ἀπετριβόμην, ἀποτρίβωμαι, ἀποτριφθήσομαι (α'), ἀποτριβήσομαι (β'), ἀπετριψάμην, ἀπετρίφθην (α'), ἀπετρίβην (β'), ἀποτέριμμαι.—προηόμεθα=μελλ. ὀριστ. τοῦ προῖεμαί (τινα) (=ἀφήνω κάποιον στὴν τύχη του), προῖέμην, προήσομαι, προῖεμην, προῖεμαι, προῖεμην.—καταστρέφεται=μελλ. ὀριστ. τοῦ καταστρέφωμαι (=υποτάσσω), κατεστρεφόμεν, κατα-

στρέψομαι, καταστραφήσομαι (β), κατστρεψάμην, κατστράφην (β'). κα-
τέστραμαι, κατεστράμην. — φρασάτω = γ. εν άου. προστακτ. του φράζω
(=λεγω), φραζων, φράσω, φρασα, πέφρακα. Το κωλύον=ουδ. μη. του
ένεστ. του κωλύω (=έμπυδιζω). ετ' (=ετι)=έπιρρ. χρον.=πλεον. εσται =
γ. εν μελλ. όριστ. του ειμί. βαδίζειν=άπαρ. ένεστ. του βαδίξω (=προ-
χωρῶ), εβάδιζον, βαδιοῦμαι, εβάδισα, βεβάδικα. όποι=άναφ. τοπ. έπιρρ.=
όπου, σε όποιο μέρος.

§ 12. **Αναγνώρισις προτάσεων.** Διδ... δεῖν... φροντίσαι (κυρία),
ἴνα... ἀποτριψόμεθα (έξηρητ. τελική). Εἰ δὲ προησόμεθα... ἀνθρώποις
(έξηρητ. υποθ). εἰτ' Ὀλυνθον... (εἰ) καταστρέφεται (έξηρητ. υποθ.), φρα-
σάτω τις ἐμοὶ (κυρία). [Εἰ προησόμεθα — (εἰ) καταστρέφεται (διπλή
υπόθεσις) + φρασάτω τις ἐμοὶ (άπόδοσις· υποθ. λόγος α', ειδους δηλων
το πραγματικόν.)] τι τὸ κωλύον εἴτ' αὐτὸν ἔσται βαδίζειν (πλαγία ερωτημ.
πρότασις), ὅποι βούλεται (έξηρητ. άναφ.).

§ 12. **Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις.** Διδ=σύνδ. αιτιολογικ. ἢ
συμπ. καί=σύνδ. με έπιδοτικῆν σημασίαν εἰς τὸ σφόδρα=έπιρρ. προσδ.
ποσοῦ. δεῖ=ρῆμα άπρός. φροντίσαι=ύποκ. του δεῖ. ἡμᾶς=ύποκ. του
φροντίσαι. τῶν λοιπῶν=άντικ. του φροντίσαι. ἀποτριψόμεθα=ρῆμα. (ένν.
ἡμεῖς)=ύποκ. τὴν ἀδοξίαν=άντικ. ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις=έπιθ. μη.
έμπρῶθ. προσδ. τῆς αιτίας. (ένν. ἡμῖν)=δοτ. του ενεργούντος προσώπου
ἢ του ποιητικοῦ αίτιου εἰς τὸ: τοῖς πεπραγμένοις (παθητ. συντελ. χρό-
νος) ἐπανορθωσάμενοι=μητ. τροπική. ταῦτα=άντικ. εἰ προησόμεθα=
ρῆμα. (ένν. ἡμεῖς)=ύποκ. καί=σύνδ. έπιδοτικός. τοὺς ἀνθρώπους=άντικ.
τούτους=έπιθ. προσδ. εἴτα=έπιρρ. προσδ. χρόνου. (εἰ) καταστρέφεται
=ρῆμα. ἐκεῖνος=ύποκ. Ὀλυνθον=άντικ. φρασάτω=ρῆμα. τις=ύποκ. ἐμοὶ
=άντικ. εἰ προησόμεθα... (καὶ εἰ) εἴτα... καταστρέφεται=(διπλή υπόθεσις)
+ φρασάτω τις ἐμοὶ (άπόδοσις· υποθ. λόγος α', ειδους δηλων τὸ πραγμα-
τικόν). τι τὸ κωλύον... ἔσται βαδίζειν=πλαγία ερωτημ. πρότ. εἰσαρω-
μένη ἐκ του φρασάτω. ἔσται=ρῆμα. τι=ύποκ. τὸ κωλύον=κατηγορ. του
τι. — αὐτὸν=άντικ. του κωλύον καὶ ύποκ. του βαδίζειν. τι τὸ κωλύον ἔσται
=ισοδυναμεῖ με τὸ: τι ἔσται, δ κωλύσει ἢ τι κωλύσει βαδίζειν=άντικ. τελ.
άπαρ. του τὸ κωλύον ἔσται. αὐτὸν=ύποκ. του βαδίζειν. ὅποι=έπιρρ. προσδ.
άναφορικο-τοπικός. βούλεται=ρῆμα (ένν. Φίλιππος)=ύποκ.

§ 12. **Πραγματικά.** Διδ· ἀναφέρεται εἰς τὰ ἀνωτέρω· ὁ ρήτωρ προ-
τρέπει τοὺς Ἀθηναίους νὰ ενεργήσουν πάραυτα πρὸς σωτηρίαν τῆς
Ὀλύνθου καὶ νὰ ἀνακτήσουν τὸ ἐξ ἀδρανείας καὶ ἀμελείας ἀπολεσθῆν
γόντῶν των. τῶν λοιπῶν· έννοεῖ τοὺς μετὰ τὴν ἀπώλειαν τόσων πό-
λεων ἐναπομείναντας Ὀλυνθίους, οἱ ὅποιοι παρέχουν μοναδικὴν εὐκαι-
ρίαν δράσεως έπιτυχοῦς κατὰ του Φιλίππου. ἐπανορθωσάμενοι· έννοεῖ
τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ολυνθιακῶν πραγμάτων καὶ έπομένως καὶ τῶν
ἄλλων ὑπὸ τὴν κατοχὴν του Φιλίππου εὕρισκομένων πόλεων. ἐπὶ τοῖς
πεπραγμένοις· ὁ ρήτωρ έννοεῖ τὴν μέχρι τούδε στάσιν τῶν Ἀθηναίων
ἀπέναντι τῶν ἀπολεσθεισῶν ἤδη πόλεων. ἀδοξίαν· ἢ ἐγκατάλειψις καὶ
ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀπώλεια τόσων πόλεων ἐδυσφήμησε τὰς Ἀθῆνας ἀνά
τὸ Πανελλήνιον καὶ ἐδημιούργησεν ἀνυποληψίαν εἰς αὐτοὺς. καὶ τού-
τους· ὁ καὶ ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐγκαταλειφθέντας ἤδη Ἀμφικπολίτας
Πυθναίους κλπ. τούτους εἰς τοὺς πρόεβρεις τῶν Ὀλυνθίων, οἱ ὅποιοι
παρευρίσκονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του Δήμου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁμιλεῖ ὁ
Δημοσθένης. ἐκεῖνος· ὁ ρήτωρ χαρακτηριστικῶς ἀποφεύγει νὰ ἀναφέρῃ
τὸ ὄνομα του Φιλίππου ἐκ περιφρονησεως (παράβλ. § 3 ἀνθρώπος).
ὅποι βούλεται· έννοεῖ τὰς Ἀθῆνας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α'. ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

§ 12. *Αισθητικά*. Ἐπαναφρωσάμενοι (μεταφορὰ) ἡ λέξις χρησιμοποιεῖται οὐχὶ εἰς τὴν κυριολεκτικὴν αὐτῆς σημασίαν (=σηκῶνο κατὰ τὸ ὅποιον ἔχει πέσει κάτω καὶ τὸ ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν τοῦ θέσιν) ἀλλὰ εἰς τὴν μειαφορικὴν (=χρησιμοποιοῦ ὀρθῶς κατὰ). Ἀποτριψόμεθα (μεταφορὰ) κυριολεκτεῖται ἐπὶ τοῦ καθαρισμοῦ κηλίδων τῶν ἐνδυμάτων. ἐνῶ ἐδῶ σημαίνει ἐξάλειψιν τῆς δυσφημίας διὰ τὰ προϋπάρχοντα ἀτυχήματα. φρασάτω τις ἐμοὶ κλπ. ὁ ρυθμὸς εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον εἶναι ἐντονος καὶ ταχὺς πρὸς ἔμφρασιν τοῦ ἀπειλοῦντος κινδύνου, ὃ ὅποιο προσεγγίζει. τί τὸ κωλύον ἔτ' αὐτὸν ἔσται βεδίξεν. τόσον ἢ ρηματικὴ περίφρασις ὅσον καὶ ἡ ρητορικὴ ἐρώτησις ἀποτελοῦν ἔμφρασιν. ὅποι βούλεται (εὐφημισμὸς) ἀντὶ ἐπ' Ἀττικὴν. Δεκτικὸς τρόπος κατὰ τὸν ὅποιον χρησιμοποιεῖ τις λέξεις ἢ φράσεις ἐχούσας καλὴν καὶ εὐδαίμων σημασίαν ἀντὶ τῶν ἐναντιῶν.

§ 12. *Νόημα*. Ὁ ρήτωρ προτρέπει τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν Φίλιππον νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν Ὀλυνθον, ἀλλὰ, βοηθοῦντες αὐτὴν, νὰ φροντίσουν νὰ ἐξαλείψουν τὴν ἐκ τῶν προγενεστέρων ἀτυχημάτων δημιουργηθεῖσαν κακὴν φήμην καὶ ἀνυποληψίαν, διότι πᾶσα ἀδράνεια ἐγκυμονεῖ σοβαρώτατον κίνδυνον ὄχι μόνον διὰ τὴν Ὀλυνθον ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀττικὴν.

§ 12. *Περίληψις*. Ἡ ἀδράνεια τῶν Ἀθηναίων ἀποτελεῖ σοβαρώτατον κίνδυνον τόσον διὰ τὴν Ὀλυνθον ὅσον καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας.

§ 12. *Ἐπιγραφή*. Ἡ ἐξ ἀδρανείας κατάληψις τῆς Ὀλυνθου θὰ συνειπερῆ κίνδυνον διὰ τὰς Ἀθήνας.

§ 13

Ἄρα λογίζεται τις ὑμῶν,
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον,
δι' ὃν γέγονε μέγας
ἀσθενὴς ὢν
τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος;
τὸ πρῶτον λαβῶν
Ἀμφίπολιν,
μετὰ ταῦτα Πύδναν,
πάλιν Ποτειδαίαν,
Μεθώνην αὖθις,
εἶτα ἐπέβη Θετταλίας·
μετὰ ταῦτα Φεράς, Παγασάς,
Μαγνησίαν, πάντα
εὐτρεπίσας,
ὃν τρόπον ἐβούλετο,
ὠχετο (ἀπιῶν) εἰς Θράκην·
εἶτ' ἐκεῖ
τοὺς μὲν τῶν βασιλέων ἐκβαλὼν,
τοὺς δὲ καταστήσας
ἡσθένησε·

Ἄρά γε συλλογίζεται κανεὶς ἀπὸ σᾶς,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ ἐξετάζει τὸν τρόπον,
μὲ τὸν ὅποιον ἔχει γίνεαι μέγας,
ἐνῶ ἦτο ἀνίσχυρος
κατ' ἀρχὰς ὁ Φίλιππος;
Κατὰ πρῶτον, ἀφοῦ κατέλαβε
τὴν Ἀμφίπολιν,
μετὰ ταῦτα τὴν Πύδναν,
κατόπιν τὴν Ποτειδαίαν,
ὑστερα τὴν Μεθώνην,
ἔπειτα εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν·
μετὰ ταῦτα τὰς Φεράς, τὰς Παγασάς,
τὴν Μαγνησίαν, ὅλα (γενικῶς)
ἀφοῦ ἔτακτοποίησε,
μὲ ὅποιον τρόπον (:ὀπως) ἤθελε,
ἀνεχώρησε (ταχέως) διὰ τὴν Θράκην·
ἔπειτα ἐκεῖ,
ἀφοῦ ἄλλους μὲν ἐκ τῶν βασιλέων
ἐξεθρόνισε,
ἄλλους δὲ (ἀφοῦ) ἐγκατέστησε (ἐνε-
θρόνισε),
ἡσθένησε·

πάλιν ραΐσας

οὐκ ἀπέκλινεν
ἐπὶ τὸ ραθυμεῖν,
ἀλλ' εὐθύς
ἐπεχείρησεν Ὀλυνθίοις,
Τὰς δὲ στρατείας αὐτοῦ
ἐπ' Ἴλλυριούς καὶ Παιόνιας

καὶ πρὸς Ἀρρύβαν
καὶ ὅποι ἂν τις εἴποι
(στρατεῦσαι αὐτόν)

παραλείπω.

ἀφοῦ ἀνέλαβε πάλιν ἐκ τῆς ἀσθε-
νείας,

δὲν παρεδόθη
εἰς ἀνάπαυσιν (εἰς ὀκνηρίαν),
ἀλλ' ἀμέσως
ἐπέτεθη κατὰ τῶν Ὀλυνθίων.
Τὰς δὲ ἐκστρατείας αὐτοῦ
ἐναντίον τῶν Ἰλλυριῶν καὶ τῶν Παι-
όνων
καὶ κατὰ τοῦ Ἀρρύβα
καὶ εἰς ὅποιο ἄλλο μέρος (ὄπου)
δύναται τις νὰ εἴπῃ (ὅτι αὐτὸς ἐξε-
στράτευσε),
παραλείπω.

§ 13. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. Ἄρα=ἐρωτημ. μόριον ἐμφρῶ-
ζον ἀπορίαν=ἄρα γε. λογίζεται=ὄριστ. ἔνεστ. τοῦ ἀποθ. λογίζομαι =συλ-
λογίζομαι, στέπτομαι, ἐλογιζόμην, λογιούμαι, ἐλογοῖσθαι, ἐλογί-
ομαι, λιλόγισμαι. θεωρεῖ=ὄριστ. ἔνεστ. τοῦ θεωρῶ (=ἐξετάζω, παρατηρῶ) ἐθεώ-
ρουν, θεωρήσω, ἐθεώρησα, τεθεώρηκα. ὄν=ἀναφ. ἄντων.=ὄς, ἢ δ. γέγο-
νεν=παρακ. β'. ὄριστ. τοῦ γίγνομαι. ὄν=μετοχ. ἔνεστ. τοῦ εἶ. ἢ μέγας
μείζων, μέγιστος. τὸ κατ' ἀρχάς=τὸ πρότερον=πάλιν=μετὰ ταῦτα=αὐθις
εἶτα=ἐπιρρημ. ἐκφράσεις ἢ ἐπιρρήματα χρονικά. λαβῶν=μετχ. ἄορ.
β' τοῦ λαμβάνω=καταλαμβάνω, κυριεύω. ἐπέβη=γ'. ἐν. ἄορ. β'. ὄριστ.
τοῦ ἐπιβαίνω (=βάζω τὸ πόδι μου, εἰσβάλλω). ἐπέβαινον, ἐπιβήσομαι,
ἐπέβην, ἐπιβέβηκα, ἐπεβεβήκειν. πάνθ' (=πάντα)=ὄλα γενικῶς. ἐβούλετο
=παρατ. τοῦ βούλομαι. εὐτρεπίσας=μετοχ. ἄορ. τοῦ εὐτρεπίζω (=τακτο-
ποιῶ), ἠτρεπίζον, ἠτρεπίσα. ὄχητο=παρατ. μὲ σημασία ἄορ. τοῦ ἀποθ.
ὄχομαι (=ἔχω φύγει, ἔχω ἀπέλθει ἔνεστ. μὲ σημ. παρακ.) ὄχησθαι, οἰ-
χήσομαι. ὄχητο ἀπιῶν=ἀνεχώρησε ταχέως. ἐκβαλὼν=μετοχ. ἄορ. β'.
τοῦ ἐκβάλλω=ἐκδιώκω, ἐκθρονίζω. τοὺς μὲν=τοὺς δὲ=ἄλλους μὲν=ἄλ-
λους δὲ. καταστήσας=μετοχ. ἄορ. α'. τοῦ καθίστημι (=ἐγκαθιστῶ, ἐν-
θρονίζω), καθίστην, καταστήσω, κατέστησα. ἠσθένησε=ἄορ. ὄριστ. τοῦ
ἀσθένει-ω-ῶ, ἠσθένουν, ἠσθένησα. ῥαΐσας=μετοχ. ἄοριστ. τοῦ ῥαΐζω (=ἀνα-
λαμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν, καλυπτεῖν), ῥαΐσω, ῥαΐσα. ῥαθυμεῖν=ἀπαρ.
ἔνεστ. τοῦ ῥαθυμέω ὦ (ἐκ τοῦ θέμ. ῥά (ῥάδιος)+θυμός)=ἀμελῶ, τεμπελιά-
ζω, ῥραθυμόν, ῥαθυμήσω, ῥραθυμήσα, ῥραθυμήμα. ἀπέκλινεν=ἄορ. α'.
ὄριστ. τοῦ ἀποκλίνω (ἐπὶ τι=ερέπομαι πρὸς τι, παραδίδομαι σὲ κάτι,
τὸ ρίχνω σὲ κάτι), ἀπέκλινον, ἀποκλινῶ, ἀπέκλινα, ἀποκέκλινα, ἀπεκε-
κλίκειν. ἐπεχείρησεν=ἄορ. α'. ὄριστ. τοῦ ἐπιχειρέ-ω-ῶ, ἐπεχείρουν, ἐπι-
χειρήσω, ἐπεχείρησα, ἐπιπεχείρηκα. ὅποι=ἐπιρρ. ἀνοφοριστο-τοπικόν=ὄπου
σὲ ὅποιο μέρος. εἴποι=ἄορ. β'. εὐκτ. τοῦ λέγω. παραλείπω, παρέλειπον,
παραλείψω, παρέλιπον (β'.) παραλέλοιπα, παραλελοίπειν.

§ 13. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Ἄρα λογίζεται τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ
τὸν τρόπον (2 κύρια, εὐθεῖαι ἐρωτήσεις), δι' ὄν . . . γέγονεν . . . Φίλιπ-
πος (ἐξηρτ. ἀναφορ.). τὸ πρότερον . . . ἐτέβη κυρία, μετὰ ταῦτα . . . πάν-
τα εὐτρεπίσας ὄχητ' εἰς Θράκην (κυρία), ὄν ἐβούλετο τρόπον (ἐξηρτ. ἀνα-
φορ.), εἶτα ἠσθένησε (κυρία). Πάλιν . . . ἀπέκλινεν (κυρία), ἀλλ' . . . ἐπεχεί-
ρησε (κυρία), τὰς δὲ . . . παραλείπω στρατείας (κυρία), καὶ ὅποι ἂν τις
εἴποι (ἐνν. στρατεῦσαι αὐτόν) (ἐξηρτ. ἀναφορ.).

§ 13. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. λογίζεται=οἰήματα-
τις=ὑποκ. ὑμῶν=γεν. διαρετ. τοῦ τις. τὸν τρόπον=ἄντικ. τοῦ θεωρεῖ.
δι' ὄν=ἐμπρ. προσδ. τοῦ μέσου ἢ ὄργάνου. γέγονεν=οἰήμα. Φίλιππος=

ὑποκ. μέγας=κατηγορ. τοῦ Φίλιππος. ὄν=μετχ. ἐναντιωματικῆ (=εἰ καὶ ἦν=ἄν καὶ ἦτο) ἀσθενής=κατηγ. τοῦ Φίλιππος=ὑποκ. τοῦ ὄν.—τὸ κατ' ἀρχάς=ἐπιρ. προσδ. χρόνου. τὸ πρῶτον=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. λαβῶν=μετχ. χρόν (ἐνν. Φίλιππος)=ὑποκ. Ἀμφίπολιν, Πύδναν, Ποτειδαίαν, Μεθώνην=ἀντικείμενα τοῦ λαβῶν. μετὰ ταῦτα, πάλιν, αὐθίς, εἴτα=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. ἐπέβη=ρῆμα. (ἐνν. Φίλιππος)=ὑποκ. Θεσσαλίας=ἀντικ. (ἐπιβαῖνω τινός). Φεράς, Παγασάς, Μαγνησίαν, πάντα=ἀντικείμενα τοῦ εὐτρεπίσας=μετχ. χρόν. ἐβούλετο=ρῆμα. ὃν τρόπον (=τοῦτον τὸν τρόπον ὃν) αἰτιατικῆ με ἐπιρρ. σημασίαν τοῦ τρόπου. ὄχετο=ρῆμα. (ἐνν. ἀπιδῶν)=κατηγρ. μετχ. εἰς Θράκην=ἐμπρ. προσδ. τῆς εἰς τόπον κινήσεως. ὡς ὑποκ. τῶν: εὐτρεπίσας, ἐβούλετο, ὄχετο ἐνν. Φίλιππος. τοὺς μὲν=ἀντικ. τοῦ ἐκβαλῶν=μετχ. χρόν. τοὺς δέ=ἀντικ. τοῦ καταστήσας=μετχ. χρόν. τῶν βασιλέων=γεν. διαιρετ. εἰς τὰ: τοὺς μὲν—τοὺς δέ. ἡσθένησε=ρῆμα. ὡς ὑποκ. τῶν μετχ. ἐκβαλῶν, καταστήσας καὶ τοῦ ρ. ἡσθένησε ἐνν. Φίλιππος. ραΐσας=μετχ. χρόν. οὐκ ἀπέκλινεν=ρῆμα. ἐπὶ τὸ ραθυμείω=ὄνοματ. ἄπαρ. (=ἐπὶ τὴν ραθυμίαν)=ἐμπρ. προσδ. δηλῶν διεϋθύνσιν. εὐθύς=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. Ὀλυνθίοις=ἀντικ. τοῦ ἐπεχείρησε=ρῆμα (ἐπιχειρῶ τινί). παραλείπω=ρῆμα. τὰς στρατείας=ἀντικ. τοῦ παραλείπω. αὐτοῦ=γεν. ὑποκειμ. εἰς τὸ: τὰς στρατείας. ἐπ' Ἰλλυριοὺς καὶ Παίονας καὶ πρὸς Ἀρύββαν=ἐμπρὸθ. προσδ. ἐχθρικῆς ἐνεργείας. εἴποι ἄν=ρῆμα. τις=ὑποκ. καὶ ὅποι ἄν τις εἴποι (ἐνν. αὐτόν). στρατευσάσι=εἰδ. ἄπαρεμφ. ἀντικ. τοῦ λεκτικῆ εἴποι. αὐτόν=ὑποκ. τοῦ ἄπαρ. (ἐτεροπροσωπία).

§ 13. *Πραγματικά.* Ἀμφίπολιν ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τὸ 357 π. Χ. Πύδα (357), Ποτειδαία (356), Μεθώνη (353). Θεσσαλίας ἐπέβη τὸ 352 ὁ Φίλιππος κατῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεωνδῶν, γένους ἀριστοκρατικῆς τῆς Λαρίσης, καὶ τοῦ θεσσαλικοῦ λαοῦ καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν ἐναντίον τῶν τυράννων τῶν Φερῶν Λυκόφρονος καὶ Πειθολάου. Φεράς, Παγασάς, Μαγνησίαν ταῦτα κατέλαβε τὸ 352 παραχωρήσας αὐτονομίαν μόνον εἰς τὰς Φεράς. Τὰς δύο ἄλλας πόλεις ἐκράτησεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. πάντα δηλ. τὰ ἀφορῶντα τὴν Θεσσαλίαν. ὄχετο εἰς Θράκην τὸ 352. ἐμεῖ, δηλ. εἰς τὴν Θράκην. τοὺς μὲν... τοὺς δέ=εἰς τὴν Θράκην ὁ Φίλιππος εὗρε τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Κότυος καὶ ἐρίζουν διὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τὸν μὲν Κερσοβλέπτην ἐξεθρόνισε, τοὺς δὲ ἀδελφούς αὐτοῦ, Ἀμάδοκον καὶ Βηρισάδην, ἐγκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον. ἡσθένησε τὸν χειμῶνα τοῦ 352|351 διεδόθη εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτι δῆθεν ἡσθένει βαρέως ἢ δῆθεν ἀπέθανε διὰ ψυχολογικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὰ λαϊκὰ στρώματα (πόλεμος τῶν νεύρων). Ὀλυνθίοις ἐπεχείρησε ὁ ῥήτωρ πιθανῶς ἐννοεῖ τὴν στρατιωτικὴν ἐπίδειξιν, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ὁ Φίλιππος τὸ 351 ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων. Ἰλλυριοί= κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας, Δαλαματίας καὶ Δανίας= λαὸς συγγενῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας πελασγικῆς καταγωγῆς. Παίονες= κάτοικοι τῶν βορείων περιοχῶν τῆς Μακεδονίας μεταξὺ Ὀρβήλου καὶ Ἀλβανίας ἐναντίον τούτων ἐξεστράτευσαν ὁ Φίλιππος μεταξὺ τοῦ 356 καὶ 354 (πιθανώτατα τὸ 355). Ἀρύββας= υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα, βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νεοπτολέμου, τοῦ ὁποῖου ὁ Φίλιππος εἶχε συζευχθῆ τὴν θυγατέρα, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀλυμπιάς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ὁ Ἀρύββας, ὡς πρωτότοκος, ἔπρεπε νὰ βασιλεύσῃ μόνος· ἀλλ' ὁ Φίλ. τὸν ὑπεχρέωσε νὰ μοιρασθῆ τὴν βασιλείαν μετὰ τοῦ πενθέρου του Νεοπτολέμου (352). Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ τὸ 352, πιθανῶς.

§ 13. *Λισθητικά.* Δογίζεται καὶ θεωρεῖ (συνωνύμα). δύο γνωστικὰ ρήματα συνωνύμα τὸ μὲν πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὸ νοητικόν, τὸ δὲ δευτέρον εἰς τὸ αἰσθητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς (νόησις—αἰσθησις). Συχνάκις ὁ ῥήτωρ χρησιμοποιοεῖ τοιαῦτα ξεύγη συνωνύμων γνωστικῶν ρημάτων

πρὸς ἐντονωτέραν παράστασιν τῆς ἐννοίας, θέτων εἰς ἐνέργειαν ὅλας τὰς γνωστικὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς. *μέγας—ἀσθενῆς (ἀντίθεσις)* οὕτω προκαλεῖται αἰσθήσις εἰς τὸ ἀκροατήριον λόγῳ τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Φιλίππου. τὸ *πρῶτον . . . μετὰ ταῦτα . . . πάλιν . . . αὐθις, εἰτα . . . μετὰ ταῦτα (σχῆμα ἀσύνδετον)*. ἡ ποικιλία, ἡ θέσις καὶ ὁ ρυθμὸς τῶν ἐπιρρημάτων αἰσθητοποιοῦν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀκατάπαυστον πολεμικὴν δραστηριότητα τοῦ Φιλίππου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ταχεῖαν καὶ ἀλλεπαλλήλων ἐκδήλωσιν τῶν πραξικοπημάτων του. Ἐν συνεχείᾳ ὁ ρυθμὸς γίνεται ὁλονεν γοργότερος (*σχῆμα γοργότητος*) καὶ ἀποκορυφῶνται ἀσυνδέτως μὲ χρῆσιν ἀναπαίστων: *μετὰ ταῦ / τα Φερὰς / Παγασάς' ἔν ἐβό- λητο τρόπον (ὑπερβατόν)*. λέξεις στενωῶς συναπτόμεναι χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων· *εὐτρεπίσας τρόπον (παρήχησις ἢ σχῆμα παρονομασίας)*· ἐπανάληψις λέξεων μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ τὸν αὐτὸν περίπτου ἦχον, διὰ νὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἢ τροπὴ τῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Φιλίππου. *ξαίσας—ἐρᾶνμειν (σχῆμα παρονομασίας)*· ὁ Δημοθένης παίξει μὲ τὰς λέξεις, ἰπαιτισσόμενος τὴν ψευδῆ διάδοσιν τῆς ἀσθενείας τοῦ Φιλίππου. *οὐκ ἀπέκλινεν, ἀλλ' ἐπεχείρησε (σχῆμα κατ' ἄρισιν καὶ θέσιν)*· δηλ. ἡ καταφατικὴ πρότασις (*θέσις*) ἀντιτίθεται πρὸς τὴν προηγουμένην ἀρνητικὴν (*ἄρισιν*)· ὁ ρήτωρ ἐπιζητεῖ νὰ ἐξάρῃ τὴν ὄντως ἐκπληκτικὴν πολυπραγμοσύνην τοῦ Φιλίππου. Εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν ἐνυπάρχει καὶ ποιὰ τις *εἰρωνεία* εἰς βάρος τῶν ραθυμούντων Ἀθηναίων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀνίσχυρον καὶ δραστήριον Φιλίππον, ὁ ὁποῖος, εὐρισκόμενος ἀκόμη εἰς ἀναρρωσιν, ἐπιχειρεῖ ἐκστρατεῖαν. *καὶ Παιόνας καὶ Ἀρρῦβαν καὶ ὅποι (πολυ-σύνδετον)*· παριστῶν τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐκστρατείας τοῦ Φιλίππου εἰς διαφόρους περιοχὰς καὶ μὲ ταχεῖαν χρονικὴν διαδοχὴν. τὰς δὲ . . . *παρὰλειπω στρατείας (ὑπερβατόν)*· *παρὰλείπω στρατείας (παράλειψις)*.

§ 13. *Νόημα*. Ὁ ρήτωρ καταδεικνύει εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ὁ Φίλιππος, ἐνῶ ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀνίσχυρος, κατέστη παντοδύναμος διὰ τῆς ἀκαταπαύστου πολεμικῆς δραστηριότητός του. Ἀπαριθμεῖ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιτυχίας του: τὴν κατάληψιν τῶν πόλεων, Ἀμφιπόλεως, Πύδνης, Ποτειδαίας, Μεθώνης, τὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν παλαιῶν καθεστώτων, τὴν ἐκστρατεῖαν εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν ἐκθρόνισιν καὶ ἐνθρόνισιν βασιλέων τῆς προτιμῆσώς του. Τέλος ἀναφέρει τὴν φιλοπραγμοσύνην τοῦ Φιλίππου, ὁ ὁποῖος ἐν ἀναρρώσει εὐρισκόμενος ἐπιχειρεῖ στρατιωτικὴν κατὰ τῶν Ὀλυνηθίων ἐπίδειξιν καὶ σειρὰν ἐκστρατειῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, Παιόνων καὶ Ἀρρῦβα.

§ 13. *Περίληψις*. Ὁ Φίλιππος διὰ σειρᾶς ἐκστρατειῶν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, Θεσσαλίαν, Θράκην, Ἠπειρον κλπ. κατέστη πανίσχυρος ἀντίπαλος.

§ 13. *Ἐπιγραφή*. Ἡ ἀκατάπαυστος πολεμικὴ δραστηριότης τοῦ Φιλίππου κατέστησε τοῦτον παντοδύναμον.

§ 14—15

«Τι οὖν
ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν;
ἔν τις εἶποι·
(λέγω ταῦτα ὑμῖν),
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ἵνα γνῶτε
καὶ αἰσθησθ(ε) ἀμφοτέρα,
καὶ ὡς ἀλυσιτελὲς (ἔστι)

«Πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν
λέγεις αὐτὰ εἰς ἡμᾶς τώρα;»
δύναται τις νὰ εἴπῃ
(λέγω αὐτὰ εἰς ὑμᾶς),
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
διὰ νὰ μάθετε
καὶ νὰ ἐννοήσετε καὶ τὰ δύο
δηλ. καὶ πόσον ἐπιζήμιον (εἶναι)

τὸ προῖσθαι αἰ

καθ' ἕκαστόν τι
τῶν πραγμάτων,
καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην,

ἢ χρῆται
καὶ συζῆ Φίλιππος,
ὕφ' ἧς οὐκ ἔστιν,
ὅπως ἡσυχίαν σχήσει
ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις.
Εἰ δ' ὁ μὲν
ἐγνωκῶς ἔσται,
ὡς δεῖ αἰ
πράττειν τι
μείζον τῶν ὑπαρχόντων,
ἡμεῖς δὲ (εἰ ἐγνωκότες ἔσομεθα)

ὡς οὐδενὸς τῶν πραγμάτων

ἀντιληπτέον (ἐστὶν ἡμῖν)
ἔρρωμένως,
σκοπεῖσθ(ε),
εἰς τί ποτ' ἔλπις (ἐστί)

ταῦτα τελευτήσαι. ✕
Πρὸς θεῶν,
τίς ὑμῶν ἐστὶν οὕτως
εὐήθης,
ὅστις ἀγνοεῖ
τὸν (ἐκεῖ) πόλεμον ἤξοντα
ἐκεῖθεν δεῦρο,
ἂν ἀμελήσωμεν, (αὐτοῦ);
Ἄλλὰ μὴν
εἰ τοῦτο γενήσεται,
δέδοικ(α),
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον,
ὡσπερ οἱ δανειζόμενοι

ραδίως
ἐπὶ μεγάλοις τόκοις
εὐπορήσαντες
μικρὸν χρόνον, ὕστερον
καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν,
(μὴ) οὕτω καὶ ἡμεῖς φανώμεν
ἔρραθυμηκότες
ἐπὶ πολλῷ (τόκῳ),
καὶ ζητοῦντες (ποιεῖν)
ἅπαντα πρὸς ἡδονήν,
(μὴ) ὕστερον ἔλθωμεν
εἰς ἀνάγκην ποιεῖν
πολλὰ καὶ χαλεπὰ,
ὧν οὐκ ἠβουλόμεθα
(περισσότερον ποιεῖν)
καὶ (μὴ) κινδυνεύσωμεν
περὶ τῶν (ὄντων) ἐν αὐτῇ
τῇ χώρᾳ (ἡμῶν),

τὸ νὰ ἀφήνωμεν νὰ μᾶς διαφεύγουν
πάντοτε

ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης
αἰ (παρουσιαζόμενοι) εὐκαιρία,
καὶ τὴν διαρκῆ ἑνασχόλησιν εἰς πολ-
λὰ πράγματα,
τὴν ὅποιαν ἔχει
καὶ μὲ τὴν ὅποιαν συζῆ ὁ Φίλιππος.
Ἔνεκα τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ ἡσυχάσῃ

ἀρκεσθεῖς εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔχει πράξει.

Ἐάν ὁμως ἐκεῖνος μὲν
θὰ ἔχη σχηματίσει τὴν γνώμην,
ὅτι πρέπει πάντοτε
νὰ προσπαθῆ νὰ ἐπιτυχάνῃ κάτι
μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσα ἔχει,
ἡμεῖς δὲ (ἐάν θὰ ἔχωμεν σχηματίσει
τὴν γνώμην)
ὅτι οὐδεμιᾶς ἐκ τῶν ὑποθέσεων (τῆς
πόλεως)

δὲν πρέπει νὰ ἐπιληφθῶμεν
μετὰ δραστηριότητος,
σκεφθῆτε
ποῦ (εἰς ποῖον σημεῖον) τέλος πάν-
των ὑπάρχει ἔλπις
νὰ καταλήξουν αὐτά.

Γιὰ ὄνομα τῶν θεῶν,
ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι τόσον
ἀνόητος (ἀφελής),
ὥστε νὰ ἀγνοῆ
ὅτι ὁ (ἐκεῖ) πόλεμος θὰ ἔλθῃ
ἀπὸ ἐκεῖ ἐδῶ,
ἐάν ἀδιαφορήσωμεν (δι' αὐτόν);
Ἄλλ' ὁμως,
ἐάν γίνῃ αὐτό,
φοβοῦμαι,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
μήπως κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον,
ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δα-
νειζοῦνται

ἀπερισκίπτως
μὲ μεγάλους τόκους,
ἀφοῦ ζήσουν
ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἔπειτα καὶ τὴν
πατρικὴν τῶν περιουσιᾶν χάνουν,
μήπως ἔτσι καὶ ἡμεῖς φανώμεν
ὅτι ἔχομεν ζήσει μὲ ραθυμίαν
μὲ μεγάλην μας θυσίαν
καὶ ἐπειδὴ ζητοῦμεν (νὰ κάμνωμεν)
ὅλα ὅσα μᾶς εὐχαριστοῦν,
(μήπως) εὐρεθῶμεν ὕστερον
εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμνωμεν
πολλὰ καὶ δυσάρεστα,
ἔξ ἐκείνων, τὰ ὅποια δὲν ἠθέλωμεν
(προηγουμένως νὰ κάμνωμεν)
καὶ (μήπως) διακινδυνεύσωμεν
διὰ τὰ (ὑπάρχοντα) εἰς αὐτὴν
τὴν χώραν (μας).

§ 14—15. Γραμματικά και σημασιολογικά. Τί=ερωτημ. ἄντων, ἄλλά με ἐπιρρ. σημασίαν=πρὸς ποῖον σκοπόν, διατί. εἴποι=ἄορ. β. εὐκτ. τοῦ λέγω γινώτε=ὑποτ. ἄορ. β'. τοῦ γινώσκω (=γνωρίζω, μανθάνω). αἰσθῆσθε=μέσ. ἄορ. β'. ὑποτ. τοῦ αἰσθάνομαι (=έννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι). ἡσθάνομαι, αἰσθῆσομαι, ἡσθῆναι, ἡσθημαί=ἀμφότεροι, αἰ, α=ἄορ. ἐπιμερ. ἀνταφ=καὶ οἱ δύο. προῖσθαι=ἄπαρ. ἔνεστ. τοῦ προΐεμαι (=ἀφήνω καὶ νὰ μοῦ διαφύγῃ), προΐεμην, προήσομαι, προΐεμην, προΐεμαι, προΐεμην. ὡς=ἐπιρρ. ἀναφ.=πόσον. ἀλυσιτελής, ἐς=ἐπιθ. τριγ. καὶ δικατ. γ'. κλισ.=ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβής, ἀνωφελής. φιλοπραγμοσύνη=ἡ ἀδιάκοπος ἐνασχόλησις εἰς πολλὰ πράγματα. ἦ=δοτ. ἔν. τοῦ θηλ. τῆς ἀναφ. ἄντων ὅς, ἦ, ὅ. χρῆται=γ' ἔν. ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ χρῆσομαι=ῶμαι.—συσῆ=γ'. ἔν. ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ συζῆω=ῶ. ἔζων, βιώσομαι, ἐβίω, βεβίωκα.—ὄφ' ἢς οὐκ ἔστιν (τρόπος) ὅπως=ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει τρόπος πού νά, (δὲν εἶναι δυνατόν νά), οὐδαμῶς, δὲν ὑπάρχει τρόπος καθ' ὃν τὰ τό ἔστι με τὰς πύσεις τῆς ἀναφ. ὅς, ἦ, ὅ καὶ τὰ ἀναφ. ἐπιρρ. ἀποτελεῖ περίφρασιν ἀόριστον χωρὶς νά ἐπιδρῶ ὁ χρόνος τῆς πράξεως. ἀγαπήσας=μιτχ. ἄορ. τοῦ ἀγαπᾶν+δοτ.=ἀρκοῦμαι εἰς τι, μένω εὐχαριστημένος. σχῆσει=μέλλ. ὄριστ. τοῦ ἔχω ἡσυχίαν ἔχω=καθίσταμαι, γίνομαι ἡσυχος, ησυχάζω (ἐνῶ προηρομένως δὲν ἦμην). ἡσυχίαν ἀνω=ζῶ ἤρεμος, περὶ ἡσυχον ζῶην. ἐγνωκὼς ἔσται=γ'. ἔν. τετελ. μέλλ. ὄριστ. τοῦ γινώσκω γινώσκω=σχηματίζω τὴν γνώμην ὅτι πράττειν=ἄπαρ. ἔνεστ. (ἀλυπειρατικοῦ)=νὰ προσπαθῆ νά ἐπιτυγχάνῃ. ἀντιληπτέον=οὐδ. τοῦ ρηματ. ἐπιθέτου -τέος, α, ον ἐκ τοῦ ἀντιλαμβάνομαι (τινος)=ἐπιλαμβάνομαι τινος δραστηρίως· τὰ εἰς—τέος ρηματ. ἐπιθ. ἰσοδυναμοῦν με τὸ δεῖ+ἀπαρέμφατον τοῦ ἀντιστοίχου ρήματος· ἀντιληπτέον ἔστιν (ἡμῖν)=δεῖ ἡμᾶς ἀντιλαβεσθαι.—ἐρρωμένως=ἐπίρρ. τροπ. (ἐκ τῆς μιχ. τοῦ παραι. τοῦ ῥῶννυμι)=δραστηρίως. σκοπεῖσθε=προστακτ. ἔνεστ. τοῦ σκοποῦμαι=σκέπτομαι. ποτε=ερωτημ. μόνον=τέλος πάντων, ὅσά γε τελευτήσας=ἄπαρ. ἄορ. τοῦ τελευτά=ω=ῶ (εἰς τι)=καταλήγω εἰς τι. (πρὸς θεῶν, ἢ πρὸς μέν γεν. ἐδῶ σημαίνει ὄρκον=ἐνώπιον τῶν θεῶν, γὰρ ὄνομα τῶν θεῶν. οὐτως=ἐπίρρ. ἐπιτακτικόν=τόσον. εὐήθης, εὐήθες=ἐπιθ. τριγ. καὶ δικατ. γ'. κλισ.=ὁ ἔχων καλὸν ἦθος, ὁ καλὸν ἦθος (ἐπὶ καλῆς σημασίας), ὁ ἀνόητος, μωρός, ἀφελής (ἐπὶ κακῆς σημασίας). ἀγνοεῖ=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ ἀγνοῶ (=δὲν ἐννοῶ), ἡγνούουν, ἀγνοήσω, ἡγνόησα, ἡγνόηκα. ἐκείθεν=ἐπίρρ. τοπ.=ἀπὸ ἐκεῖ. δεῦρο=ἐπίρρ. τοπ.=ἐδῶ. ἤξοντα=μιτχ. μέλλ. τοῦ ἦκω. ἀμελήσωμεν=ὑποτ. ἄορ. τοῦ ἀμελῶ (τινος)=ἀδιαφορῶ διὰ τινα. γενήσεται=μέλλ. ὄριστ. τοῦ γίγνομαι. δέδοικα ἢ δέδια (=φοβοῦμαι) παραι. με σημ. ἔνεστ. ἐδεδόικειν ἢ ἐδεδίειν, ὑπερσ. με σημ. παραι. τοῦ ἀχρήστου ρήμ. δεῖδω' μέλλ. δεῖσομαι, ἄορ. εἰδαισα.—μῆ=ἐνδοιαστ. μόνιον=μήπως· δανειζόμενος=μιτχ. ἔνεστ. τοῦ δανείζομαι, ἐδανειζόμεν, δανείσομαι, ἐδανεισόμεν, ἐδανείσθην, δεδάνεισομαι. ἐαδῖος=ἐπίρρ. τροπ.=ἀπερισκέπως (παρὰθετικά· ἔξον—ἔξιστα). εὐπορήσαντες=μιτχ. ἄορ. τοῦ εὐπορεῖ=ω=ῶ (=εὐημερῶ, ζῶ μέσα σὲ εὐτυχία), ἡπόρουν, εὐπορήσω, ἡπόρῃσα, ἡπόρῃκα. τὰ ἄρα καὶ=ἡ πατρικὴ περιουσία ἀπέστησαν=ἄορ. β' ὄριστ. τοῦ ἀφίσταμαι τινος=ἐδῶ· χάνω κατ' ὃ (ἀόριστος γνωμικός με σημασ. ἔνεστὸς). ἀφίσταμαι, ἀποστήσομαι, ἀπέστην (β'). ἀφέστηκα, ἀφίστηκειν. ἐπὶ πολλῶ (ἐνν. τόκῳ)=μὲ μεγάλην θυσίαν. φανῶμεν=ὑποτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ φαίνομαι, ἐφαινόμην, φανοῦμαι—φανήσομαι (β'), ἐφηνάμην (α')—ἐφάνην (β'), πεφάσομαι, ἐπεφάσομην καὶ β'. πέφηνα, ἐπεφάνην. ἐρραθυμηκότες=μιτχ. παραι. τοῦ ῥαθυμέ=ω=ῶ=ζῶ με ραθυμίαν. ζητοῦντες=μιτχ. ἔνεστ. τοῦ ζητέ=ω=ῶ. χαλεπὸς=δυσάρεστός. ἡβουλήμεθα=παραι. τοῦ βούλομαι, ἐβουλόμην καὶ ἡβουλόμην, βουλήσομαι, ἐβουλήσθην καὶ ἡβουλήσθην βεβούλημαι, ἐβεβουλήμην. ἔλθωμεν=ὑποτ. ἄορ. β' τοῦ ἔρχομαι εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ἀντι· ἀναγκασθῶμεν. κινδυνεύσωμεν=ὑποτ. ἄορ. α' τοῦ κινδυνεύω=διατρέχω κίνδυνον, διακινδυνεύω.

§ 14—15. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Τὶ οὖν ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν (κυρία, εὐθεία ἐρώτησις). ἂν τις εἴποι (κυρία παρεθεντική), λέγω ταῦτα ὑμῖν (κυρία ἐννοουμένη) ἵνα γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖς ἀμφοτέρα (2-ἔξηρτ. τελικαὶ προτάσεις), καὶ τὸ προῖεσθαι...ὡς ἀλυσitelēs (ἐστὶ) καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην (πλαγία ἐρωτημ. πρότασις), ἣ χρῆται καὶ συζῆ Φίλιππος (δύο ἔξηρτ. ἀναφ. πρόν.), ὅφ' ἧς οὐκ ἔστιν (ἔξηρτ. ἀναφ. πρότ.), ὅπως ἡσυχίαν σχῆσι (πλαγία ἐρωτ. πρότ.). εἰ δ' ὁ μὲν ἔργωνκὼς ἔσται (ἔξηρτ. ὑποθ. πρότ.). ὡς δεῖ τ...δεῖ πράττειν (ἔξηρτ. εἰδικὴ πρότ.), (εἰ) ἡμεῖς δ' (ἐνν. ἐγνωκότες ἐσομεθα) (ἔξηρτ. ἑλλειπτικὴ ὑποθ. πρότ.), ὡς οὐδενὸς ἀντιληπτέον (ἡμῖν ἐστίν)...τῶν πραγμάτων (ἔξηρτ. εἰδικὴ πρότ.), σκοπεῖσθε (κυρία) (εἰ δ' ὁ μὲν ἔργωνκὼς ἔσται—εἰ ἡμεῖς δ' (ἐνν. ἐγνωκότες ἐσομεθα) διπλῆ ὑπόθεσις)+σκοπεῖσθε (ἀπόδοσις, ὑποθ. λόγος α' εἶδους δηλῶν τὸ πραγματικόν]. εἰς τι ποτ' ἐλπίς (ἐνν. ἐστὶ) ταῦτα τελευτῆσαι (πλαγία ἐρωτημ. πρότασις). Πρὸς θεῶν, τίς οὕτως εὐήθης ἐστὶν ὑμῶν (εὐθεία ἐρώτησις, κυρία), ὅστις ἀγνοεῖ... ἤξοντα (ἔξηρτ. ἀναφ. συμπαρασπαστικὴ πρότ.) ἂν ἀμελήσωμεν (ἔξηρτ. ὑποθ. πρότ. [ἂν ἀμελήσωμεν] (ὑπόθεσις)+ἤξοντα=ὅτι ἤξει (ἀπόδοσις ὑποθετ. λόγος δ' εἶδους δηλῶν τὸ προσδοκώμενον]. Ἀλλὰ μὴν δέδοικα (κυρία) εἰ τοῦτο γενήσεται (ἔξηρτ. ὑποθ. πρότ.) εἰ τοῦτο γενήσεται (ὑπόθεσις)+δέδοικα (ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος α'. εἶδους δηλῶν τὸ πραγματικόν). μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον οὕτω...φανώμεν ἔρρασθηκότες—καὶ ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες πολλὰ καὶ χαλεπὰ (μὴ) ὑστερον ἔλθωμεν ποιεῖν—καὶ (μὴ) κινδυνεύσωμεν...τῇ χώρᾳ (τριεῖς ἔξηρτ. ἐνδοιαστικαὶ προτάσεις). ὥσπερ, οἱ δανειζόμενοι... ἀπέστησαν (ἔξηρτ. ἀναφ. πρότ.), ὧν οὐκ ἠβουλόμεθα (ἐνν. πρότερον ποιεῖν) (ἔξηρτ. ἀναφ. πρότ.).

§ 14—15. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις, τι=αἰτιατικὴ ὡς ἐπιρρ. προσδ. σκοποῦ. λέγεις=ρήμα. ταῦτα—ἡμῖν=ἀντικ. τοῦ λέγεις. νῦν=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. ἂν εἴποι=δυητ. εὐκτ. ρήμα. τις=ὑποκ. τοῦ εἴποι ἵνα γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖς=τελικαὶ προτάσεις ἐξαφωρῶμενα ἐκ τῆς ἐννοουμένης κυρίας προτάσεως: λέγω ταῦτα ἡμῖν. ἀμφοτέρα=ἀντικ. τῶν: γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖς—καὶ ὡς ἀλυσitelēs (ἐστὶ) τὸ προῖεσθαι... τῶν πραγμάτων καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην=ἐπιεγγήσις τοῦ ἀμφοτέρα ὀλόκληρος ἢ πλαγία ἐρωτημ. πρότασις: καὶ ὡς ἀλυσitelēs (ἐστὶ) τὸ προῖεσθαι... τῶν πραγμάτων καὶ τὸ: καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην εἶναι ἀντικείμενα τῶν: γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖς.—τὸ προῖεσθαι=ἐναρθρὸν ὄνοματ. ἀναφ. ὑποκ. τοῦ ἐνν. ρήματος ἐστὶ. ἀλυσitelēs=κατηγορ. τοῦ: τὸ προῖεσθαι. (ἐνν. ἡμῶς)=ὑποκ. τοῦ: τὸ προῖεσθαι (ἐτεροπροσώπια). τι=ἀντικ. τοῦ: τὸ προῖεσθαι. τῶν πραγμάτων=γεν. διαίρει, τοῦ τι. καθ' ἕναστον=ἐμπρόθ. προσδ. διανομήσ. —δεῖ=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. ἢ (δηλ. φιλοπραγμοσύνη)=ἀντικ. τῶν: χρῆται καὶ συζῆ (χωρῶμαι τινί—συζῶ τινι). Φίλιππος=ὑποκ. ὅφ' ἧς (δηλ. φιλοπραγμοσύνης)=ἐμπρόθ. προσδ. τῆς αἰτίας, οὐκ ἔστιν, ὅπως... ἡσυχίαν σχῆσει... ἢ πλαγία ἐρωτ. πρότ. ὅπως... ἡσυχίαν σχῆσει εἶναι ὑποκ. τοῦ οὐκ ἔστιν. ἀγαπήσας=μετχ. τροπ. τοῖς συμπραγμένοισι=ἐπιθ. μετχ. ἀντικ. τοῦ ἀγαπήσας (ἀγαπῶ τινι). ἡσυχίαν=ἀντικ. τοῦ σχῆσει. ὑποκ. τοῦ ἀγαπήσας—σχῆσει ἐνν. Φίλιππος. ἔργωνκὼς ἔσται=ρήμα. ὁ μὲν=ὑποκ. ὀλόκληρος ἢ εἰδικὴ πρότ. ὡς... δεῖ πράττειν ἐξαρτάται ἐκ τοῦ γνωστικοῦ ρ. ἐργωνκὼς ἔσται. καὶ εἶναι ἀντικείμενόν του. δεῖ=ἀπρόσ. ρήμα. πράττειν=ὑποκ. τοῦ δεῖ. ὡς ὑποκ. τοῦ πράττειν ἐνν. αὐτόν (δηλ. Φίλιππον). τι=ἀντικ. τοῦ πράττειν. μείζον=ἐπιθ. προσδ. τοῦ τι. τῶν ὑπαρχόντων=οὐσιαστικοποιημένη μετχ β'. ὄρος συγκρίσεως. τι=α'. ὄρος. ἡμεῖς=ὑποκ. τοῦ ἐνν. ρ. ἐγνωκότες ἐσομεθα. ὀλόκληρος ἢ εἰδικὴ πρότασις: ὡς οὐδενὸς ἀντιληπτέον ἡμῖν (ἐστίν) ἔρρασμένως τῶν πραγμάτων ἐξαρτάται ἐκ τοῦ γνωστικοῦ ρ. ἐγνωκότες ἐσομεθα καὶ εἶναι ἀντικείμενόν του. οὐδενὸς=ἀντικ. τοῦ ἀντιληπτέον (ἀντιλαμβάνομαι τινος). τῶν πραγμάτων=γεν. διαίρει. τοῦ οὐδενὸς.—ἔρρασμένως=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. τὸ ἀντιληπτέον (ἐνν. ἡμῖν ἐστίν) ἰσοδυναμεῖ

μέ τό : δεῖ ἡμᾶς ἀντιλαβεσθαι. δεῖ=ἀπροσ. ῥήμα. ἀντιλαβεσθαι=ὑποκ. τοῦ δεῖ. ἡμᾶς=ὑποκ. τοῦ ἀπαρεμ.—εἰ δ' ὁ μὲν ἐγνωκῶς ἔσται—ἡμεῖς δ' (ἐνν. ἐγνωκότες ἐσόμεθα) ὑπόθεσις+σκοπεῖσθε=(ἀπόδοσις' ὑποθ. λόγος α'. εἶδους δηλῶν τοῦ πραγματικόν). σκοπεῖσθε=ῥήμα. (ἐνν. ὑμεῖς)=ὑποκ. ὁλόκληρος ἢ πλάγια ἐρωτημ. πρότασις: εἰς τί ποτ' ἐλπῖς (ἐνν. ἐστί) ταῦτα τελευτήσαι ἐξαρτάται ἐκ τοῦ σκοπεῖσθε. ἐλπῖς (ἐνν. ἐστί)=ῥήμα ἄπρῳ. ἐκφρασις. τελευτήσαι=ὑποκ. τοῦ ἀπροσώπου: ἐλπῖς (ἐστί). ταῦτα=ὑποκ. τοῦ τελευτήσαι. εἰς τί=ἐμπρόθ. προσδ. σημ. διεύθυνσιν. ποτέ=ἐρωτημ. μόριον. πρὸς θεῶν=ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸ ἐνώπιόν τινος' ἐδώ: ὄρκον. ἐστίν=ῥήμα. τίς=ὑποκ. εὐθήθης=κατηγορ. ὕμων=γεν. διαίρει. τοῦ: τίς. οὕτως=ἐπίρρ. προσδ. ποσού. ὅστις=ἀναφ. ἄνωγ. εἰσάγουσα ἀναφρ. συμπέρ. πρότασιν=ὥστε. ἀγνοεῖ=ῥήμα. ὅστις=ὑποκ. τὸν πόλεμον=ἀντικ. τοῦ ἀγνοεῖ. καὶ ὑποκ. τοῦ ἤξοντα=κατηγορ. μητ. ἐξαρτωμ. ἐκ τοῦ γνωστικῷ ἀγνοεῖ. ἐκεῖθεν=ἐπίρρ. προσδ. δηλῶν τὴν ἐκ τοῦ τόπου κίνησιν. δεῦρο=ἐπίρρ. προσδ. τῆς ἐν τόπῳ στάσεως. ἀν ἀμελήσωμεν=ῥήμα. (ἐνν. αὐτοῦ δηλ. τοῦ πολέμου=ἀντικ.). ὑπόθεσις ἢ ἀπόδοσις ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἤξοντα=δτι ἤξει' ὑποθ. λόγος δ'. εἶδους δηλῶν τὸ προσδοκώμενον. ἀλλὰ μὴν=διά τῶν δύο ἀντιθετικῶν συνδέσμων γίνεται μετάβασις σὲ κάτι νέον καὶ ἰσχυρότερον. γενήσεται=ῥήμα. τοῦτο=ὑποκ. εἰ γενήσεται=ὑπόθεσις+δέδοικα=ἀπόδοσις' α'. εἶδος ὑποθ. λόγου δηλοῦν τὸ πραγματικόν.—ἀπὸ τοῦ δέδοικα (ὡς φόβου σημαντικῷ ῥήμ.) ἐξαρτῶνται αἱ ἐξῆς τρεῖς ἐνδοιαστικαὶ πρότασις 1) μὴ... φανῶμεν ἐρραθυμηκότες 2) καὶ... (μὴ) ἔλθωμεν ποιεῖν 3) καὶ (μὴ) κινδυνεύσωμεν... τῇ χάρα. ἀπέστησαν=ῥήμα' γνωρικὸς ἄοριστος ἰσοδυναμῶν μὲ ἐνεστώτα (=ἀφίστανται). οἱ δανειζόμενοι=ἐπιθ. μητ. ὑποκ. τοῦ ἀπέστησαν. τῶν ἀρχίων=ἀντικ. τοῦ ἀπέστησαν (=ἀφίσταμαι τινος)—ραδίως=ἐπίρρ. προσδ. τρόπου. ἐπὶ τόκοις=ἐμπρόθ. προσδ. συμφωνίας. μερόνως=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ: τόκοις—εὐπαρησίγητες=μητ. χρόν. μικρὸν χρόνον=αἰτιατ. ὡς ἐπίρρ. προσδ. τοῦ χρόνου. ὑπάρχον=ἐπίρρ. προσδ. χρόνου. τὸν οὐτὸν τρόπον=αἰτιατ. ὡς ἐπίρρ. προσδ. τρόπου. οὕτω=ἐπίρρ. προσδ. τρόπου. ἡμεῖς=ὑποκ. τοῦ φ κᾶμεν=ῥήμα. ἐρραθυμηκότες=κατηγορ. μητ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ δείξεως σημαντικῷ φανῶμεν. ἐπὶ πολλῶν (ἐνν. τόκῳ)=ἐμπρόθ. προσδ. τῆς συμφωνίας. ἡμεῖς=ὑποκ. τοῦ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν=ῥήματ. περιφρασις (ἀντι: ἀνγκασθῶμεν). ποιεῖν=τελ. ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ: εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν. (ἐνν. ἡμεῖς)=ὑποκ. τοῦ ποιεῖν (ταυτοπροσωπία). πολλὰ καὶ χαλεπὰ=ἀντικ. τοῦ ποιεῖν. ζητοῦντες=μητ. αἰτιολ. ἅπαντες=ἀντικ. τοῦ ζητοῦντες. ὡς β'. ἀντικ. ἐνν. τὸ ποιεῖν (ζητῶ ποιεῖν τι) πρὸς ἡδονήν=ἐμπρόθ. προσδ. σκοποῦ. ὧν=γεν. διαίρει. τοῦ ποιεῖν (ἐνν. ἡμεῖς)=ὑποκ. τοῦ ῥήμ. καὶ τοῦ ἀπαρ. (ταυτοπροσωπία). κινδυνεύσωμεν=ῥήμα. περὶ τῶν (ἐνν. ὄντων)=ἐμπρόθ. προσδ. ἀναφορᾶς. ἐν τῇ χάρα=ἐμπρόθ. προσδ. τόπου. αὐτῇ=κατηγ. προσδ. εἰς τὸ χάρα.

§ 14-15. Πραγματικῶ. Καθ' ἑκαστὸν τι τῶν προγμάτων ὁ ῥήτωρ ἐννοεῖ τὰς εὐκαιρίας, τὰς ὁποίας ἀπὸ ἀμείλιαν ἔχρασαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οὗτα δὲν κατάρθωσαν νὰ ἀντιδράσουν ἐπιτυχῶς εἰς τὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου. Τὰς εὐκαιρίας αὐτὰς ἀναφέρει εἰς § 8-9. τοῖς πεπραγμένοις' ἐννοεῖ τόσον τὰς πολιτικὰς ὅσον καὶ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιτυχίας τοῦ Φιλίππου. ταῦτα τελευτήσαι' ὁ ῥήτωρ ἐννοεῖ ἀπ' ἐνός μὲν τὴν ἀδράνειαν τῶν Ἀθηναίων (σὺδενός ἀντιληπτῶν ἐρραθυμῶν) καὶ ἀπ' ἑτέρου τὴν φιλοπραγησομένην τοῦ Φιλίππου (ἀεὶ τι μείζον πράττειν)' ἢ διαφορά αὐτῆ τῶν ἀντιλήψεων ἐγκυμονεῖ σοβαροτάτους κινδύνους, τοὺς ὁποίους ὁ Δημ. ἐπιζητεῖ νὰ ἀποτρέψῃ. πρὸς θεῶν' ὁ ῥήτωρ μὲ προφανῆ ἀγανάκτησιν καὶ στενοχωρίαν ἐξορκίζει τοὺς Ἀθηναίους νὰ δηλώσουν ἐνώπιον τῶν θεῶν, ὅτι μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ μεταφερθῇ ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ἐν συνεχείᾳ χαρακτηρίζει ὡς ἀνόητος (εὐθήθης) ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη τόσην ἀγνοίαν τῆς κρισιμότητος τῆς καταστάσεως. τῶν

ἐκεῖθεν πόλεμον· δηλ. τὴν Ὀλυμπιακόν. δεῦρο· δηλ. εἰς τὴν Ἀττικὴν. εἰ τοῦτο γενήσεται· δηλ. γὰρ ἔλθῃ ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἀττικὴν. ρεθίως· ἀπερίσκεπτα, ἀουλόλογιστα· δηλ. καὶ ὁ δανειστὴς προσφέρει χρήματα εὐκόλως μὲ ὑψηλὸν ὄμως τόκον, καὶ αὐτοὶ ἐντελῶς προσκαίρως ἀνακουρίζονται. ἐπὶ μεγάλους τόκους· ὁ μεγαλύτερος τόκος εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐφθάνει εἰς τὰ 36 ο.ο. τῶν ἀρχαίων· δηλ. τὰ πατρικά κτήματα, τὰ ὅποια ὑποθήκευον οἱ δανειζόμενοι. ἐπὶ πολλῶ (τόκῳ) ἐρραθιμώτερος· δηλ. ἔαν ὁ πόλεμος φθάσῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τότε θὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ἐπληρώσαμεν ἀκριβὰ τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν πρόσκαιρον ἡσυχίαν μας μὲ τὸ γὰρ χάσωμεν ὄχι μόνον τὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ γὰρ διακινδυνεύωμεν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξίν τῆς πόλεως μας καὶ τῶν ἀγαθῶν μας. πολλὰ καὶ χελεπά· δηλ. θὰ ὑποχρεωθῶμεν καὶ χρήματα γὰρ συνησφάραμεν διὰ τὴν πολεμικὴν ἄμυναν τῆς χώρας, καὶ σὺνπροσώπως γὰρ ἐκστρατεύσωμεν καὶ γὰρ ὑποβληθῶμεν εἰς μυσίας τλαιπωρίας, κινδύνους, ἀπώλειας ἀγαθῶν κλπ. ὑστερον· δηλ. ἵδιαν θὰ φθάσῃ ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἀττικὴν. ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ· δηλ. εἰς τὴν Ἀττικὴν.

§ 14 - 15. *Αἰσθητικά. Τί οὖν ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν*· (οἰχήμα ὑποφορῆς) δηλ. ὁ ρήτωρ παρουσιάζει ἕνα ἀκροατὴν γὰρ τοῦ ἐπιβάλλῃ ἐρώτησίν τινα, εἰς τὴν ὅποιαν εὐθύς ἀμέσως ἀπαντᾷ: λέγω ταῦτα ὑμῖν (οἰχήμα ἀναλόγου· ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω). ἵνα γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖ· (οἰχήμα ἀνθυποφορῆς)· ἢ ἐρώτησις καὶ ἢ ταυτοχρόνως ἀπάντησις προσδίδουν ποιικιλίαν εἰς τὸν λόγον καὶ οὕτως εἰσιπν αἰφνιδιάζουσιν καὶ ἀναξωγοιοῦσιν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐπίσης παρέχουν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ρήτορα γὰρ ἐκφράσῃ κατὰ τρόπον λίαν αἰσθητὸν τὴν προσωπικὴν του γνώμην. νῦν· ἢ ἕσσις τοῦ ἐπισημῆματος εἰς τὸ τέλος τῆς προτάσεως προσδίδει ἔμφασιν εἰς τὸν λόγον. γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖ (συνωνυμία)· ζεύγος συνωνύμων ρημάτων πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀνάγκης κατανοήσεως τῆς κρισιμότητος τῶν πραγμάτων. Τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὸ νοεῖν, τὸ δεύτερον εἰς τὸ αἰσθάνεσθαι (πρβλ. § 12 *λογίζεται καὶ θεωρεῖ*). *χρηται καὶ συζῆ (συνωνυμία)*· λίαν χαρακτηριστικὴ ἢ μεταφορικὴ σημασία τοῦ β'. ρήματος. ἡσυχίαν σχῆσει ἀντὶ ἡσυχάσει (περίφρασις). ἵνα γνῶτε καὶ αἰσθηθεῖ (ὑμεῖς)... ὡς ἀλυσιτελεῖς (ἔστι) τὸ προῖεσθαι (ἡμᾶς)· κατωκινῶς ὡς ποικ. τοῦ ἴσου. εἴπερ εἰ ἐνοσηθῆ τὸ ὑμᾶς, ἀλλὰ σκοπίμως καὶ ἀπὸ λεπτότητα ὁ ρήτωρ δὲν ἐξαιρεῖ καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἱερβλ. § 8 *εἰ παρεχόμεθα... εἴχετε ἄν*.—*ἡμεῖς δὲ (εἶν. ἐγνωκότες ἐσόμεθα)*· (οἰχήμα ἐξ ἀναλόγου).—*τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον ἀντί: τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἐκεῖθεν δεῦρο ἤξοντα (βραχυλογία)*.—*πόλεμον ἤξοντα (προσωποποιία)*· ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν θὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας· ὡς ἂν πελοπόρος ἀνθρώπος βαδίζει ὁ πόλεμος· εἰκὼν φαντασίας διὰ τὴν ζωηρὰν παράστασιν εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀκροατῶν· *εὐήθης (εὐφημισμός)*.—*τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι*. . . οὕτω (παραβολή)· ὁ ρήτωρ παραβάλλει τοὺς Ἀθηναίους μὲ ἐκείνους, ὅποιοι δανεῖζονται ἀπερισκέπτως πληρωμένοιτες μεγάλους τόκους. Ὁ Φίλ. εἶναι ὁ τοκογλύφος δανειστὴς, ὁ ὅποιος προσφέρει μὲν ἐφήμερον εὐτυχίαν (δηλ. πρόσκαιρον εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν) εἰς τοὺς Ἀθηναίους, κερδίζει ὅμως μεγάλους τόκους δηλ. ὅλας τὰς εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην πόλεις. Πατρικά κτήματα εἶναι αὐτῇ αὐτῇ ἡ πατρίς. Τὸ γόημα τῆς παραβολῆς εἶναι: Ὅπως οἱ δανειζόμενοι ἀπερισκέπτως καὶ καταβάλλοντες ἐλαχθεῖς τόκους, ἀποῦ ξησίου ἐπ' ὀλίγον ἐν εὐτυχίᾳ, χάνουν τὴν πατρικὴν τῶν περιουσίαν, ἔτσι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, δανειζόμενοι ἀπὸ τὸν Φίλιππον πρόσκαιρον εἰρήνην μὲ καταβόλην μεγάλου τόκου (δηλ. τὴν ἀπώλειαν τῶν Μακεδονικῶν καὶ Θρακικῶν συμμάχων πόλεων), διατρέχουν τὸν κίνδυνον γὰρ ἀπολέσθαι καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν πατρίδα τῶν ὑποβαλλόμενοι συγχρόνως εἰς μυσίας θυσίας.—*μικρὸν εὐπαρήσαντες χρόνον (υπερβατόν)*. *χελεπά. πρὸς ἡδονὴν (ἀντιθέσις)*.—*ἄν οὐκ ἤβουλόμεθα ἀντὶ τούτων, ἂ οὐκ ἤβουλόμεθα (ἔλξις)*.—*περὶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ (παρασιώπησις)*· δηλ.

ἐν τῇ Ἀττικῇ.

§ 14—15. *Γνωμικόν.* «Οἱ δανειζόμενοι ῥαδίως ἐπὶ μεγάλοις τόκοις μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον ὑστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν».

§ 14—15. *Νόημα.* Ὁ ρήτωρ κατηγορεῖ τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ἀδρανοῦν ἐνόπιον τῶν παρουσιαζομένων εὐκαιριῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνεπάγεται ζημίαν τῶν ἐθνικῶν τῶν συμφερόντων. Ἀντιθέτως χαρακτηρίζει τὸν Φίλιππον ὡς ἄνθρωπον λίαν δραστήριον, μὴ ἀρκοῦμενον εἰς τὰς μέχρι τοῦδε κατακτήσεις, ἀλλὰ διαρκῶς ἐπιζητοῦντα νέας. Ἐν συνεχείᾳ ὁ ρήτωρ ἐκφράζει τὸν φόβον ὅτι, ἐάν οἱ Ἀθῆναι συνεχίσουν τὴν ἰδίαν πολιτικὴν, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεταφερθῇ ὁ πόλεμος ἀπὸ τὴν Ὀλυμπον εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ τότε θὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν τύχην μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀσότης δανείζονται καταβάλλοντες μεγάλους τόκους καὶ τέλος μετὰ βραχυχρόνιον εὐπορίαν θυσιαζοῦν ὀλόκληρον τὴν πατρικὴν τῶν περιουσίαν, διὰ νὰ ἐξοφλήσουν τὰ χρεῖα τῶν. Τέλος ὁ ρήτωρ συμβουλεύει τοὺς συμπολίτας του νὰ σπείσουν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῶν Ὀλυθίων, διὰ νὰ μὴ ἐξαγοράσουν τὴν πρόσκαιρον εἰρηνηκὴν ζωὴν τοῦ παρόντος, μὲ τὴν μελλοντικὴν ἀπειλὴν αὐτῆς ταύτης τῆς πατρίδος τῶν.

§ 14—15. *Περὶ ληψις.* Ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ ραθυμία τῶν Ἀθηναίων ἀπέναντι τῆς ἀκαταπαύστου πολεμικῆς δραστηριότητος τοῦ Φιλίππου ἐγγυμονεῖ σοβαρώτατον κίνδυνον δι' αὐτὰς ταύτας τὰς Ἀθήνας.

§ 14—15. *Ἐπιγραφή.* Ὁ ρήτωρ κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τὰς Ἀθήνας.

Πρόθεσις (§ 16—20)

§ 16

Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν (τινα)
ἴσως φῆσαι τις δι
ῥάδιον εἶναι
καὶ παντός,
τὸ δ' ἀποφαίνεσθαι (τινα)
ὑπὲρ τῶν παρόντων,
δ, τι δεῖ πράττειν,
τοῦτ' εἶναι συμβούλου.
Ἐγὼ δ' οὐκ ἄγνωσθ' ἔμην,
ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
τοῦτο,
ὅτι πολλάκις ἡμεῖς
ἐν ὀργῇ ποιήσθε
οὐ τοὺς αἰτίους,
ἀλλὰ τοὺς εἰπόντας ὑστάτους

περὶ τῶν πραγμάτων,
ἂν τι μὴ ἐκβῆ
κατὰ γνώμην
οἶμαι μὴν οὐ δεῖν
ὑποστείλασθαι (ταῦτα),
περὶ ὧν ἡγοῦμαι
συμφέρι ὑμῖν
σκοποῦντι(α) τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν.

Τὸ νὰ κατακρίνη μὲν λοιπὸν (κανεῖς)
ἴσως δύναται τις νὰ εἴπῃ
ὅτι εἶναι εὐκόλον
καὶ (ἔργον) παντός ἀνθρώπου,
τὸ νὰ ἐκφράσῃ ὅμως γνώμην (κανεῖς)
διὰ τὰς παρούσας ὑποθέσεις,
τί πρέπει νὰ πράττωμεν,
τοῦτο εἶναι (ἔργον) συμβούλου.
Ἐγὼ δὲ γνωρίζω μὲν,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
τοῦτο,
ὅτι δηλ. πολλάκις σεῖς
ὀργίζεσθε
δχι ἐναντίον τῶν αἰτίων (ὑπευθύνων)
ἀλλ' ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὠ-
μίλησαν τελευταῖοι
περὶ τῶν πραγμάτων,
ἂν κάτι θέν ἀποβῆ
συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας·
ἀλλ' ὅμως φρονᾶτε ὅτι θέν πρέπει
νὰ ἀποσιωπήσω ἐκ φόβου (ἐκεῖνα),
τὰ ὁποῖα νομίζω
ὅτι σας συμφέρουν,
ἀποβλέπων εἰς τὴν προσωπικὴν μου
ἀσφάλειαν.

§ 16. *Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά.* ἐπιτιμᾶν=ἀπαρ. ἐνεστ.

τοῦ ἐπιτιμῶν—ὦ=κατακρίνω. φῆσαι ἢ φήσεται=γ' ἐν. εὐκτ. ἀορ. τοῦ φημί (=λέγω), ἔφην, φήσω, ἔφρησα. ἀποφαίνεσθαι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἀποφαίνομαι=ἐκφράζω γνώμην.—ὕστατος (συγκ.) ὕστερος (ὑπερθ.)=ἐπιθ. β'. κλισί. ἀνευ θετικοῦ=τελευταῖος. εἰπόντος=μτχ. ἀορ. β' τοῦ λέγω=ὀμιλῶ. ποιεῖσθαι=ἐνεστ. ὄριστ. τοῦ ποιοῦμαι' ἐν ὁρῇ ποιοῦμαι τινα=ὀργίζομαι κατὰ τινος. γνώμη=ἐπιθυμία, προσδοκία. ἐκβῆ=ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ἐκβαίνω=ἀποβαίνω. σκοποῦντα=μτχ. ἐνεστ. τοῦ σκοπέω—ὦ=ἀποβλέπω σὲ κάτι. ὑποστείλασθαι=ἀπαρ. μ. ἀορ. α' τοῦ ὑποστέλλομαι (=ἐκ φόβου ἀποσιωπῶ κάτι), ὑπεστελλόμεν, ὑποσταλήσομαι, ὑπεστειλάμην, ὑπεστέλλην, (β') ὑπέσταλμαι, ὑπεστάλμην.

§ 17. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Τὸ μὲν... φῆσαι τις ἄν... εἶναι (κυρία), τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ἀποφαίνεσθαι (ἐνν. φῆσαι τις ἄν) τούτ' εἶναι συμβούλον (κυρία ἑλλειπτική), ὅτι δεῖ πράττειν (πλαγία ἐρωτημ. πρότ.) Ἐγὼ δ' οὐκ ἄγνοῶ τοῦτο (κυρία), ὅτι... ἐν ὁρῇ ποιεῖσθαι (ἐξηρτ. εἰδική), ἄν τι... ἐκβῆ (ἐξηρτ. ὑποθετ.) [ἄν... ἐκβῆ ὑπόθεσις+ἐν ὁρῇ ποιεῖσθε ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β'. περιπτώσις δηλῶν τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβανόμενον]. Οὐ μὴν οἶμαι... ὑποστείλασθαι (κυρία), περὶ ὧν... ἡγοῦμαι (ἐξηρτ. ἀναφ.)

§ 16. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. φῆσαι ἄν=ρῆμα, δυνατ. εὐκτ. τις=ὑποκ. εἶναι=εἰδ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἐξαρτ. ἐκ τοῦ λεκτικοῦ φῆσαι ἄν' τὸ ἐπιτιμῶν=ἐναρθρῶν ἀπαρ. (ὄνοματιζόν) ὡς ὑποκ. τοῦ εἶναι—(ἐνν. τινά)=ὑποκ. τοῦ εἶναι. ῥάδιον=κατηγ. τοῦ: τὸ ἐπιτιμῶν. παντός=γεν. κατηγορημ. (κτιρηκίη) τοῦ: τὸ ἐπιτιμῶν. (παρελείφθη τὸ κατηγρ. ἔργον ἢ ἴδιον). (ἐνν. φῆσαι ἄν)=ρῆμα. τις=ὑποκ. εἶναι=ἀντικ. εἰδ. ἀπαρ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φῆσαι ἄν. τὸ ἀποφαίνεσθαι—τοῦτο=ὑποκείμενα τοῦ εἶναι. (ἐνν. τινά)=ὑποκ. τοῦ: τὸ ἀποφαίνεσθαι. ὑπὲρ τῶν παρόντων=ἐμπρόθ. προσδ. ἀναφορᾶς. συμβούλον=γεν. κατηγορ. κτιρηκίη τῶν: τὸ ἀποφαίνεσθαι—τοῦτο. δεῖ=ἀπρόσ. ρ. πράττειν=ὑποκ. τοῦ δεῖ. (ἐνν. ἡμᾶς)=ὑποκ. τοῦ πράττειν ὅτι=ἀντικ. τοῦ πράττειν. ὅτι δεῖ πράττειν=πλαγία ἐρωτημ. πρότ. (ἀντικ.) ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀποφαίνεσθαι. οὐκ ἄγνοῶ=ρῆμ. ἐγὼ=ὑποκ. τοῦτο=ἀντικ. ὅτι... ἐν ὁρῇ ποιεῖσθε=εἰδ. πρότ. ὡς ἐπεξήγησις εἰς τὸ τοῦτο. ἐν ὁρῇ ποιεῖσθε=ρῆμ. ὑμεῖς=ὑποκ. τοὺς αἰτίους=ἀντικ. τοῦ ἐν ὁρῇ ποιεῖσθε. τοὺς εἰπόντας=ἐπιθ. μτχ. ἀντικ. τοῦ ἐν ὁρῇ ποιεῖσθε. πολλάκις=ἐπιρ. προσδ. χρόνου. ὕστατους=κατηγ. τοῦ: εἰπόντας—περὶ τῶν πραγμάτων=ἐμπρόθ. προσδ. ἀναφορᾶς. ἐκβῆ=ρῆμα τι=ὑποκ. κατὰ γνώμην=ἐμπρ. προσδ. συμφωνίας. ἄν ἐκβῆ=ὑπόθεσις+ἐν ὁρῇ ποιεῖσθε=ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος δ' εἶδους β'. περιπτ. σημ. τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβανόμενον. μὴν=συνδ. ἀντιθ. ὡς ἀνταπόδοσις εἰς τὸ οὐκ ἄγνοῶ μὲν. οἶμαι=ρῆμ. (ἐνν. ἐγὼ)=ὑποκ. οὐ δεῖν (ἀπρόσ.)=εἰδ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἐξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ οἶμαι: ὑποστείλασθαι=ὑποκ. τοῦ ἀπρόσ. δεῖν. (ἐνν. ἐμεῖς)=ὑποκ. τοῦ ὑποστείλασθαι καὶ τοῦ σκοποῦντα=μτχ. τροπ. (ἐνν. ταῦτα)=ἀντικ. τοῦ ὑποστείλασθαι.—τὴν ἰδίαν=ἐπιθ. προσδ. τοῦ: τὴν ἀσφάλειαν=ἀντικ. τοῦ σκοποῦντα. ἡγοῦμαι=ρῆμ. (ἐνν. ἐγὼ)=ὑποκ. συμφέρειν=ἀντικ. εἰδ. ἀπαρ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστ. ἡγοῦμαι. (ἐνν. ἃ)=ὑποκ. τοῦ συμφέρειν. ὑμῖν=ἀντικ. τοῦ συμφέρειν. περὶ ὧν (ἀντί: περὶ τούτων, ἃ (ἔλλειψ.)=ἐμπρ. προσδ. ἀναφορᾶς).

§ 16. Πραγματικὰ ὄν' ἐκφράζει τὸ συμπέρασμα, τὸ ὅποιον συνάγεται ἐξ ὅσων ἐλέχθησαν ἀνωτέρω. ὑπὲρ τῶν παρόντων διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν καὶ συγκεκριμένους τῆς Ὀλύμπου. τοὺς αἰτίους δηλ. τοὺς ὑπευθύνους τῆς κακῆς ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων. τοὺς ὕστατους' ἀπὸ αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ ἀπὸ ἄλλας (§ 1—2 καὶ κατωτέρω § 20) φαίνεται ὅτι ὁ Δημ. ὀμίλησε τελευταῖος ὅλων τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν' ὁ Δημ. ὑποστηρίζει ὅτι δὲν φοβεῖται νὰ εἰπῆ τί συμφέρει εἰς τὴν πατρίδα, διότι, ὡς γνωστόν, ὅταν ἡ ἐκβασίς τῶν πολιτ. πραγμάτων ἦτο κακῆ, οἱ Ἀθηναῖοι

ἐθεώρουν ὡς ὑπευθύνους καὶ ἐτιμῶρουν ὄχι τοὺς πραγματικοὺς ὑπαιτί-
 ονς, ἀλλὰ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὁμίλησαν τελευταῖοι καὶ τῶν ὁποίων ἔγινε
 δεκτὴ ἢ πρότασις, ἀνεξαρτήτως ἐὰν εἶχον ἀγαθὴν ἢ κακὴν προαίρεσιν.
 Ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἀποτελεσμα.

§ 16. *Αἰσθητικά.* φῆσαι τις ἂν (ὑποφορά). ἐγὼ δ' οὐκ ἄγνοῶ .. οἴ-
 μαί... ἡγοῦμαι (ἀνθυποφορά). τὸ μὲν—τὸ δε (ἀντίθεσις). ἐγὼ ἔμφρασις, ἀντι-
 διαστέλλεται πρὸς τὸ ἀόριστον *τινα* καὶ *τις* (ἐπιτιμῶν *τινα*—φῆσαι *τις* ἂν).
 οὐκ ἄγνοῶ ἀντί *γινώσκω* καλῶς (*σχῆμα* *λιτότητος*)· κατὰ τὸν λεκτικὸν τοῦ-
 τον τρόπον ἐκφράζεται κάτι τι μὲ τὸ ἐναντίον του ἀρνητικῶς, οὕτω δὲ λέγε-
 ται μὲν κάτι τὸ ἐλασσον, ὑποδηλοῦται ὅμως τὸ μείζον. τοὺς *ὕστατους*... *εἰ-
 πόντας* (ὑπερβατόν). *ἐν δεξιῇ ποιεῖσθε*· ἀντί: *ἀργίσεις* (περίφρασις).
ὑποστείλασθαι (μεταφορά)· ἢ λέξις εἰς τὴν κυριολεξίαν σημ. : κατεβάζω τὰ
 παντὰ τοῦ πλοίου ἐκ τοῦ φόβου ἐπιχειμένης καταγίδος. *περὶ ὧν* ἀντί: *περὶ
 τούτων*, ἃ (ἔλεξις).

§ 16. *Νόημα.* Ὁ ρήτωρ δηλώνει μετὰ παρησιαίας, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον
 τῆς πατρίδος θὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ἀτομικὴν του
 ἀσφάλειαν, εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν τὰ πράγματα δὲν ἔχουν αἰσίαν ἔκφρασιν.
 Διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προέχει εἶναι τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος κατὰ συνέ-
 πειαν ἐπιβάλλεται νὰ ἀκουσθῇ ἡ γνώμη τῶν ὑπευθύνων συμβούλων, χωρὶς νὰ
 λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἐπικρίσεις οἰουδήποτε ἀνευθύνου καὶ ἐπιπολαίως
 κρινόντος.

§ 16. *Περίληψις.* Ὁ ρήτωρ δηλώνει ὅτι θὰ ἐκφράσῃ ἀπεριφράστως
 καὶ θαρραλέως τὴν γνώμην του λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸ συμφέρον τῆς πατρί-
 δος καὶ οὐχὶ τὴν ἀτομικὴν του ἀσφάλειαν.

§ 16. *Ἐπιγραφή.* Ὁ ρήτωρ δηλώνει ὅτι θὰ εἴπῃ θαρραλέως ὅτι
 συμφέρει εἰς τὴν πατρίδα.

§ 17—18

Φημί δὲ
 βοηθητέον εἶναι ὑμῖν
 τοῖς πράγμασι

διχῆ,
 τῷ τε σώζειν

τάς πόλεις τοῖς Ὀλυνθίοις

καὶ ἐκπέμπειν στρατιώτας
 τοὺς ποιήσοντας τοῦτο,
 καὶ τῷ κακῶς ποιεῖν
 τὴν χώραν ἐκείνου
 καὶ τριῆρσι
 καὶ στρατιώταις ἑτέροις·
 εἰ δὲ ὀλιγορήσετε
 θατέρου τούτων,
 ὀκνῶ, μὴ γένηται ἡμῖν
 μάταιος ἡ στρατεία.
 Εἴτε γάρ,
 ὑμῶν κακῶς ποιούντων
 τὴν (χώραν) ἐκείνου
 (ἐκείνος) ὑπομείνας τοῦτο
 παραστήσεται Ὀλυθον

Λέγω λοιπὸν
 ὅτι πρέπει σεῖς νὰ ἐπανορθώσετε
 τὴν (κακῶς ἔχουσαν) κατάστασιν τῶν
 πραγμάτων
 κατὰ δύο τρόπους,
 δηλ. ἀφ' ἑνὸς μὲν καὶ μὲ τὸ νὰ προσ-
 παθῆτε νὰ σώζετε
 τὰς (ἐν τῇ Χαλκιδικῇ) πόλεις χάριν
 τῶν Ὀλυνθίων
 καὶ νὰ ἀποστέλλετε στρατιώτας,
 οἱ ὁποῖοι θὰ κατορθώσουν τοῦτο,
 ἀφ' ἑτέρου δὲ μὲ τὸ νὰ λεηλατῆτε
 τὴν χώραν ἐκείνου
 καὶ διὰ πολεμικῶν πλοίων
 καὶ δι' ἄλλων στρατιωτῶν·
 ἐὰν ὅμως παραμειλήσετε
 τὸ ἐν ἑκ τῶν δύο τούτων,
 φοβοῦμαι, μήπως μᾶς ἀποβῇ
 μάταια ἡ ἐκστρατεία.
 Διότι, ἐὰν μὲν
 σεῖς (μόνον) λεηλατῆτε
 τὴν χώραν ἐκείνου,
 (αὐτός) ἀνεχθεὶς τοῦτο
 θὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὀλυθον,

(καὶ εἶτα) ραδίως
 ἀμυνεῖται (ὑμᾶς)
 ἔλθων ἐπὶ τὴν οἰκίαν (χώραν)
 εἶτε, βοηθησάντων ὑμῶν
 μόνον εἰς "Ὀλυθον
 ὄρων τὰ οἴκου
 ἀκινδύνως ἔχοντα
 προσκαθεδεῖται
 καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι,
 (καὶ) τῷ χρόνῳ
 περισσότερα
 τῶν πολιορκουμένων.
 Δεῖ δὴ τὴν βοήθειαν
 εἶναι πολλὴν καὶ διχῆ.

(καὶ ἔπειτα) ἰεὺκόλως
 θά σ' ἄς ἀποκρούσῃ,
 ἀφοῦ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του·
 ἐάν δὲ σεις ἀποστελεῖτε βοήθειαν
 μόνον εἰς τὴν "Ὀλυθον,
 (αὐτὸς) βλέπων ὅτι ἡ πατρίς
 δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον,
 θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πολιορκίαν
 καὶ θὰ ἐπιμεῖνῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις
 καὶ μὲ τὸν καιρὸν
 θὰ ὑπερισχύσῃ
 τῶν πολιορκουμένων.
 Πρέπει λοιπὸν ἡ βοήθεια
 νὰ εἶναι μεγάλη καὶ χωρισμένη εἰς δύο.

§ 17—18. *Γραμματικά καὶ σημασιολογικά.* διχῆ (δίχα, διχά-
 ζω)=ἐπίρρ. τροπ.=κατὰ δύο τρόπους, διὰ διπλῆς ἐνεργείας. βοηθητέον=
 ρημ. ἐπιθ. βοηθητέον εἶναι ὑμῖν τοῖς πράγμασι (=δεῖν ὑμᾶς βοηθηθῆσαι
 τοῖς πράγμασι=ὅτι πρέπει σεις νὰ ἐπανορθώσετε τὴν (κακῶς ἔχουσαν) κα-
 τάστασιν τῶν πραγμάτων. σφῆζειν=ἀποπειρατ. ἐνεστ.=νὰ προσπαθῆτε νὰ σώ-
 ζετε. ποιήσοντας=μτχ. μέλλ. τοῦ ποιῶ. κακῶς ποιῶ=ληληταῶ, βλάπτω.
 τριήρσει=δοτ. πληθ. τοῦ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπιθ. γ'. κλισ. τριήρης (ἐνν.
 ναῦς) θατέρου (=τοῦ ἐτέρου)=κρᾶσις ἄορ. ἐπιμ. ἄντων. δλιγορῶ (=ὀμα-
 λόν)=παραμελῶ. δινῶ (διμαλόν)=φοβοῦμαι· γίνηται=ὑποτ. ἄορ. β'. τοῦ
 γίνομαι. εἶτε—εἶτε=σύνδ. διαζευκτ. ἀλλὰ καὶ ὑποθετ. ὑπομείνας=μτχ.
 ἄορ. τοῦ ὑπομῖνω (=ἀνέχομαι), ὑπέμενον, ὕτομενῶ, ὑπέμεινα, ὑπομείνημα.
 παραστήσεται=μέλλ. ὄριστ. τοῦ παρίσταμαι=ἔδῶ: ὑποτάσσω. ἀμυνεῖται=
 μέλλ. ὄριστ. τοῦ ἀμύνομαι (τινα) (=ἀποκρούω), ἡμυνόμεν, ἀμυνοῦμαι, ἡμυ-
 νάμην. βοηθῶ εἰς=ἀποστέλλω βοήθειαν εἰς. οἴκοι=ἐπίρρ. τοπ.=εἰς τὴν
 πατρίδα. τὰ οἴκοι (πράγματα)=ἡ πατρίς. ἀκινδύνως ἔχω=δὲν διατρέχω
 κανένα κίνδυνον. προσκαθεδεῖται=μέλλ. ὄριστ. τοῦ ἀποθ. προσκαθεδέομαι
 (=μένο σταθερῶς πλησίον τινός, ἔδῶ: πολιορκῶ) προσκαθεζόμεν, προσ-
 καθεδοῦμαι. προσεδρεύσει=μέλλ. ὄριστ. τοῦ προσεδρεύω (τινί)=ἔδρευώ
 πλησίον τινός, παραφυλάττω: ἐπιμένω εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν τῆς πολιορκίας.
 περιέσται=μέλλ. ὄριστ. τοῦ περιέμι (τινος)=ὑπερισχύω τινός. διχῆ=χωρι-
 σμένη εἰς δύο, διμερῆς.

§ 17—18. *Ἀναγνώρισις προτάσεων.* Φημί δὴ... ἕως στρατιώταις
 ἐτέροις (κυρία), εἰ δέ... δλιγορῶστε (ἔξρητ. ὑποθετ. πρότ.) ὑπόθεσις· δινῶ
 (κυρία) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος α'. εἶδους δηλῶν τὸ πραγματικόν. μή... γίνη-
 ται (ἔξρητ. ἐνδοιαστικῆ). εἶτε γάρ... παραστήσεται (ἔξρητ. ὑποθ.) ὑπόθεσις·
 ξαδίως... ἀμυνεῖται (κυρία) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος α'. εἶδους δηλῶν τὸ πρα-
 γματικόν. εἶτε... προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι (δύο
 ἔξρητ. ὑποθ.) ὑπόθεσις· περιέσται... τῶν πολιορκουμένων (κυρία) ἀπόδοσις.
 ὑποθ. λόγος α'. εἶδους δηλῶν τὸ πραγματικόν. δεῖ... εἶναι (κυρία).

§ 17—18. *Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις.* φημί=ρημα. (ἐνν. ἐγώ)
 =ὑποκ. βοηθητέον εἶναι=εἰδ. ἄπαρ. (ἀντικ.) ἔξαρτ. ἐκ τοῦ λεκτ. φημί. ὑμῖν
 =δοτ. προσ. τοῦ ἐνεργουῦντος προσώπου (ποιτ. αἰτίου) τοῦ βοηθ. εἶναι.
 (=δεῖν βοηθηθῆσαι ὑμᾶς). τοῖς πράγμασι=ἀντικ. τοῦ βοηθ. εἶναι.—διχῆ=
 ἐπίρρ. προσθ. τρόπου. τῷ τε σφῆζειν... καὶ ἐκτέμπτειν... καὶ τῷ...
 κακῶς ποιεῖν=ἐναθρα ἄπαρ. ὡς δοτ. τοῦ τρόπου, ἐπεξήγ. τοῦ διχῆ.
 τὰς πόλεις=ἀντικ. τοῦ ἐκπέμπειν. τοῖς Ὀλυθίοις=δοτ. χαριστ. τοῦ
 σφῆζειν. τοὺς ποιήσοντας=ἐπιθ. μτχ. τοῦτο=ἀντικ. τοῦ ποιήσοντας. στρα-
 τιώταις=ἀντικ. τοῦ ἐκπέμπειν. τὴν ἐκείνου=ἐπιθ. προσθ. τοῦ: χώραν=
 ἀντικ. τοῦ κακῶς ποιεῖν. τριήρσει—στρατιώταις=δοτ. ὄργάνου. ἐτέροις=

ἐπιθ. προσδ. *ὀλιγορήσει* = ρήμ. (ὕμεις) = ὕποκ. *θατέρου* = ἄντικ. τοῦ *ὀλιγορήσετε* (ὀλιγορῶ τίνος)· τούτων = γεν. διαίρετ. *μή... γένηται* = ἐνδοιαστ. προτ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ φόβου σημ. *ὄκνω*. *γίνηται* = ρήμ. ἢ *στρατεία* = ὕποκ. *μάταιος* = κατηγ. *ἡμῖν* = δοτ. προσοπ. ἠθική. *παραστήσεται* = ἀμυνεῖται = ρήμ. (Φίλιππος) = ὕποκ. "Ολύμθου = ἄντικ. τοῦ α'. ρήμ. (ὕμεις) = ἄντικ. τοῦ β'. ρήμ. *κακῶς ποιοῦντων* = γεν. ἀπόλυτος *μτχ.* ὑπόθ. (= εἰ κακῶς ἡμεῖς ποιῶμεν). *ὑμῶν* = ὕποκ. *τῆν ἐκείνου* (ἐνν. *χώραν*) = ἐπιθ. προσδ. τοῦ ἐνν. *χώραν* ὡς ἄντικ. τοῦ *κακῶς ποιοῦντων*. *ὑπομείνας* = *μτχ.* *χρον.* τοῦτο = ἄντικ. τοῦ *ὑπομείνας*. *ἐλθῶν* = *μτχ.* *χρον.* *ἐπὶ τὴν οἰκίαν* (ἐνν. *χώραν*) = ἐπιθ. προσδ. διευθύνσεως. *ἐραδίως* = ἐπιθ. προσδ. τρόπου. *προσκαθεδεῖται* = *προσοδρεῦσει* = *περιέσται* = ρήμ. ὕποκ. ἐνν. Φίλιππος. — *τοῖς πράγμασι* = ἄντικ. τῶν δύο πρώτων ρημ. *τῶν πολιορκουμένων* = ἐπιθ. *μτχ.* ὡς ἄντικ. τοῦ γ'. ρήμ. *βοηθῶσάντων* = γεν. ἀπόλ. *μτχ.* ὑπόθ. = *εἰ βοηθήσατε*. *ὑμῶν* = ὕποκ. τῆς *μτχ.* εἰς "Ολύμθου = ἐπιθ. προσδ. τῆς εἰς τόπον κινήσεως. *μόνον* = ἐπιθ. προσδ. ποσοῦ. *δρῶν* = *μτχ.* αἰτιολ. *ἔχοντα* = κατηγ. *μτχ.* ἔξαρτ. ἐκ τοῦ αἰσθήσεως σημ. *δρῶν*. *τὰ οἴκοι* (ἐνν. *πράγματα*) = ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ ἐνν. *πράγματα*. ὡς ὕποκ. τοῦ *ἔχοντα* καὶ ἄντικ. τοῦ *δρῶν*. — *ἀκινδύνως* = ἐπιθ. προσδ. τρόπου. *τῷ χρόνῳ* = δοτ. ὄγγ. "Ἡ σύνταξις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ β'. κῶλον (βλέπε ἐν ἀνομάλῳ : ὁ σύνδ. εἶτε καὶ τῶν δύο κῶλων (εἶτε ἀμυνεῖται — εἶτε... τῶν πολιορκουμένων) ἔχει ὑποθετ. σημασ. ἢ ὅποια ἀναφέρεται εἰς τὸ : *παραστήσεται* καὶ διαζευκτική ἢ ὅποια ἀναφέρεται εἰς τὴν *μτχ.* *κακῶς ποιοῦντων*. "Ἡ αὐτὴ σύνταξις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ β'. κῶλον (βλέπε ἐν Αἰσθητικά). *δεῖ* = ἀπρόσ. *εἶναι* = ὕποκ. τοῦ *δεῖ*. — *τῆν βοήθειαν* = ὕποκ. τοῦ *εἶναι*. *πολλὴν καὶ διχῆ* (ἀντι : *διττὴν*) = κατηγορ. τοῦ *βοήθειαν*.

§ 17—18. *Πραγματικά*. *σῶσειν τὰς πόλεις*· ἐννοεῖ τὰς 32 πόλεις τῆς Χαλκιδικῆς, αἱ ὅποια εἶχον συγκροτήσει ὁμοσπονδίαν ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς "Ολύμθου. Ἐπολιορροῦντο τότε (349) ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. ἢ "Ολύμθος ἐπολιορκῆθη ἀργότερον (348) καὶ ἐκυριεύθη. *τοῦτο ποιήσοντας*· δηλ. νὰ σώσουν τὰς πόλεις αὐτάς. *ἑτέροις* δηλ. ἐκτός τοῦ στρατοῦ τὸν ὅποιον θὰ ἔσταλλον πρὸς ἀμυναν τῆς "Ολύμθου, ἔπρεπε νὰ ἀποσταλῆ ἰδιαίτερον ἐκστρατευτικὸν σῶμα ἐναντίον τῆς χώρας τοῦ Φιλίππου. *τριήρης*· πολεμικὸν πλοῖον μὲ τρεῖς σειρὰς ζωπῶν. *ὑπομείνας τοῦτο... παραστήσεται*· δηλ. ὁ Φίλιππος θὰ ἠνεύγετο τὴν λεηλασίαν τῆς χώρας του μέχρις οὗτου ὑπέτασσε τὴν "Ολύμθου. *ἐραδίως ἀμυνεῖται*· δηλ. ἀφοῦ ὑποτάξῃ τὴν "Ολύμθου, θὰ ἔχῃ τὴν δυνατότητα νὰ συγκεντρώσῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν Ἀθηναίων. *τοῖς πράγμασι*· δηλ. αἱ στρατιωτ. ἐπιχειρήσεις πρὸς πολιορκίαν τῆς "Ολύμθου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Χαλκιδικῆς.

§ 17—18. *Αἰσθητικά*. *Φημί δὲ διχῆ* (*παρήχησις*) τῶν ε καὶ δ προσδίδει ἰσχυρὸν τόνον εἰς τὴν ἔκφρασιν, διὰ νὰ προκληθῆ ἢ προσοχὴ τοῦ ἀκροατηρίου. *διχῆ... ἑτέροις... θατέρου*· χαρακτηριστικὴ ἢ ἐπανάληψις λέξεων συγγενῶν σημασιολογικῶς, διὰ νὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἢ ἀνάγκη τῆς συνδεδυασμένης στρατιωτικῆς ἐνεργείας τῶν Ἀθην. τόσοι εἰς τὴν Μακεδονίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν "Ολύμθου. *καὶ ἐκπέμπειν καὶ κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρησι καὶ στρατιώταις* (*πολυσύνδετον*)· διὰ νὰ καταδειχθῆ ἢ σοβαρότης τῶν πολλῶν καὶ συνδεδυασμένων ἐνεργειῶν. *μή μάταιος ἡμῖν* (*παρήχησις*) τοῦ μ πρὸς ἔντονον δηλοῦσιν τῆς ματαιότητος τῆς μονομεροῦς ἐνεργείας εἶτε εἰς τὴν "Ολύμθου εἶτε εἰς τὴν Μακεδονίαν· χαρακτηριστικὸν ἐπίσης τὸ ἄρσ. γεν. τοῦ ἐπιθέτου *μάταιος* ἀντι τοῦ συνηθεστέρου *ματαία*, διὰ νὰ ἀποφενθῆ ἢ χασμωδία : *ματαία ἡμῖν — βοηθητέον ὑμῖν... εἰ ὀλιγορήσετε* (ὕμεις)... *μάταιος ἡμῖν* χαρακτηριστικὴ ἢ ἐναλλαγή τῶν προσώπων ἀπὸ τοῦ β' εἰς τὸ α'. Τὸ *ὑμῖν* ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀποφασιν τῆς Ἐκκλησίας· τὸ *ἡμῖν* εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους πολίτας, οἱ ὅποιοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν· μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγει ὁ ῥήτωρ καὶ τὸν ἑαυτὸν του. *εἶτε... εἶτε* (ἐπιαναφορά)· τὰ δύο κῶλα ἀρχίζουσιν μὲ τὴν ἴδιαν λέξιν. *προσκαθεδεῖται καὶ προσοδρεῦσει* (*συνανομία*)· πρὸς ἐμφαντικὴν δὴλωσιν

τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Φιλίππου πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του— Πα-
ρατηρητέον τὸ **χιαστὸν σχῆμα** :

τὰς πόλεις τῆς Ὀλυνθίου σώζειν—τὴν ἐκείνου κακῶς ποιεῖν

τὴν ἐκείνου κακῶς ποιοῦντων — βοηθηόαντων εἰς Ὀλυνθον

(**σχῆμα χιαστὸν**) σχῆμα, κατὰ τὸ ὅποιον εἰς τὴν σειρὰν τοῦ λόγου δύο λέξεις ἢ φράσεις ἔχουν θέσιν ἀντίστροφον ἐκείνων, ὥστε ἡ ἀντιστοιχία αὐτῶν νὰ μπορῇ νὰ παρασταθῇ χιαστί (α—β : β'—α'). **δεῖ δὲ (παρήχησις)** χαρακτηριστικὴ ἢ ἐπανάληψις τῆς ἀρχικῆς γνώμης (ὑποκειμενικῆς) τοῦ ρήτορος : **διχῆ βοηθητέον εἶναι**, εἰς συλλογισμὸν πηγάζοντα πλέον ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς τοιαύτης : **δεῖ... διχῆ τὴν βοήθειαν εἶναι**. Ἡ πολεμικὴ ἐνέργεια παρουσιάζεται πλέον ὡς αναγκαία ἐκ τῶν πραγμάτων. Τὸ ὕψος τῶν δύο παραγράφων εἶναι προφανῶς περιτεχνον ἐπιτετηθευμένον καὶ ἐν πολλοῖς ἀνώμαλον. Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς τοῦ ρήτορος, ὁ ὁποῖος φοβεῖται, μήπως ἡ ὅλη ἐνέργεια τῶν Ἀθηναίων καταλήξῃ εἰς ἀποτυχίαν ἐξ ἐσφαλμένης ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου.

§ 17—18. Νόημα. Ὁ ρήτωρ προτείνει εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀποστέλλουν δύο χωριστὰ ἐκστρατευτικὰ σώματα, τὸ μὲν ἐν πρὸς προστασίαν τῶν πόλεων τῆς Χαλκιδικῆς ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ Φιλίππου, τὸ δὲ ἄλλο πρὸς λεηλασίαν αὐτῆς ταύτης τῆς χώρας τοῦ Φιλίππου. Διότι ἡ μονομερὴς κατὰ τῆς χώρας τοῦ Φιλίππου ἐνέργεια θὰ δώσῃ τὴν δυνατότητα εἰς αὐτὸν νὰ ἐξαστολήσῃ, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του, τὴν πολιορκίαν τῆς Ὀλυνθοῦ καὶ τελικῶς νὰ τὴν ὑποτάξῃ, ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ ἀποκρούσῃ καὶ νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς πατρίδος του τοὺς Ἀθηναίους. Ἡ μεμονωμένη ἐπίσης δράσις πρὸς ὑπεράσπιον τῶν ἐν τῇ Χαλκιδικῇ πόλεων θὰ καταστήσῃ τὸν Φίλιππον περισσότερον πείσιμονα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ὀλυνθοῦ καὶ συνεπῶς εἰς τὴν τελικὴν ἐπικράτησίν του. Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ δράσουν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ εἰς τὰ δύο συγχρόνως μέτωπα, διὰ νὰ μὴ ἀποβῇ ματαία ἡ ἐκστρατεία.

§ 17 - 18. Περίληψις. Ὁ ρήτωρ προτείνει διμερῆ καὶ ταυτόχρονον στρατιωτικὴν ἐνέργειαν, ὅσον πρὸς ὑπεράσπιον τῶν πόλεων τῆς Χαλκιδικῆς, ὅσον καὶ πρὸς λεηλασίαν καὶ καταστροφὴν τῆς χώρας τοῦ Φιλίππου.

§ 17—18. Ἐπιγραφή. Σύστασις τοῦ ρήτορος περὶ συγχρόνου ἀποστολῆς δύο ἐκστρατευτικῶν σωμάτων.

§ 19—20

Καὶ περὶ μὲν τῆς βοήθειας

ταῦτα γινώσκω·
περὶ δὲ πόρου
χρημάτων,
ἔστιν ὑμῖν, χρήματα,
ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ἔστιν (ὑμῖν)
στρατιωτικά,
ἴσα οὐδενὶ (ἔστι)
τῶν ἄλλων ἀνθρώπων·
ταῦτα δ' ὑμεῖς λαμβάνετε

οὕτως, ὡς βούλεσθε,
Εἰ μὲν οὖν ἀποδώσετε ταῦτα
τοῖς στρατευομένοις.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν ἀποστολὴν
βοήθειας
αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω·
ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ἐξεύρεσιν·

χρημάτων,
ὑπάρχουν σὲ σὰς χρήματα (: ἔχετε σεις)
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ὑπάρχουν (: ἔχετε)
διὰ στρατιωτικὰς ἀνάγκας, (τόσα)
ὅσα δὲν ἔχει κανεὶς
ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας·
αὐτὰ ὁμοῦ σεις λαμβάνετε (καὶ δα-
πανᾶτε)

ἔτσι, ὅπως θέλετε.
Ἐάν μὲν λοιπὸν ἀποδώσετε αὐτὰ
εἰς τοὺς ἐκστρατευόντας,

οὐδενός πόρου προσδεῖ ὑμῖν,

εἰ δὲ μή.

προσδεῖ (ὑμῖν πόρου),
μᾶλλον δ' ἐνδεῖ (ὑμῖν)
ἅπαντος τοῦ πόρου.

«Τί οὖν;»

ἂν τις εἴποι

«σὺ γράφεις

ταῦτα εἶναι στρατιωτικά;»

Μὰ Δία,

κύκ' ἔγωγε (γράφω).

Ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγοῦμαι

δεῖν κατασκευασθῆναι

στρατιώτας

καὶ ταῦτα (τὰ χρήματα)

εἶναι στρατιωτικά

καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν

τοῦ τε λαμβάνειν

καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δεόντα·

ὑμεῖς δὲ (ἠγεῖσθε δεῖν)

λαμβάνειν (ταῦτα)

εἰς τὰς ἐορτάς

οὕτω πως

ἄνευ πραγμάτων.

Ἔστι δὲ λοιπὸν, οἶμαι,

πάντας (ὑμᾶς) εἰσφέρειν (χρήματα), ὅλοι σας νὰ συνεισφέρετε (χρήματα),

ἂν δέη πολλῶν,

(εἰσφέρειν) πολλὰ,

ἂν (δέη) ὀλίγων,

(εἰσφέρειν) ὀλίγα.

Δεῖ δὲ χρημάτων

καὶ ἄνευ τούτων

οὐδὲν ἔστι γενέσθαι

τῶν δεόντων.

Λέγουσι δὲ ἄλλοι

καὶ ἄλλους τινὰς πόρους,

ὧν ἔλεσθε (ἐκείνους),

ὅστις δοκεῖ συμφέρει ὑμῖν·

καὶ ἕως ἔστι καιρός,

ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων.

§ 19—20. **Γραμματικά καὶ σημασιολογικά.** γιγνώσκω=ἔχω τὴν

γνώμην. πόρος=ἔξέυρεσις. ἔστιν (ὑπαρκτικόν)=ὑπάρχουν. χρημ. στρατιωτικά=

χρημ. διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας. λαμβάνω=λαμβάνω καὶ δαπανῶ. στρα-

τεύσομαι=μετέχω ἐνεργῶς τῆς ἐκστρατείας ὡς στρατιωτῆς. ἀποδώσετε=μέλλ.

ὄριστ. τοῦ ἀποδίδωμι (τί τινι)=δίδω κάτι εἰς κάποιον ὡς ἀπόδοσιν τῆς

ὀφειλῆς μου. προσδεῖ=ἐνεστ. ὄριστ. τοῦ ἄπροσ. πρὸς+δεῖ=ὑπάρχει ἀκόμη

ἀνάγκη. ἐνδεῖ=ὑπάρχει ἔλλειψις. προσδεῖ τινὶ τινος=χρειάζεται ἀκόμη

κάτι σὲ κάποιον. ἐνδεῖ τινὶ τινος=χρειάζεται ἕνας κάτι. γράφω=προτεί-

νω ἐγγράφως. μὰ=ὀμνητικόν μόριον. κατασκευασθῆναι=ἄπαρ. παθ. ὁορ.

τοῦ κατασκευάζομαι=ἐδῶ: ἐτοιμάζομαι, καταρτίζομαι, δημιουργοῦμαι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α' ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

σύνταξις=ὄργανωμένον ἑνιαῖον σύστημα, γενική διάταξις, **πράγματα**=ἔδω: ἐνοχλήσεις (ἀπό τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων). **ἔστι λοιπὸν**=ὑπολείπεται, ἀπομένει. **δέη**=ἔνεστ. ὑποτ. τοῦ ἄπρσο. **δεῖ** (=ὑπάρχει ἀνάγκη), **δέη, δεοί, δεῖν, δεόν.** **λέγω**=προτείνω. **ἔλασθε**=προστ. ἄορ. β'. τοῦ **αἰροῦμαι**=ἐκλέγω (βλ. § 1). **ἕως**=σύνδ. χρον. =ἐφ' ὅσον. ἐν ὄσφ. **ἀντιλάβασθε**=προστ. μέσου ἄορ. β'. τοῦ **ἀντιλαμβάνομαι** (τινος)=ἐπιλαμβάνομαι. ἐπεμβαῖν δραστηρίως (βλ. § 2): **ἀντελαμβάνωμην, ἀντιληφθήσομαι, ἀντελαβόμην** (β'), **ἀντελήφθην, ἀντείλημμαι, ἀντελήμμην.**

§ 19-20. Ἀναγνώρισις προτάσεων. καί... γινώσκω (κυρία), **περὶ δὲ χρημάτων πόρου ἔστιν χρημάθ' ὑμῖν** (κυρία), **ἔστιν στρατιωτικά** (κυρία), **ὅσα οὐδενί (ἔστι) τῶν ἄλλων ἀνθρώπων** (ἔξηρτ. ἀναφορ. ἔλλειπτική), **ταῦτα... λαμβάνετε** (κυρία), **ὡς βούλεσθε** (ἔξηρτ. ἀναφορ.) **εἰ μὲν... ἀποδώσετε** (ἔξηρτ. ὑποθετ.) ὑπόθεσις: **οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου** (κυρία) ἀπόδοσις: ὑποθ. λόγος α'. εἶδος δηλῶν τὸ πραγματικόν. **εἰδεμῆ** (ἔνν. ἀποδώσετε) (ἔξηρτ. ἔλλειπτ. ὑποθ.) ὑπόθεσις: **προσδεῖ** (ἔνν. ὑμῖν πόρου) (κυρία) ἀπόδοσις: α'. εἶδος ὑποθ. λόγου δηλοῦν τὸ πραγματικόν. **μᾶλλον... ἐνδεῖ τοῦ πόρου** (κυρία), **τί οὖν σὺ γράφεις... στρατιωτικά** (κυρία, εὐθετᾶ ἔρωτημ. πρότ.), **ἂν τις εἴποι** (κυρία), **Μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε** (ἔνν. γράφω ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά) (κυρία ἔλλειπτ.), **ἐγὼ... γὰρ ἠγοῦμαι... τὰ δεόντα** (κυρία αἰτιολ.) **ὑμεῖς δ' (ἔνν. ἠγεῖσθε δεῖν)... λαμβάνειν εἰς τὰς ἐορτὰς** (ἔλλειπτ. κυρία). **Ἔστι δὲ λοιπὸν πάντας εἰσφέρειν** (κυρία), **οἷμα** (κυρία παρενθετικῆ), **ἂν πολλῶν δέη** (ἔξηρτ. ὑποθ.) ὑπόθεσις: (ἔνν. ἔστι δὲ λοιπὸν εἰσφέρειν (ὑμᾶς) πάντας) **πολλά** (κυρία ἔλλειπτ.) ἀπόδοσις: ὑποθ. λόγος δ'. εἶδος δηλῶν τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβάνομενον. **ἂν ὀλίγον** (ἔνν. δέη) (ἔξηρτ. ὑποθ. ἔλλειπτ.) ὑπόθεσις: (ἔνν. ἔστι δὲ λοιπὸν) **εἰσφέρειν ὀλίγα**. ἀπόδοσις: δ'. εἶδος ὑποθ. λόγου δηλοῦν τὸ ἀορ. ἐπαναλ. **Δεῖ χρημάτων** (κυρία) (κυρία ἔλλειπτ.) **καί... οὐδὲν ἔστιν... δεόντων** (κυρία), **λέγουσι... πόρους** (κυρία), **ὧν ἔλασθε** (ἔξηρτ. ἀναφορ.), **ἔστις... δοκεῖ** (ἔξηρτ. ἀναφορ.), **καὶ ἕως ἔστι καιρὸς** (ἔξηρτ. χρονική), **ἀντιλάβασθε τῶν πραγμάτων** (κυρία).

§ 19-20. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. γινώσκω=οἶμα. **ταῦτα**=ἀντικ. **περὶ τῆς βοηθείας**=ἐμπρ. προσδ. ἀναφορᾶς. **περὶ πόρου**=ἐμπρ. προσδ. ἀναφορᾶς. **χρημάτων**=γεν. ἀντικειμ. εἰς τὸ: **πόρου**. **ἔστιν**=οἶμα. **χημάτων**=ὑποκ. τοῦ **ἔστιν** (ἀττική σύνταξις). **ὑμῖν**=δοτ. προσωπ. κτητ. τοῦ **ἔστιν**. **στρατιωτικά**=ἐπιθ. προσδ. τοῦ **χημάτων**. **ὅσα**=ὑποκ. τοῦ ἔνν. **ἔστι** (ἀττική σύνταξις). **οὐδενί**=δοτ. προσωπ. κτητική τοῦ **οὐδέτι**. **τῶν ἄλλων**=ἐπιθ. προσδ. τοῦ: **τῶν ἀνθρώπων**=γεν. διαιρετ. τοῦ **οὐδενί**.—**λαμβάνετε**=οἶμα. **ὑμεῖς**=ὑποκ. **ταῦτα**=ἀντικ. **οὕτως**=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. **ὡς βούλεσθε**=ἀναφ. πρότ. προσδιορίζουσα τὸ **οὕτως**. **ἀποδώσετε**=οἶμα. **ταῦτα**—**τοῖς στρατενομένοις** (ἐπιθ. μτχ.)=ἀντικείμενα τοῦ **ἀποδώσετε** (**ἀποδίδομι τινί τι**). **προσδεῖ**=οἶμα ἄπρσο. (=ἔνδεῖα ἔστι τινι προσέτι τινός). ὡς ὑποκ. τοῦ ἄπρσο. ἐννοεῖται ἡ ἀφηρημένη του ἔννοια: **ἔνδεῖα**. **ὑμῖν**=δοτ. προσωπ. τοῦ **προσδεῖ**. **οὐδενὸς**=ἐπιθ. προσδ. τοῦ **πόρου**=ἀντικ. τοῦ **προσδεῖ** (ὡς στερητικοῦ), **εἰ δὲ μὴ** (ἔνν. ἀποδώσετε)=ἔλλειπτική ὑποθ. πρότ. λαβοῦσα σημασίαν ἐπιρρημ. ἐκφράσεως=ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἄλλως. **προσδεῖ**=οἶμα. ἔνν. **πόρου**=ἀντικ. **ὑμῖν**=δοτ. προσ. **ἐνδεῖ**=οἶμα. **τοῦ πόρου**=ἀντικ. **ἄπαντος**=κατηγόρ. προσδ. τοῦ: **τοῦ πόρου**. **εἰ**=ἡ αἰτιατ. τῆς ἐρωτ. ἀντων. λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλώνει σκοπόν. **γράφεις**=οἶμα. σὺ=ὑποκ. **ταῦτα**=ὑποκ. τοῦ **εἶναι**=τελ. ἄπαρ. (ἀντικ.) ἔξαφτῶμ. ἐκ τοῦ **γράφεις**. **στρατιωτικά**=κατηγόρ. εἰς τὸ **ταῦτα**. **ἂν εἴποι**=οἶμα (δυνητ. εὐκτ.). **τις**=ὑποκ. **μὰ**=ὀμοτικόν μόριον συντασσόμενον μετ' αἰτιατ. καὶ συνήθως μετ' ἀρνήσεως. **ἔγωγε** οὐ (ἔνν. γράφω ταῦτα εἶναι στρατιωτικά) τὸ γε. ἐξαιρεῖ τὸ **ἐγὼ**.—**ἠγοῦμαι**=οἶμα. **δεῖν** (ἄπρσο.)=εἰδ. ἄπαρ. (ἀντικ.) ἔξαφτῶμ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ **ἠγοῦμαι**. **κατασκευασθήναι**—**εἶναι**—**εἶναι**=καί

τά τρία άπαρ, ύποκ. τοῦ άπρσο. *δειν. στρατιώτας*=ύποκ. τοῦ *κατασκευασθῆναι* (έτεροπροσωπία). *ταῦτα*=ύποκ. τοῦ *α' εἶναι. στρατιωτικά*=κατηγορ. τοῦ *ταῦτα. μίαν*=έπιθ. προσθ. τοῦ *σύνταξιν*=ύποκ. τοῦ β'. *εἶναι. τήν αὐτήν*=κατηγορ. τοῦ *σύνταξιν. τοῦ λαμβάνειν*—τοῦ *ποιεῖν*=ένανθρα (όνοματικά) άπαρέμφατα ὡς γενική άντικειμενική εἰς τό : *σύνταξιν*. —τά *δέοντα*=άντικ. τοῦ *ποιεῖν. ὑμεῖς*=ύποκ. τοῦ έννοουμ. ρήμ. *ἠγγείσθε*. (ένν. *δειν*)=εἰδ. άπαρ. (άντικ.) έξαρτώμ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ *ἠγγείσθε*. —*λαμβάνειν*=ύποκ. τοῦ άπρσο. *δειν*. ὡς ύποκ τοῦ *λαμβάνειν* ένν. *ὑμᾶς. άνεν πραγμάτων*=έμπροθ. προσθ. δηλῶν έξαίρεσιν έπεξηγηθόν τό : *οὕτω πως*—εἰς τās *έορτάς*=έμπροθ. προσθ. σ. α. τοῦ. *έστι λοιπόν*=άπρσο. έκφρασις. *εἰσφέρειν*=ύποκ. τοῦ άπρσο. (ένν. ὑμ.)=ύποκ. τοῦ *εἰσφέρειν. πάντα*=κατηγορ. προσθ. τοῦ *ὑμᾶς. πολλά*—*δλίγα*=άντικ. τοῦ *εἰσφέρειν. πολλῶν*—*δλίγων*=άντικ. τοῦ *δέη. Δεῖ*=ρήμα. ὡς ύποκ. τοῦ *δεῖ* έννοεῖται ἡ άφηρημένη έννοιά του: *ένδειά (έστι). χρημάτων*=άντικ. τοῦ *δεῖ. άνεν τούτων*=έμπροθ. προσθ. σημ. έξαίρεσιν. *έστι*=άπρσο. ρήμα. *γενέσθαι*=ύποκ. τοῦ *έστι. οὐδέν*=ύποκ. τοῦ *γενέσθαι. τῶν δόντων*=γεν. διαιρετ. τοῦ *οὐδέν. λέγουσι*=ρήμα. *άλλοι*=ύποκ *πόρου*=άντικ. τοῦ *λέγουσι. άλλους*—*τινάς*=έπιθ. προσθ. τοῦ : *πόρου*' *έλεσθε*=ρήμα. ὡς άντικ. τοῦ *έλεσθε* ένν. *έκεῖνον*—*ῶν*=γεν. διαιρετ. τοῦ *έκεῖνον. δοκεῖ*=ρήμα. *δοσις*=ύποκ. *ὑμῖν*=δοτ. προσωπ. τοῦ *δοκεῖ* άντικ. τοῦ *συμφέρειν*=εἰδ. άπαρ. (άντικ.) έξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ *δοκεῖ. έστι*=ρήμα. *καιρός*=ύποκ. *αντιλάβεσθε*=ρήμα. *τῶν πραγμάτων*=άντικ.

§ 19—20. *Πραγματικά. χρήματα στρατιωτικά* ὁ ρήτωρ έννοεῖ τὰ θεωρικὰ χρήματα. Μετά τās τριακονταετίς σπονδᾶς τās συναφθείσας μεταξύ Ἀθηναίων καί Λακεδαιμονίων τό 445 π. Χ. εἶχεν έκδοθῆ ψήφισμα ὑπό τῆς Βουλῆς καί τῆς Ἐκκλησίας, κατά τό ὁποῖον ετησίως θά κατετίθεντο εἰς τό θησαυροφυλάκιον τοῦ Κράτους χίλια τάλαντα (1 τάλ.=6 χιλ. χρυσαῖ δραχμαί ἤτοι 1000Χ6.000=6.000.000) διά τās έπειγούσας ανάγκας τῆς πολιτείας. Βραδύτερον ὁ Περικλῆς καί ὁ Κλεοφῶν (422 π. Χ.) καθόρθωσαν νά λαμβάνουν ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου καί νά διανέμουν εἰς τοῦς άπόρους πολίτας ἀνά δύο ὀβολούς (*διώβολον*) εἰς έκαστον πρὸς πληρωμῆν τοῦ εἰσιτηρίου διά τās θεατρικάς πικραστάσεις ἢ τās έορτάς. Τά χρήματα αὐτά κατετίθεντο εἰς τό ιδιαίτερον ταμεῖον τῶν *θεωρικῶν*. Ἐν καιρῷ πολέμου ὁμοῦ τὰ χρήματα αὐτά, βάσει νόμου, διετίθεντο διά τās πολεμικάς ανάγκας. Βραδύτερον ὁ Εὐβουλος (361) έπέτυχε νά ψηφισθῆ νόμος, δι' οὗ έπεβάλλετο ἡ ποινή τοῦ θανάτου εἰς έκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤθελε προτείνει νά άφαιρεθῆ ἀπό τῶν λαόν τό καθιερωθέν διά τήν πνευματικήν αὐτοῦ καλλιέργειαν κεφάλαιον καί χρησιμοποιηθῆ διά στρατιωτικάς δαπάνας. Διά τοῦτο ὁ Δημοσθένης ὁμιλεῖ, περὶ άποδόσεως τῶν χρημάτων εἰς τοῦς στρατευομένους καί οὐχί περὶ μετατροπῆς τούτων εἰς στρατιωτικά. ὡς βούλεσθε' δηλ. ὅπως σᾶς ἴσως, χρησιμοποιοῦντες αὐτά εἰς τās έορτάς καί τοῦς θεατρικούς ἀγῶνας. *ἀποδώσετε* διότι προσρίζονται διά τόν στρατόν. *μά δέ οὐκ ἔγωγ'* ὁ Δημοσθένης έπιτηδεῖως άποφεύγει νά ὁμιλήσῃ περὶ μετατροπῆς τῶν θεωρικῶν εἰς στρατιωτικά, διότι τοιαύτη πρότασις ἦτο παράνομος καί ὑπῆρχε κίνδυνος νά καταγγελθῆ ὑπό τῶν αντιπάλων του, ὁπότε θά έτιμωρεῖτο αὐστηρῶς (πρόστιμον, δήμευσις περιουσίας, στέρησις πολιτ. δικαιωμάτων ἢ καί θάνατος άκόμη). *στρατιώτας κατασκευασθῆναι* δηλ. νά συγκροτηθῆ αξιόμαχος στρατός ἀπό Ἀθηναίους πολίτας, διότι δέν ἔπρεπε νά έμπιστευθοῦν μίαν τόσον σπουδαίαν έκστρατείαν εἰς τοῦς μισοφόρους. *μίαν σύνταξιν* δηλ. νά συγκροτηθῆ μία ένιαία διοργανώσις τόσον διά τήν λήψιν τῶν χρημάτων ὅσον καί διά τήν έκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἀέναντι τῆς πατρίδος. *άνεν πραγμάτων* δηλ. αἱ Ἀθηναῖοι ἤθελον καί νά λαμβάνουν χρήματα—συμμετέχοντες οὕτω εἰς τās έορτάς—καί νά μὴ έκπληρῶνουν τό πρὸς τήν πολιτείαν καθήκόν των. *έστι λοιπόν εἰσφέρειν* ὁ ρήτωρ θέτει τοῦς Ἀθηναίους εἰσῳπτον τοῦ

φοβεροῦ διλήμματος ἢ νὰ ἀποφασίσουν διὰ τὴν μετατροπὴν τῶν θεωρι-
κῶν εἰς στρατιωτικὰ ἢ νὰ ὑποβληθοῦν εἰς καταβολὴν ἐκτάκτου εἰσφορᾶς
(βλ. § 6), πράγμα τὸ ὁποῖον ἀντεπάθουν πολύ. *πολλά—ἀλίγα*· οὐδεὶς
ἠδύνατο νὰ προβλέψῃ πόσον θὰ διήρκει ὁ πόλεμος, πόσαι θὰ ἦσαν αἱ
ἀπαιτούμενα δαπάναι καὶ ποῖα θὰ ἦτο ἡ ἔκβασις αὐτοῦ. *λέγουσι ἄλλοι*·
πολλοὶ ρητορες πρὸ τοῦ Δημοσθένους—ὁ ὁποῖος ἐμίλησε τελευταίος—
προτείναν ἄλλους τρόπους ἐξευρέσεως χρημάτων. *ὦν ἔλεσθε*· δηλ. νὰ ἐκλέ-
ξετε ἀπὸ τὰς προτάσεις τῶν ἄλλων ρητόρων καὶ τοῦ Δημοσθένους. *ἀντιλά-
βεσθε τῶν πραγμάτων*· δηλ. νὰ ἀναλάβετε ἄμεσον πολεμικὴν ἐνέργειαν κατὰ
τοῦ Φιλίππου.

§ 19—20. *Αἰσθητικά*. *Περί μὲν... περὶ δὲ (ἐπαναφορά)*· ὅταν ἐπα-
ναλαμβάνεται ἡ ἴδια λέξις ἢ φράσις εἰς τὴν ἀρχὴν ἀλλεπαλλήλων προτά-
σεων ἢ κώλων. *ἔστιν (ἐπανάληψις)*· ὅταν ἐπαναλαμβάνεται διὰ δευ-
τέραν φορὰν ἐν συνεχείᾳ ἡ ἴδια λέξις ἢ φράσις καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκ-
φρασιν μετὰ ἐντόνου πάθους τῆς πεποιθήσεως τοῦ ὁμιλοῦντος. *ὅσ' οὐδενί...
ἀνθρώπων (ὑπερβολή)*· κατὰ τὸν λεκτικὸν τοῦτον τρόπον λέγει κανεὶς κατὰ
τι, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὸ ἀληθές καὶ τὸ σύνηθες, ἵνα οὕτω παραστήσῃ ἐν-
σχετικὸν νόημα ζωηρότατα καὶ ἐναργέστατα. *χρήματα... στρατιωτικὰ (ὑπερ-
βατόν)*· πρὸς ἔξαφσιν τῶν ὑπαινισσομένων θεωρικῶν τὸ ἐπίθετον ἀπεχωρισθῆ
τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐτέθη ἐπίτηδες εἰς τὸ τέλος τῆς προτάσεως. οὕτως, ὡς
βούλεσθε (εὐφομισμός)· ὁ ρήτωρ ἀπὸ λεπτότητά πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του
χρησιμοποιοῖ φράσιν γενικῆς καὶ ἀορίστου σημασίας ἀντὶ νὰ εἴπῃ: *εἰς τὰς
ἐορτάς*, πράγμα τὸ ὁποῖον κατωτέρω ἀναγκάζεται νὰ τὸ δηλώσῃ ἀπεριφρά-
στως. *πόρου... τοῦ πόρου (ἀντιστροφή)*· ἐπανάληψις τῆς ἴδιας λέξεως εἰς τὸ
τέλος ἀλλεπαλλήλων προτάσεων πρὸς ἔμφρασιν. *προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἐνδεῖ
(ἐπανορθωσις)*· σχῆμα διανοίας, καθ' ὃ λέξις ἢ φράσις λεχθεῖσα προηγουμέ-
νως ἐπανορθώνεται ὄχι διότι περιέχει τι τὸ ἐσφαλμένον ἢ ἀνακριβές, ἀλλὰ
διὰ νὰ διατυπωθῆ ἀκριβέστερον καὶ πλεον ἐντονώτερον ἡ σκέψις τοῦ ρήτο-
ρος. *οὐδένος—ἀπαντος (ἀντίθεσις)*· οὐδένος προσδεῖ—προσδεῖ—μᾶλλον δ'
ἐνδεῖ (κλίμαξ)· χαρακτηριστικὸς ὁ κατ' ἀνοιθεῖσαν κλίμακα τοισμὸς τῆς ἐν-
δεΐας. *τί οὖν ἄν τις εἴποι (ὑποφορά)*· *μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε (ἀνθυποφορά)*.
(βλ. § 14.). *ἐγὼ μὲν ὑμεῖς δὲ (ἀντίθεσις)*.

δεῖν κατασκευασθῆναι στρατιώτας—ταῦτ' εἶναι στρατιωτικὰ

τοῦ λαμβάνειν—τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα

(σχῆμα χιαστὸν). (βλ. περὶ § 17—18). *ἔστι λοιπὸν (περίφρασις) ἀντί:*
*ὑπολείπεται.—πολλῶν...πολλά—ὀλίγων... ὀλίγα (ἐπανάληψις με ταυτόχρονον
παρήχησιν τοῦ λ). ἄλλους—ἄλλοι (παρήχησις).*

§ 19—20. *Γνωμικόν*. «*Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν
ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων*».

§ 19—20. *Νόημα*. Ὁ ρήτωρ δι' ἐπιτηδείων ὑπαιτιγῶν προτείνει,
ὅτι διὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν αἱ δαπάναι τῶν δύο ἐκστρατευτικῶν σωμάτων,
ἀπαιτοῦνται χρήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ δύο τρόπους εἶναι δυνατόν νὰ ἐξευρέ-
θοῦν: ἢ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ὑπαρχόντων θεωρικῶν ἢ διὰ τῆς ἐκ-
τάκτου γενικῆς συνεισφορᾶς τῶν Ἀθηναίων. Ἐπίσης ὑποδεικνύει νὰ καταρ-
τισθῆ ἐνιαῖον σύστημα, τὸ ὁποῖον θὰ καθορίζῃ τὸσον τὴν στρατολογίαν καὶ
τὴν ἀμοιβὴν τῶν στρατευομένων πολιτῶν, ὅσον καὶ τὴν συνεπῆ ἐκπλήρωσιν
τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεων. Αἱ δαπάναι δι' ἐορτάς καὶ θεατρικῶν
ἀγῶνας εἰς μίαν τὸσον κρίσιμον στιγμὴν ἔρχονται εἰς δευτέραν μοῖραν· προ-
έχει τὸ καθήκον πρὸς τὴν πατρίδα. Τέλος συνιστᾷ εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ

ἐξλέξουν τὸν πλέον συμφερότερον ἐξ ὅλων τῶν προταθέντων τρόπων ἐξευρέσεως χρημάτων, διότι ἄνευ τούτων εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιήσουν, ἐγκαίρως μάλιστα, τὴν κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐκστρατείαν.

§ 19—20. *Περὶ ληψις*. Ἡ συντήρησις τῶν δύο ἐκστρατευτικῶν σωμάτων προϋποθέτει ἢ μετατροπὴν τῶν θεωρικῶν εἰς στρατιωτικά ἢ ἕκτακτον γενικὴν εἰσφορὰν.

§ 19—20. *Ἐπιγραφή*. Ὁ ρήτωρ ὑποδεικνύει τρόπον ἐξευρέσεως χρημάτων.

(Πίστις) § 21—27

§ 21—22

Ἄξιον δ' (ἐστίν)
(ὕμᾱς) ἐνθυμηθῆναι
καὶ λογίσασθαι,
ἐν ᾧ
καθέστηκε νυνὶ
τὰ Φιλίππου πράγματα.
Τὰ γὰρ παρόντα (πράγματα)
αὐτῷ
οὔτε (οὔτως) εὐτρεπῶς ἔχει,
ὡς δοκεῖ καὶ (ὡς) φῆσειέ τις ἂν

(ἔχειν) μὴ σκοπῶν (ταῦτα) ἀκριβῶς,
οὔδ' (οὔτως ἔχει)
ὡς ἂν κάλλιστα (ἔχοι),
οὔτ' ἂν ἐκείνος ἐξηγεγέ ποτε
τὸν πόλεμον τοῦτον,
εἰ ᾤηθη
δεήσῃν
πολεμεῖν αὐτόν,
ἀλλ' ἤλπιζε τότε
ἀναιρήσεσθαι
ἅπαντα τὰ πράγματα
ὡς ἐπιῶν,
κατὰ διέψευσται.
Τοῦτο δὴ πρῶτον
ταράττει αὐτόν
γεγονὸς παρὰ γνώμην
καὶ πολλὴν ἀθυμίαν
παρέχει αὐτῷ,
εἶτα τὰ τῶν Θεσσαλῶν.

Ταῦτα γὰρ
ἄπιστα μὲν δήπου ἦν
φύσει καὶ αἰεὶ
πᾶσιν ἀνθρώποις,
κομιδῇ δ' (ἄπιστα),
ὡσπερ ἦν,
καὶ ἔστι νῦν τούτῳ.
Ἐψηφισμένοι γὰρ εἰσι
καὶ Παγασᾶς ἀπαιτεῖν αὐτόν

Ἄξιζει ὁμοῦς
νὰ βάλετε εἰς τὸν νοῦν σας
καὶ νὰ ἀναλογισθῆτε
εἰς ποῖαν κατάστασιν
εὐρίσκονται (:ἔχουν φθάσει) τώρα δὰ
τὰ πράγματα τοῦ Φιλίππου.
Δηλαδή ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ πράγματα
αὐτοῦ

οὔτε (τόσον) καλὰ τακτοποιημένα εἶναι,
ὅπως φαίνεται καὶ (ὅπως) μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ
(ὅτι ἔχουν), ἂν δὲν ἐξετάζη (αὐτὰ)
μετὰ προσοχῆς,

οὔδ' εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην κατάστασιν,
ὥστε νὰ εἶναι κάλλιστα,
οὔτε ἐκείνος θὰ ἐκήρυττε ποτὲ
τοῦτον τὸν πόλεμον,
ἂν ἐνόμιζεν

ὅτι θὰ παραστῆ ἀνάγκη
νὰ διεξαγαθῆ (πραγματικῶς) αὐτόν,
ἀλλ' ἤλπιζε τότε
ὅτι θὰ γίνῃ κύριος

ὅλων γενικῶς τῶν πραγμάτων (τῆς Ὀλύμ.),
ὡς ἐξ ἐφόδου (:διὰ μιᾶς ἐπιδρομῆς),
καὶ ἔπειτα ἠπατήθη.

Τοῦτο λοιπὸν κατὰ πρῶτον
ἀνησυχεῖ αὐτόν,

διότι ἔχει γίνεῖ παρὰ προσδοκίαν
καὶ μεγάλην στενοχωρίαν
τοῦ προξενεῖ,

ἔπειτα τὰ πράγματα τῶν Θεσσαλῶν.
(ἔπειτα οἱ Θεσσαλοὶ).

Διότι αὐτοὶ

ἄπιστοι μὲν βεβαίως ἦσαν
ἐκ φύσεως καὶ πάντοτε
πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
πᾶρα πολὺ δὲ (ἄπιστοι),
ὅπως ἀκριβῶς ἦσαν,
καὶ εἶναι τώρα πρὸς αὐτόν.

Διότι ἔχουν ἀποφασίσει
καὶ τὰς Παγασᾶς νὰ ζητήσουν ἀπὸ αὐτόν

καὶ κεκωλύκασιν (αὐτὸν)
 τειχίζειν Μαγνησίαν.
 Ἦκουον δ' ἔγωγέ τινων,
 ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς
 ἀγορὰς
 δώσοιεν αὐτῷ ἔτι
 καρποῦσθαι·
 θεοὶ γὰρ (ὡς ἔλεγον) διοι-
 κεῖν (αὐτοὺς)
 τὰ κοινὰ τῶν Θειταλῶν
 ἀπὸ τούτων (τῶν προσόδων),
 οὐ Φίλιππον λαμβάνειν.
 Εἰ δὲ ἀποστερηθῆσεται
 τούτων τῶν χρημάτων,
 καταστήσεται αὐτῷ
 εἰς κομιδῇ στενὸν
 τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις.

καὶ (τὸν) ἔχουν ἐμποδίσει
 νὰ ὀχυρώσῃ τὴν Μαγνησίαν.
 Ἐγὼ δὲ τοῦλάχιστον ἦκουον ἀπὸ μερικοῦς
 ὅτι οὐδὲ τὰς προσόδους τῶν λιμένων
 καὶ τῶν ἀγορῶν
 θὰ ἐπιτρέψουν εἰς αὐτὸν πλεόν
 νὰ καρπαῦται·
 διότι (ὅπως ἔλεγον) εἶναι ἀνάγκη νὰ
 διοικοῦν (αὐτοὶ)
 τὴν πολιτείαν τῶν Θεσσαλῶν
 μὲ αὐτὰς (τὰς προσόδους)
 καὶ ὄχι νὰ τὰς λαμβάνῃ ὁ Φίλιππος.
 Ἐὰ δὲ στερηθῇ
 αὐτῶν τῶν χρημάτων,
 θὰ εὐρεθῇ οὗτος
 εἰς πολὺ στενόχωρον θέσιν
 μὲ τὴν συντήρησιν τῶν μισθοφόρων (του)

§ 21—22. **Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικὰ.** ἐνθυμηθῆναι = ἀπαρ-
 παθ. ἀορ. τοῦ ἐνθυμοῦμαι = λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου.
 λογίσασθαι = ἀπαρ. μέσου ἀορ. α' τοῦ λογίζομαι = ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι.
 ἐν ᾧ (σημείω) = εἰς ποῖαν κατάστασιν. καθίσταμαι = παρακ. ὄριστ. τοῦ καθί-
 σταμαι (ἀμετβ) = ἐπιδοῦμαι εἰς μίαν κατάστασιν. γὰρ = συνδ. διασαφηντικὸς
 = δηλαδή. ὡς = ἀναφ. ἐπίρρ. = ὅπως. φήσειε = (ἢ φήσαι) = γ'. ἐν. εὐκτ. ἀορ.
 (αιολικὸς τύπος) τοῦ φημί = ἰσχυρίζομαι. σκοπῶ = ἐξετάζω. κάλλιστα = ὑπερθ.
 τοῦ ἐπίρρ. καλῶς, κάλλιον, κάλλιστα. ἐξήνεγκε = ἀορ. α'. ὄριστ. τοῦ ἐκφέρειν
 (πόλεμον) (= κηρύττω πόλεμον ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν μου). ἐξέφερον, ἐξοίσω,
 ἐξήνεγκα καὶ β'. ἐξήνεγκον, ἐξενήνοχα, ἐξενήνοχεν. φήθη = παθ. ἀορ.
 ὄριστ. τοῦ οἶμαι ἢ οἶμαι = νομίζω. πολεμῶ, πόλεμον = διεξάγω (πραγματι-
 κῶς) πόλεμον. δέησειν = ἀπαρ. μέλλ. τοῦ δεῖ. ἐπινοῖμαι = μετβ. ἔνεστ. τοῦ ἐπέρχο-
 μαι. ἀναιρήσεσθαι = ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ἀναιροῦμαι (τι) = γίνομαι κύριός τις.
 κᾶτα (κράσις) = καὶ εἶτα. διέψευσται = γ'. ἐν. παρακ. ὄριστ. τοῦ διαψεύδο-
 μαι (= ἀπατῶμαι), διεψευδόμην, διαψεύσομαι, διαψευσθήσομαι, διεψευσά-
 μην, διεψεύσθην, διέψευσα, διεψεύσμη. ταράττω = ἀνησυχῶ. γνώμη =
 προσδοκία. ἀθυμία = στενοχωρία, λύπη. δήπου = ἐπίρρ. βεβαιωτ. = βεβαίως.
 κομιδῇ = ἐπίρρ. ἐπιτατ. = πάρα πολὺ. ἐψηφισμένοι εἰσὶ = γ'. πληθ. μέσου πα-
 ρακ. ὄριστ. τοῦ ψηφίζομαι = ἀποφασίζω (διὰ τῆς ψήφου μου). τειχίζειν =
 ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ τειχίζω (= ὀχυρώνω). ἐτείχιζον, τειχίω, ἐτείχισα, τετείχισα,
 ἐτετειχίσειν. κενωλύκασιν = παρακ. ὄριστ. τοῦ κωλύω = ἐμποδίζω. λιμένες =
 πρόσδοιοι λιμένες. ἀγοραὶ = πρόσδοιοι ἀγορῶν. δώσοιεν = γ'. πληθ. μέλλ. εὐκτ.
 τοῦ δίδωμι = ἐδῶ: ἐπιτρέπω. καρποῦσθαι = ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ καρπόσομαι.
 οὔμαι, ἐκαρπούμην, καρπώσομαι, ἐκαρπώσάμην, ἐκαρπώσασθαι. τὰ κοινὰ
 (πράγματα) = ἡ πολιτεία. θεοὶ = ἔνεστ. εὐκτ. τοῦ δεῖ = ὑπάρχει ἀνάγκη. διοι-
 κεῖν = ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ διοικῶ, διώκουν, διοικῆσω, διώκησα, διώκηκα, διω-
 κῆμεν. ἀποστερηθῆσεται = παθ. μέλλ. ὄριστ. τοῦ ἀποστεροῦμαι, ἀπεστεροῦ-
 μην, ἀποστερήσομαι, ἀποστερηθήσομαι, ἀπεστερήσθην, ἀπεστερήσασθαι, ἀπε-
 στερήμην. τὸ στενὸν (οὐσ.) = ἡ στενοχωρία. κομιδῇ στενὸν = μεγάλη στενο-
 χωρία. τὰ τῆς τροφῆς = ἡ διατροφή, ἡ συντήρησις. ξένος = μισθοφόρος. κα-
 ταστήσεται = μέλλ. ὄριστ. (ἀντὶ τοῦ παθητ. κατασταθήσεται = θὰ περιέλθῃ,
 θὰ εὐρεθῇ) τοῦ καθίσταμαι (βλέπε: Λεξικὸν Ἀνωμαλῶν I. Θ. Ρώσση).

§ 21—22. **Ἀναγνώρισις προτάσεων.** Ἄξιον δ' (ἔστιν) ἐνθυμηθῆναι
 ... τὰ πράγματα (κυρία). ἐν ᾧ καθίστηκε... Φίλιππου (πλαγια ἐρώτ. προτ.),
 τὰ γὰρ παρόντα αὐτῷ οὔτε (οὕτως) εὐτρεπῶς ἔχει οὐδ' οὕτως (ἔχει) (δύο
 κύριαι προτάσεις), ὡς ἂν κάλλιστα (ἔχοι) (ἔξηρτ. ἀναφ. ἔλλειπτ) ὡς δοκεῖ

καὶ (ὡς) φήσεσι τις ἄν (ἔχειν) (δύο ἀναφ. προτάσεις), οὐτ' ἄν ἐξήνεγκε... ἐκείνος (κυρία) ἀπόδοσις· εἰ... φήθη... αὐτὸν (ἐξηγρ. ὑποθ.) ὑπόθεσις· ὑποθ. λόγος β'. εἰδους δηλῶν τὸ ἀπραγματοποιήτον. ἀλλ' ἅπαντα τότε ἤλπιζε τὰ πράγματα ἀναιρήσεσθαι (κυρία), (οὕτως) ὡς ἀναιρέται τις αὐτὰ ἐπιὼν (ἐξηγρ. ἀναφορ. ἔλλειπτ.). καὶ διένευσται (κυρία), τοῦτο ..ταράττει... καὶ παρέχει (δύο κύρια), εἰτα τὰ τῶν Θετταλιῶν (ἐνν. ταράττει... καὶ παρέχει) (κύρια προτάσεις ἔλλειπτ.), ταῦτα... ἅπιστα ἦν... ἀνθρώποις, κομιδῇ δὲ ἔστι νῦν τούτω (δύο κύρια), ὡσερ ἦν (ἐξηγρ. ἀναφ.). καὶ γὰρ... εἰσὶν ἐψηφισμένοι καί... κεκαλύκασαι τειχίζεσθαι (δύο κύρια), ἤκουον... τιγῶν (κυρία), ὡς οὐδὲ... δώσοιεν... καρποῦσθαι (ἐξηγρ. εἰδική εὐκτ. τοῦ πλαγίου λόγου), τὰ γὰρ (ὡς) δέοι διοικεῖν (ἐξηγρ. εἰδ.), οὐ (δέοι) Φίλιππον λαμβάνειν (ταύτας) (ἐξηγρ. εἰδ.), εἰ δὲ... ἀποστρεφθήσεσθαι τῶν χρημάτων (ἐξηγρ. ὑποθ.) ὑπόθεσις· εἰς στενόν... καταστήσεται (κυρία) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος α'. εἰδους δηλῶν τὸ πραγματικόν.

§ 21—22. Σύντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. "Αξιόν ἐστι.=ρῆμα ἀπόδ. ἔκφρασις. ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι=ὑποκ. τοῦ ἀπροσ.—(ἐνν. ὁμῶς)=ὑποκ. τῶν ἀπαρ. τὰ πράγματα=ἀντικ. τοῦ λογίσασθαι καὶ ὑποκ. τοῦ καθέστηκε (ἀντικὴ σύνταξις). τὰ Φιλίππου=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ τὰ πράγματα.—ἐν ᾧ (σημείω) καθέστηκε.. ἢ πλαγία ἐρωτ. πρότ. ἔξαφ. ἐκ τοῦ ἀπαρ.—οὔτε γὰρ... ἔχει· ἢ σύντακτικὴ σειρά τῶν λέξεων ἔχει ὡς ἐξῆς : τὰ γὰρ παρόντα αὐτῶ οὔτε (οὕτως) εὐτρεπῶς ἔχει, ὡς δοκεῖ καὶ (ὡς) φήσεί τις ἄν (ἔχειν) μὴ σκοπῶν ἀκριβῶς, οὐδ' (οὕτως) ἔχει, ὡς ἄν κάλλιστα (ἔχοι). γὰρ=συνδ. διασαφητικός, τὰ παρόντα=ὑποκ. τῶν ρ. ἔχει, ἔχει, ἔχοι (ἀντικὴ σύνταξις). αὐτῶ=δοτ. ἠθικῆ. εὐτρεπῶς=ἐπιρρ. προσδ. τρόπον εἰς τὸ α'. ἔχει.—δοκεῖ=ρῆμα ἀπόδ. (ἐνν. ἔχειν)=ὑποκ. τοῦ ἀπροσ. δοκεῖ. (ἐνν. τὰ πράγματα)=ὑποκ. τοῦ ἔχειν. φήσειεν ἄν=ρῆμα, δυνητ. εὐκτ. τις=ὑποκ. τοῦ φήσειεν ἄν. (ἐνν. ἔχειν)=εἰδ. ἀπαρ. ὡς ἀντικ. τοῦ φήσειεν ἄν. σκοπῶν=ὑποθ. μετχ. ἀκριβῶς=ἐπιρρ. προσδ. τρόπον. (ἐνν. ἔχοι)=ρῆμα. τὰ παρόντα=ὑποκ. (ἀπτ. σύντ.). κάλλιστα=ἐπιρρ. προσδ. τρόπον. ἐξήνεγκε=ρῆμα. ἐκείνος=ὑποκ. τοῦτον=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸν : τὸν πόλεμον=ἀντικ. τοῦ ἐξήνεγκεν. φήθη=ρῆμα. ἐκείνος=ὑποκ. δεήσειν (ἀπόδ.)=εἰδ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἔξαφ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ φήθη. πολεμεῖν=τελ. ἀπαρ. ὑποκ. τοῦ ἀπροσ. δεήσειν. (ἐνν. ἐκείνον)=ὑποκ. τοῦ πολεμεῖν. αὐτὸν=ἀντικ. τοῦ πολεμεῖν. ἐπιὼν=μετχ. τροπ. ἤλπιζε=ρῆμα. ἀναιρήσεσθαι=εἰδ. ἀπαρ. ἔξαφ. ἐκ τοῦ ἤλπιζε. ὑποκ. ρημ. καὶ ἀπαρ. ἐνν. ἐκείνον (ταυτοπροσωπία) ἅπαντα=κατηγ. προσδ. τοῦ : τὰ πράγματα=ἀντικ. τοῦ ἀναιρήσεσθαι. τότε κατὰ=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. διένευσται=ρῆμα. (ἐνν. ἐκείνος)=ὑποκ. ταράττει=ρῆμα. τοῦτο=ὑποκ. αὐτὸν=ἀντικ. πρῶτον=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. παρὰ γνώμην=ἐπρόθ. προσδ. δηλῶν ἐναντιότητα. γεγονός=μετχ. αἰτιολ. παρέχει=ρῆμα. τοῦτο=ὑποκ. αὐτῶ—ἀθυμίαν=ἀντικ. τοῦ παρέχει (παρέχω τι τινί). πολλῶν=ἐπιθ. προσδ. τοῦ ἀθυμίαν τὰ τῶν Θετταλιῶν=ἐπιθ. προσδ. τοῦ ἐνν. πράγματα=ὑποκ. τῶν ἐννοουμένων ρ. ταράττει καὶ παρέχει (ἀντικὴ σύνταξις). ἦν=ρῆμα. ταῦτα=ὑποκ. (ἀπτ. σύντ.). ἅπιστα=κατηγορ. φύσει=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. ἀεὶ=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. δῆπου=ἐπιρρ. βεβαιωτ. πᾶσιν=κατηγορ. προσδ. τοῦ ἀνθρώποις=δοτ. ἀντικειμενικῆ τοῦ ἅπιστα.—κομιδῇ=ἐπιρρ. προσδ. ποσοῦ. εἰς τὸ ἐνν. ἅπιστα ἦν=ρῆμα.—(ἐνν. ταῦτα)=ὑποκ. (ἀπτ. σύντ.). ἐστι=ρῆμα. (ἐνν. ταῦτα)=ὑποκ. (ἀπτ. σύντ.). (ἐνν. ἅπιστα)=κατηγορ. τοῦτω=δοτ. ἀντικειμενικῆ τοῦ ἐνν. ἅπιστα—εἰσὶν ἐψηφισμένοι=ρῆμα. (ἐνν. οἱ Θετταλοι)=ὑποκ. ἀπαιτεῖν=τελ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἔξαφ. ἐκ τοῦ ἐφετικῆ ἐψηφισμένοι εἰσὶ. (ἐνν. οἱ Θετταλοι)=ὑποκ. τοῦ ἀπαιτεῖν (ταυτοπροσωπία). αὐτὸν-Παγασάς=ἀντικ. τοῦ ἀπαιτεῖν (ἀπαιτῶ τινά τι). κεκαλύκασαι=ρῆμα. (ἐνν. οἱ Θετταλοι)=ὑποκ. τειχίζεσθαι=τελ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἔξαφ. ἐκ τοῦ κεκαλύκασαι. (ἐνν. αὐτὸν)=ὑποκ. τοῦ τειχίζεσθαι (ετεροπροσωπία). Μαγνη-

σίαν = άντικ. τοῦ *τειγίξειν*. *ἤκουον* = ρῆμα. *ἔγωγε* = ὑποκ. *τινων* = άντικ. τοῦ *ἤκουον*. ὡς άντικ. τοῦ *ἤκουον* καὶ ὀλόκληρος ἢ εἰδ. πρότ. : ὡς οὐδέ... *δώσειεν*... *καρποῦσθαι* ἐτέθη δὲ εἰς εὐκτικήν τοῦ πλαγίου λόγου (ὡς... *δώσειεν*), διότι τὸ ρῆμα ἐξ οὗ ἐξαρτάται (*ἤκουον*) εἶναι ἱστορικοῦ χρόνου. *δώσειεν* = ρῆμα. (ἐνν. *οἱ Θετταλοὶ*) = (ὑποκ.) *τοὺς λιμένας τὰς ἀγορὰς αὐτῶ* = άντικ. τοῦ *δώσειεν* (*δίδομι τινι τι*). *καρποῦσθαι* = καθαρῶς τελ. ἀπαρ. ἢ τοῦ σκοποῦ ἐξαρτ. τοῦ *δώσειεν*. (ἐνν. *αὐτὸν*) = ὑποκ. τοῦ *καρποῦσθαι* (ἐτεροπροσωπία). *δέοι* = ρῆμα ἀπρόσ. *διοικεῖν* - *λαμβάνειν* = τελ. ἀπαρ. ὑποκ. τοῦ ἀπρόσ. *δέοι*. (ἐνν. *αὐτοὺς*) = ὑποκ. τοῦ *διοικεῖν*. (ἐνν. *Φίλιππον*) = ὑποκ. τοῦ *λαμβάνειν*. *τὰ κοινὰ* = άντικ. τοῦ *διοικεῖν*. *τῶν Θετταλῶν* = γεν. κτητική. ἀπὸ *τούτων* = ἐμπρ. προσδ. τοῦ μέσου. ὡς άντικ. τοῦ *λαμβάνειν* ἐνν. *ταύτας* (δηλ. τὰς προσόδους). (ὡς) *δέοι*... καὶ ἡ εἰδ αὐτῆ πρότ. εἶναι άντικ. τοῦ *ἤκουον* καὶ ἐτέθη εἰς εὐκτικ. τοῦ πλαγίου λόγου ὡς ἐξαρτωμένη ἐξ ἱστορικοῦ χρόνου. *ἀποστερηθῆσεται* = ρῆμα. (ἐνν. *Φίλιππος*) = ὑποκ. *τούτων* = ἐπιθ. προσδ. τοῦ : *τῶν χρημάτων* = άντικ. τοῦ *ἀποστερηθῆσεται* (*στεροῦμαι τινος*). *καταστήσεται* = ρῆμα. *τὰ τῆς τροφῆς* = ὑποκ. (ἀπ. σύντ.) *αὐτῶ* = δοτ. προσ. ἀντιχαριστική *τοῖς ξίνοις* = δοτική χαριστική εἰς τὸ *τὰ τῆς τροφῆς* (περίφρασις) = άντί : ἡ *τροφῆ*, ὁπότε: *τῶν ξένων* = γεν. ἀντιζειμενική. *εἰς στενὸν* = ἐμπρ. προσδ. διευθύνσεως. *κομιδῆ* = ἐπιρρ. προσδ. ποσοῦ ἐπιτείνων τὸ : *στενόν*.

§ 21—22. *Πραγματικά. τὸν πόλεμον τούτων* ἔννοσι τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ὀλύμπου, τὸν ὁποῖον διεξάγει τώρα. *τότε* ὅτε ἐκήρυξε τὸν πόλεμον. *παρὰ γνώμην* ὁ Φίλιππος ἤλιπε ὄντως ὅτι αἱ πόλεις τῆς Χαλκιδικῆς ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ στρατοῦ του θὰ ἐτίθεντο ἐκουσίως ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἀλλ' ἠπατήθη διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀντίστασιν τῆς Ὀλύμπου. *ἄπιστα* - *φύσει καὶ αἰεὶ* παρομοιώδης ἦτο ἡ ἀπιστία τῶν Θεσσαλῶν, διότι αἱ πολιτικαὶ σχέσεις των μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς ἦσαν πάντοτε ἀσταθεῖς. Ἐπίσης εἰς τὸν δημόσιον καὶ ἰδιαιτικὸν βίον τῶν Θεσσαλῶν ἐκυρίαρχε ἡ ἀναστασία καὶ ἡ ἀκολασία, ἐξ αἰτίας τῆς αὐταρχικῆς πολιτικῆς τῶν ὁποίων ἤσκει οἱ ἀρχοντες αὐτῆς. Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Πλάτων εἰς τὸν Κρίτωνα (Κεφ. 15.) *Παρασὰς - Μαγνησίαν* κατελήφθησαν τὸ 352 ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. (βλέπε : § 13). *τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς* δηλ. τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὰ τελωνεῖα καὶ τὰς ἀγορὰς ταῦτα ἐξεχώρησαν οἱ Θεσσαλοὶ εἰς τὸν Φίλιππον, ὅταν αὐτὸς ἐπεμβὰς κατέλυσε τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν τῶν ἡγεμόνων τῶν Φερῶν (βλ. § 13). *τὰ κοινὰ τῶν Θετταλῶν* τὸ κράτος τῶν Θεσσαλῶν διηρεῖτο εἰς 4 χῶρας : 1. *Θεσσαλιῶτις*, 2. *Πελασιῶτις*, 3. *Ἐστιαῖωτις*, καὶ 4. *Φθιωτις* ἐκάστη χῶρα εἶχεν αὐτονομίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν, διὰ τὴν ἔξωτ. ὁμως πολιτικὴν ὑπῆρχε κοινὴ διοίκησις (τὸ *κοινόν τῶν Θετταλῶν*). Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κοινοῦ ἐλέγετο *ταγός* καὶ βραδύτερον *ἄρχων*. Ὁ ἀρχηγὸς ἐκάστου αὐτονομοῦ χῶρας ὀνομαζέτο *τετράρχης* (ἢ *πολέμαρχος* ἢ *ταγός*). Ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἐξουσίας τῶν τυράννων τῶν Φερῶν ἐγένετο ταγός τῶν Θεσσαλῶν. ἀπὸ *τούτων* δηλ. ἀπὸ τοὺς φόρους τῶν λιμένων καὶ τῶν ἀγορῶν. *ξένοι* δηλ. μισθοφόροι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ στρατὸς τῶν ἀρχαίων πόλεων ἀπετελεῖτο ἀπὸ μισθοφόρους στρατιώτας ξένης ἐθνικότητος.

§ 21—22. *Αἰσθητικά. Ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι* (*συνωνυμία*)· πολλάκις ὁ Δημ. χρησιμοποιεῖ ζευγὴ συνωνύμων λέξεων, αἱ ὁποῖαι μεγαλύνουν τὴν ἰδέαν καὶ κάμνουν αὐτὴν νὰ εἰσδῇ περισσότερον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀκροατῶν τὸ ἀ' ρῆμα ἀναφέρεται εἰς τὴν αἰσθησίν, τὸ β' εἰς τὴν νόησιν (βλ. § 12 - 13). *λογίσασθαι τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκες* ἀντί: *λογίσασθαι ἐν ᾧ καθέστηκες τὰ πράγματα* (*σχῆμα προλήψεως* ἢ *πρόληψης*)· κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο τὸ ὑποκείμενον ἐξηρητημένως προτάσσεως

ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ ρήματος τῆς κυρίας προτάσεως *προλαμβάνεται* καὶ (προληπτικῶς) τίθεται ὡς ἀντικείμενον τῆς κυρίας προτάσεως. τὰ *Φιλίππου* πρὸς ἔμφραση ἢ λέξις τίθεται εἰς τὸ τέλος τῆς προτάσεως. ὡς *φήσειεν* (ἐνν' ἔχειν) (σχῆμα ἐξ ἀναλόγου)· ὡς *ἐπιὼν* (*βραχυλογία*) ἀντί: οὕτως, ὡς *ἀναιρεῖται τις ταῦτα ἐπιὼν*.—τὼς *λιμένας* καὶ *τὰς ἀγοράς* (*μετωνομία ἢ ὑπαλλαγή*)· δηλ. τίθεται ὁ τόπος ἀντί τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ τόπου. οὐ (δέοι) *Φίλιππον λαμβάνειν* (*βραχυλογία ἢ σχῆμα ἀπὸ κοινού*)· λέξις ἢ φράσις νοεῖται ἐκ τῶν προηγουμένων ἀμετάβλητος. τὰ *τῆς τροφῆς* ἀντί: ἡ *τροφὴ* (*περιφρασις*).

§ 21—22. *Γνωμικόν*. «ἄπιστα τὰ τῶν Θεσσαλῶν φύσει καὶ αἰεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις».

§ 21—22. *Νόημα*. Ὁ ρήτωρ ἀναλύων τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων τοῦ Φιλίππου διαπιστώνει ὅτι δὲν εὐρίσκονται εἰς εὐχάριστον θέσιν. Διότι ὁ Φίλιππος ἠπατήθη εἰς τὰς προσδοκίας του πιστεύων, ὅτι θὰ ἐκυρίευσεν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως τὴν Ὀλύνθον καὶ τὰς ἄλλας πόλεις. Ἐπὶ πλέον ἓνα πρόσθετον παράγοντα ἀνησυχίας διὰ τὸν Φίλιππον ἀποτελεῖ ἡ περιβόητος ἀπιστία τῶν Θεσσαλῶν, οἱ ὅποιοι ἀπεφάσιον νὰ ἐμποδίσουν αὐτὸν νὰ ὀχυρώσῃ τὴν στρατηγικὴν θέσιν τῆς Μαγνησίας καὶ ἐξήτησαν τὴν ἀνάγκη τῆς προσοδοφόρου πόλεως τῶν Παγασῶν. Τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ μειώσῃ ἐπικινδύνως τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Φιλίππου, διότι στερούμενος τῶν προσόδων τῶν λιμένων καὶ τῶν ἀγορῶν θὰ ἀντιμετωπίσῃ δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν συντήρησιν τῶν μισθοφορικῶν στρατευμάτων του.

§ 21—22. *Περίληψις*. Ἡ ἀπροσδόκητος ἀντίστασις τῆς Ὀλύνθου καὶ ἡ ἀσάθεια τῶν Θεσσαλῶν ἀποτελοῦν σοβαρὰ ἐμπόδια εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ Φιλίππου.

§ 21—22. *Ἐπιγραφή*. Διαπίστωσις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων τοῦ Φιλίππου.

§ 23

Ἄλλὰ μὴν
χρῆ ἠγεῖσθαι (τινα)
ἥδιον ἂν εἶναι
τόν γε Παιόνα καὶ τὸν Ἰλλυριὸν
καὶ ἀπλῶς τούτους ἅπαντας

αὐτονόμους καὶ ἐλευθέρους
ἢ δούλους·
καὶ γὰρ ἤθεις εἰσι
τοῦ κατακοῦειν τινός,
καὶ ἄνθρωπος
ὑβριστῆς (ἔστιν)
ὡς φασιν.
Καὶ μὰ Δι'
οὐδὲν ἄπιστόν (ἔστι
τοῦτο) ἴσως·
τὸ γὰρ εὖ πράττειν (τινὰ)
παρὰ τὴν ἀλίαν
γίνεται ἀφορμὴ τοῖς ἀνοήτοις
τοῦ κακῶς φρονεῖν·

Πρὸς τούτοις δὲ
πρέπει νὰ νομίξῃ (κανεῖς)
ὅτι θὰ προετίμων νὰ εἶναι
οἱ Παιόνες βεβαίως καὶ οἱ Ἰλλυριοί
καὶ γενικῶς ὅλοι αὐτοὶ (: οἱ ὑπό-
δουλοι εἰς τὸν Φίλιππον)
αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι
παρὰ δούλοι·
καθ' ὅσον μάλιστα εἶναι ἀσυνήθιστοι
εἰς τὸ νὰ ὑπακούουν εἰς κάποιον,
καὶ ὁ ἄνθρωπος (αὐτός)
εἶναι ἀλαζών (: φέρεται ἀλαζονικῶς),
καθὼς λέγουν.
Καὶ μὰ τὸν Δία
οὐδόλως εἶναι ἀπίστευτον
(τοῦτο) ἴσως·
διότι τὸ νὰ εὐτυχῇ (κανεῖς)
χωρὶς νὰ τοῦ ἀξίξῃ,
γίνεται ἀφορμὴ εἰς τοὺς ἀνοήτους
νὰ σκέπτονται κακῶς (: παραλόγως).

διόπερ
πολλάκις δοκεῖ
χαλεπώτερον εἶναι
τὸ φυλάξει (τινὰ) τάγαθθ
τοῦ κτήσασθαι.

διὰ τοῦτο ἀκριβῶς
πολλάκις φαίνεται
ὅτι εἶναι δυσκολώτερον
τὸ νὰ διαφυλάξῃ (κανεῖς) τὰ ἀγαθὰ
ἀπὸ τὸ νὰ (τὰ) ἀποκτήσῃ.

§ 23. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. ἀλλὰ μὴν=σύνδ. μεταβα-
τικός=πρὸς τοῦτοις δέ. γέ=βεβαίωτ μόριον=βεβαίως. ἀπλῶς=ἐν γενεῖ, γε-
νικῶς. ἡγεῖσθαι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἡγοῦμαι (+ἀπαρ.)=νομίζω. ἥδιον=συγ-
κριτ. τοῦ ἐπιρρ. ἡδέως, ἥδιον, ἥδιστα. καὶ γὰρ=καθ' ὅσον μάλιστα ὁ ἡ
ἀήθης, τὸ ἀήθεις=ἐπιθ. γ' κλισ. τριγ. καὶ δικατ. συγμοληκτον=δουνηθι-
στος. κατακούω=ὑπακούω. ἄνθρωπος (κράσις)=ὁ ἄνθρωπος. ὕβριστής=
ἀλαζών. ὡς=ἐπιρρ. ἀναφ.=καθὼς ἡ λέξις εἶναι ἄνετος, ἀλλὰ ἀναβιβάζεται
ὁ τόνος τῆς ἐγκλιτικῆς λέξεως: φασιν=γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ φημί. οὐδέν=
ἐπιρρ.=καθόλου, οὐδόλως. ἀπιστος=ἀπίστευτος. εὖ πράττω=εὐτυγῶ (κακῶς
πράττω=δυστυχῶ). κακῶς φρονῶ=οκέπτομαι κακῶς, παθαλόγως. δοκεῖ
(ἀπρὸς.)=φαίνεται. φυλάξει=ἀπαρ. ἄορ. τοῦ φυλάττω (=διαφυλάττω),
ἐφυλάττο, φυλάξαι, ἐφυλάξα, πεφυλάξα, ἐπεφυλάχειν. τάγαθὰ (κράσις)=
τὰ ἀγαθὰ. κτήσασθαι=ἀπαρ. ἄορ. τοῦ κτάσμαι=ἔμαι (=ἀποικτῶ), ἐκτώμην,
κτῆσομαι, κτηθήσομαι, ἐκτῆσάμην, ἐκτῆθην, κέκτημαι, ἐκεκτῆμην. χαλε-
πώτερον=ἐπιθ. συγκρ. βαθμοῦ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. χαλεπός=δύσκολος.

§ 23. Ἐναγνώρισις προτάσεω. Ἄλλὰ μὴν... ἡγεῖσθαι χρεῖ... εἶναι
(κυρία), καὶ γὰρ ἀήθεις εἰσὶ (κυρία), καὶ ἄνθρωπος ὕβριστής (ἔστι) (κυρία),
ὡς φασιν (ἔξηρτ. ἀναφρ.), καὶ μὰ... ἀπιστόν (ἔστι τοῦτο) ἴσως (κυρία), τὸ
γάρ... γίγνεται (κυρία αἰτιολ.), διόπερ... εἶναι (ἔξηρτ. ἀναφ.)

§ 23. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. Χρεῖ=ῥῆμα ἀπρὸς. ἡγεῖ-
σθαι=ὑποκ. τοῦ χρεῖ. (ἐνν. τινὰ)=ὑποκ. τοῦ ἡγεῖσθαι. ἂν εἶναι=δυνητικὸν
εἶδι. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἔξηρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικῶ ἡγεῖσθαι. τὸν Παίονα καὶ
τὸν Ἰλλυριὸν καὶ τοῦτους=ὑποκ. τοῦ ἂν εἶναι. —αὐτονόμους καὶ ἐλευθέρους
=κατηγρ. εἰς τὰ ὑποκείμενα τοῦ ἂν εἶναι καὶ α' ὄρος τῆς συγκρίσεως. ἡ
δούλους=β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. ἀπαντας=κατηγρ. προσδ. τοῦ τοῦτους.
ἀπλῶς=ἥδιον=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. καί=ὁ σύνδ. ἀνήκει εἰς ὅλην διὰ τοῦ
γὰρ εἰσαγομένην πρότασιν. εἰσὶ=ῥῆμα. (ἐνν. οὐδ.)=ὑποκ. τοῦ εἰσὶ. ἀήθεις
=κατηγρ. τοῦ κατακούειν=ἐναρθρον (ὀνομαστικόν) ἀπαρ. ὡς γεν. ἀντικειμε-
νικῆ τοῦ ἀήθεις. τινός=ἀντικ. τοῦ κατακούειν. (ἐνν. ἔστι)=ῥῆμα. ἄνθρω-
πος=ὑποκ. ὕβριστής=κατηγρ. φασίν=ῥῆμα. (ἐνν. οἱ ἄνθρωποι)=ὑποκ. μὰ
=ὀμοστικὸν μόριον συντασσόμενον μετ' αἰτιατικῆς καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ
ἀρνήσεως. (ἐνν. ἔστι=ῥῆμα. (ἐνν. τοῦτο)=ὑποκ. (τοῦτο=τὸ εἶναι τὸν ἄν-
θρωπον ὕβριστήν) ἀπιστόν=κατηγρ. τοῦ ἐνν. τοῦτο. οὐδέν=ἐπιρρ. προσδ.
ποσοῦ. γίγνεται=ῥῆμα. τὸ εὖ πράττειν=ἐναρθρον (ὀνομαστικόν) ἀπαρ. ὑποκ.
τοῦ γίγνεται. ἀφορμῆ=κατηγρ. τοῦ: τὸ εὖ πράττειν. τοῖς ἀνοήτοις=δοτ.
προσωπ. τοῦ γίγνεται. παρὰ τὴν ἀξίαν=ἐμπροθ. προσδ. ἐναντιότητος, τοῦ
κακῶς φρονεῖν=ἐναρθρον (ὀνομαστικόν) ἀπαρ. ὡς γεν. ἀντικειμενικῆ τοῦ ἀφορμῆ.
—δοκεῖ=ῥῆμα ἀπρὸς. εἶναι=εἰδ. ἀπαρ. ὑποκ. τοῦ δοκεῖ. τὸ φυλάξει=ἐναρ-
θρον (ὀνομαστικόν) ἀπαρ. ὡς ὑποκ. τοῦ εἶναι. (ἐνν. τινὰ)=ὑποκ. τοῦ τὸ φυλά-
ξει. χαλεπώτερον=κατηγρ. τοῦ: τὸ φυλάξει. —τάγαθὰ=ἀντικ. τοῦ τὸ φυλά-
ξει. —τοῦ κτήσασθαι=ἐναρθρον ἀπαρ. ὡς β' ὄρος συγκρίσεως. τὸ φυλά-
ξει=α' ὄρος συγκρίσεως.

§ 23. Πραγματικά. Παίονες· ἡ Παιονία ἦτο ἐπιτεταμένη χώρα τῆς
ἀρχαίας Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ Σκάρδου πρὸς Β. μέχρι τοῦ Ὀρβήλου.
Οἱ Παίονες ἦσαν Ἰλλυρικὴ φυλὴ ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῶν Μακεδόνων
μὲ ἰθαγενεῖς ἡγεμόνας. Πρωτεύουσα ἡ Βυλάζωρα (Βελεσός). Εἰς αὐ-

τοὺς ἀνήκον καὶ οἱ Ἀγριᾶνες. Ἰλλυριοί· ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν συνώ-
 ρευε μὲ τὴν νῦν Σαλαβοῦργον καὶ Σκυρίαν πρὸς Β., μὲ τὴν Κροατίαν
 καὶ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος πρὸς Δ. Αἱ ἄκται τοῦ Ν. μέρους μέχρι
 τοῦ Δριλῶνος κατείχοντο, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὑπὸ Κερκυραϊκῶν καὶ
 Κορινθιακῶν ἀποίκων· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιλίππου ἦτο συνηνωμένη
 μετὰ τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους. *τούτους ἅπαντας*, δηλ. οἱ Θράκες, οἱ
 Ἠπειρώται καὶ ἄλλοι λαοί, ὕποτεταγμένοι εἰς τὸν Φίλιππον. *αὐτονόμους*
 δηλ. νὰ ἔχουν αὐτοδιοίκησιν. *ἐλευθέρους*, δηλ. νὰ ἀπολαύουν τῶν
 ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας. *ἄνθρωπος*, δηλ. ὁ Φίλιππος,
 γνωστὴ ὑβριστικὴ προσηγορία τοῦ Φιλίππου. *ὡς φασιν*, ἐπιτηδείως ὁ
 Δημοσθένης δηλώνει ὅτι αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν ἔχει ἡ κοινὴ γνώμη καὶ
 ὅχι ὁ ἴδιος οὕτω ἀποφασίζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν προσωπικὴν του γνώμην,
 διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ βαρέος χαρακτηρισμοῦ (*ὕβρι-
 στῆς*).—*τὸ γὰρ εὐ πράττειν* ἢ ἐννοία: οἱ παρ' ἄξιαν εὐτυχευότες καθί-
 στανται ὑπερόπται, ἀλαζόνες, ἐπειδὴ εἶναι ἀνόητοι. *δοκεῖ...πολλάνις*
 χρησιμοποιοῦν τὰς δύο αὐτὰς λέξεις ὁ ῥήτωρ δὲν ἐκφέρει τὴν γνώμην
 του ἀπολύτως, προσδίδων οὕτω σχετικὴν ἄξιαν καὶ κῆρος εἰς τὸ γνω-
 μικόν (εἰς τὸν Β' Ὀλυμφ. § 26 ἀντιθέτως λέγει: *ἀπολὸ ὄξιν ἐχοντας
 φυλάττειν ἢ κήσασθαι πάντα πέφυκεν*). Διὰ τοῦ γνωμικοῦ τούτου ἐννοεῖ
 ὁ ῥήτωρ ὅτι ὁ Φίλιππος, ἀποκτῆσας παρ' ἄξιαν τόσοσιν μεγάλην δύνα-
 μιν, κατέστη ἀλαζὼν καὶ ὑπερόπτης καὶ συνεπὼς μὲ πολλὴν δυσκολί-
 αν θὰ συγκρατήσῃ τὰ κτηθέντα.

§ 23. *Αἰσθητικά.* τὸν Παίονα καὶ τὸν Ἰλλυριὸν (συνεκδοχή). ἀντὶ τῶν
 τοῦ Παίονα καὶ τοῦ Ἰλλυριοῦ· ὅταν τίθεται τὸ ἐν ἀντὶ τῶν πολλῶν ὁμοει-
 δῶν (ἐνικὸς ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ). *αὐτονόμους καὶ ἐλευθέρους (συνωνυμία).*

§ 23. *Γνωμικά.* «Τὸ εὐ πράττειν παρὰ τὴν ἄξιαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς
 φρονεῖν τοῖς ἀνόητοις γίγνεται». *«Πολλάνις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τὰ γὰρ θὰ τοῦ κήσασθαι χαλεπότερον εἶναι».*

§ 23. *Νόημα.* Ὁ ῥήτωρ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αἰτίων, τὰ ὅποια ἀνέφερον
 ἀνωτέρω καὶ τὰ ὅποια καθιστοῦν δυσχερῆ τὴν θέσιν Φιλίππου, προσ-
 θέτει καὶ ἄλλην πηλὴν ἀνησυχίαν δι' αὐτόν: τοὺς Ἰλλυριοὺς, τοὺς Παί-
 ονας καὶ τοὺς ἄλλους ὑποδούλους λαοὺς, οἱ ὅποιοι ἐπιζητοῦν αὐτοδιοί-
 κησιν καὶ ἀνεξαρτησίαν καὶ εἶναι ποδῆμοι νὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ τοῦ
 ὑπερόπτου καὶ αὐταρχικοῦ Φιλίππου. Οὕτω ὁ Φίλιππος θὰ εὐρεθῆ εἰς
 πολὺ δυσχερῆ θέσιν νὰ διατηρήσῃ ὅλας αὐτὰς τὰς κατακτήσεις του
 καὶ λόγῳ τῆς ὑπερβολικῆς ἀλαζονίας του καὶ τῆς αὐταρχικῆς συμπε-
 ρφορᾶς του καὶ διότι ἡ πείρα τῆς ζωῆς ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι εὐκο-
 λώτερον νὰ διαφυλάξῃ κανεὶς τὰ ἀγαθὰ του ἀπὸ τὸ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ.

§ 23. *Περὶλήψις.* Οἱ ὑποδουλωθέντες εἰς τὸν Φίλιππον λαοὶ ἐπι-
 ζητοῦν νὰ ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸν καὶ νὰ ἐπανακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των.

§ 23. *Ἐπιγραφή.* Ἡ σοβοῦσα ἐξέγερσις τῶν ὑποδούλων λαῶν
 καθιστῆ προσεῖ δυσχερῆ τὴν θέσιν τοῦ Φιλίππου.

§ 24

Δεῖ τοίνυν,
 ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 συνάρασθαι ὑμᾶς

Πρέπει λοιπόν,
 ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 σεῖς μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τύχης νὰ
 ἐπιληφθῆτε

τὰ πράγματα ἐτοιμῶς
νομίσαντας
τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου
ὕμετερον καιρὸν,
καὶ πρεσβευομένους
ἐφ' ἃ δεῖ (πρεσβεύεσθαι)

καὶ στρατευομένους (ὕμᾱς) αὐτοῦς
καὶ παροξύνοντας
τοὺς ἄλλους ἅπαντας,
λογιζομένους (τοῦτο)
εἰ Φίλιππος λάβοι καθ' ἡμῶν

τοιοῦτον καιρὸν
καὶ (εἰ) γένοιτο πόλεμος
πρὸς τῇ χώρᾳ (τῇ ἡμετέρᾳ),
πῶς ἐτοιμῶς οἴεσθε
αὐτὸν ἐλθεῖν ἂν
ἐφ' ὕμᾱς;
Εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε,
εἰ, καιρὸν ἔχοντες,
οὐ τολμήσετε μηδὲ ταῦτα
ποιῆσαι (αὐτόν),
ἃ πάθοιτ' ἂν,
εἰ δύναιτ' ἐκεῖνος
(ποιῆσαι ὕμᾱς ταῦτα);

τῶν πραγμάτων προθύμως,
ἀφοῦ θεωρήσετε
τὴν καιρὴν περιστάσιν ἐκείνου
ὡς ἰδικὴν σας εὐκαιρίαν,
καὶ ἀποστέλλοντες πρέσβεις
δι' ὅσα (ζητήματα) εἶναι ἀνάγκη (νὰ
στέλλετε πρέσβεις)
καὶ ἐκτρατεῦντες σεῖς οἱ ἴδιοι
καὶ ἐξεγείροντες
ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἄλλους,
σκεπτόμενοι (τοῦτο)
ἐάν δηλαδὴ ὁ Φίλιππος ἤθελεν εὐρεῖ
ἐναντίον μας
τοιαύτην εὐκαιρίαν
καὶ (ἐάν) ἤθελε γίνεαι πόλεμος
πλησίον τῆς χώρας (μας),
μὲ πόσῃν προθυμίᾳ νομίζετε
ὅτι αὐτὸς ἤθελεν ἔλθει
ἐναντίον σας;
Ἐπειτα δὲν ἐντρέπεσθε,
ἐνῶ ἔχετε εὐκαιρίαν,
ἂν μήτε αὐτὰ δὲν θὰ τολμήσετε
νὰ κάμετε (εἰς αὐτόν),
τὰ ὅποια ἤθέλατε πάθει,
ἐάν θὰ ἠδύνατο ἐκεῖνος
(νὰ σας κάμῃ αὐτὰ);

§ 24. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικὰ. ἀκαιρία (α+καιρός)=δυσμενῆς περίστασις, ἐλλειψίς εὐκαιρίας. καιρός=εὐκαιρία. νομίσαντας=μετοχ. ἄορ. τοῦ νομίζω=θεωρῶ. ἐτοιμῶς=μὲ προθυμίαν, προθύμως. συνάρασθαι=ἄπαρ. μέσου ἄορ. α'. τοῦ συναίρωμαι (=κυρίως: σηκόνω βοήθειαν τῆς τύχης ἐπιλαμβάνομαι τῶν πραγμάτων), συνηρόμην, συναροῦμαι, συνηράμην, συνηρομαι, συνηρόμην. πρεσβεύομαι=ἀποστέλλω πρέσβεις. ἐφ' ἃ=ἐπὶ ἃ. προξύνοντας=μετοχ. ἔνεστ. τοῦ παροξύνω (=ἐξεγείρω), παρώξυνον, παροξυνῶ, παρώξυνα. στρατεύομαι=ἐκστρατεύω. λογίζομαι=σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι. λάβοι=εὐκτ. ἄορ. β'. τοῦ λαμβάνω (καιρὸν)=εὐρίσχω εὐκαιρίαν. γένοιτο=εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ γίνομαι ὁ πόλεμος γίνεσθαι πρὸς τῇ χώρᾳ=ὁ πόλεμος πλησιάζει εἰς τὴν χώραν. πῶς ἐτοιμῶς=μὲ πόσῃν προθυμίᾳ. οἴεσθε=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ οἶμαι ἢ οἶμαι=νομίζω. ἐλθεῖν=ἄπαρ. ἄορ. β'. τοῦ ἔρχομαι. αἰσχύνεσθε=ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ αἰσχύνομαι (=ἐντρέπομαι.) ἡσχυνόμην, αἰσχυνοῦμαι, ἡσχυνθήην, ἡσχυνμαι. πάθοιτε=εὐκτ. ἄορ. β. τοῦ πάσχω. (βλ. Λεξικόν: Ἰ. Θ. Ρώσση). δύναιτο=εὐκτ. ἔνεστ. τοῦ δύναμαι, ἐδυνάμην καὶ ἠδυνάμην, δυνήσομαι, ἔδυνήθηην καὶ ἠδυνήθηην καὶ ἐδυνάσθηην, δεδύνημαι.—ποιῆσαι=ἄπαρ. ἄορ. τοῦ ποιέω—ῶ. τολμήσετε=μέλλ. ὄριστ. τοῦ τολμάω—ῶ (ὀμαλόν).

§ 14. Ἀναγνώρισις προτάσεων. Δεῖ τοίνυν... συνάρασθαι τὰ πράγματα, καὶ πρεσβευομένους καὶ στρατευομένους... λογιζομένους (κυρία), ἐφ' ἃ δεῖ (ἐνν. πρεσβεύεσθαι) (ἐξήρτ. ἀναρτ.), εἰ... λάβοι...καὶ (εἰ) γένοιτο... χώρα (δύο ὑποθ. προτάσεις) ὑπόθεσις πῶς ἂν οἴεσθε... ἂν ἐλθεῖν (κυρία εὐθεῖα ἐρωτ. πρότ.) ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος γ'. εἶδους δηλῶν ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος... εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε (κυρία εὐθεῖα ἐρωτημ. πρότασις), εἰ μηδὲ ταῦτα ποιῆσαι... οὐ τολμήσετε (ἐξήρ. αἰτιολ.) εἰ δύναιτ' ἐκεῖνος (ἐνν. ποιῆσαι ἡμᾶς ταῦτα) (ἐξήρ. ὑποθ.) ὑπόθεσις ἃ πάθοιτ' ἂν

(ἔξηρτ. ἀναφ.) ἀπόδοσις ὑποθ. λόγος γ'. εἶδους δηλῶν ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος.

§ 24. **Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις.** Δεῖ=ρῆμα ἀπρόσ. *συνάρασθαι*=τελ. ἀπαρ. ὑποκ τοῦ ἀπρόσ. δεῖ. *ὑμᾶς*=ὑποκ. τοῦ *συνάρασθαι*. τὰ *πράγματα*=άντικ. τοῦ *συνάρασθαι*. *ἐτοίμως*=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου εἰς τὸ *συνάρασθαι*. *νομίσαντας*=μετοχ. χρόν. *ὑμᾶς*=ὑποκ. τοῦ *νομίσαντας*. *τὴν ἀκαιρίαν*=άντικ. τοῦ *νομίσαντας*. — *τὴν ἐκείνου*=ἐπιθ. προσδ. τοῦ : *τὴν ἀκαιρίαν*. *καιρὸν*=κατηγορ. τοῦ : *τὴν ἀκαιρίαν*. *ἠμέτερον*=ἐπιθ. προσδ. τοῦ *καιρὸν*. καὶ *προσβουμένους καὶ στρατευομένους καὶ παροξύνοντας*=μετοχ. τροπικαί προσδιορίζουσαι τὸ *συνάρασθαι*. *λογιζομένους*=μετοχ. τροπικῆ προσδιορίζουσα τὰς τρεῖς ἄλλας μετοχάς. (ἐνν. *ὑμᾶς*)=ὑποκ. τοῦ *στρατευομένους*. *αὐτοὺς*=κατηγορ. προσδ. εἰς τὸ ἐνν. *ὑμᾶς* (ὡς ὑποκ. μόνον τοῦ *στρατευομένους*). ἐπίσης ἐνν. *ὑμᾶς* ὡς ὑποκ. τῶν μετοχ. *παροξύνοντας*, *προσβουμένους*, *λογιζομένους*. — *τοὺς ἄλλους*=άντικ. τοῦ *παροξύνοντας*. *ἀπαντας*=κατηγορ. προσδ. τοῦ : *τοὺς ἄλλους*. (ἐνν. *τοῦτο*)=άντικ. τοῦ *λογιζομένους*. — *ἐφ' ἃ δεῖ*=(ἐνν. *προσβέυσθαι*). *δεῖ*=ρῆμα ἀπρόσ. (ἐνν. *ὑμᾶς*)=ὑποκ. τοῦ *προσβέυσθαι*. *ἐφ' ἃ*=ἐμπρόθ. προσδ. τοῦ σκοποῦ. *εἰ. λάβοι...* καὶ (*εἰ*) *γένοιτο*=αἰ δύο ὑποθ. προτάσεις εἶναι ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἐννοουμένον άντικ. τοῦτο τοῦ *λογιζομένους*. *λάβοι*=ρῆμα. *Φίλιππος*=ὑποκ. *καιρὸν*=άντικ. *τοιοῦτον*=ἐπιθ. προσδ. τοῦ *καιρὸν*. — *καθ' ἡμῶν*=ἐμπρόθ. προσδ. ἐχθρικῆς διευθύνσεως. *γένοιτο*=ρῆμα. *πόλεμος*=ὑποκ. *πρὸς τὴν χώραν*=ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸ πλησίον. (ἐνν. *τῇ ἡμετέρᾳ*)=ἐπιθ. προσδ. τοῦ : *τῇ χώραν*. *πῶς*=ἐρωτημ. ἐπίρρημα. *οἴεσθε*=ρῆμα. (ἐνν. *ἡμεῖς*)=ὑποκ. *ἂν ἐλθεῖν*=δυννητικὸν—εἰδ. ἀπαρ. (άντικ.) ἔξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ *οἴεσθε*. — *αὐτὸν*=ὑποκ. τοῦ *ἂν ἐλθεῖν*—(ἐτεροπροσωπία). *ἐτοίμως*=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου εἰς τὸ : *ἂν ἐλθεῖν*—*ἐφ' ὑμᾶς*=ἐμπρόθ. προσδ. ἐχθρ. διευθύνσεως —[καοσνικῶς μετὰ τὴν μετοχ. *λογιζομένους* ἐπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ πλαγιαία ἐρώτησις : *ὡς ἂν ἔλθοι ἐτοίμως ἐφ' ὑμᾶς* ἀλλὰ ὁ ῥήτωρ παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν ἰδέαν οὗ ὁ πόλεμος πιθανὸν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας παρεμβάλλει τὸ ρῆμα *οἴεσθε* καὶ μετατρέπει τὴν πλαγίαν εἰς εὐθείαν ἐρώτησιν]. — *οὐκ αἰσχύνεσθε*=ρῆμα. (ἐνν. *ὑμεῖς*)=ὑποκ. *οὐ τολμήσετε*=ρῆμα. *ποιῆσαι*=τελ. ἀπαρ. (άντικ.) ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *οὐ τολμήσετε* (ταυτοπροσωπία). *ταῦτα* καὶ τὸ ἐνν. *αὐτὸν*=ἀντικείμενα τοῦ *ποιῆσαι* (*ποιῶ τινὰ τι*). *ἔχοντες*=μετοχ. ἐναντιωματικῆ. *καιρὸν*=άντικ. τοῦ *ἔχοντες*. *πάθοιτε ἂν*=δυννητ. εὐκτικῆ—ρῆμα. *ἂ*=σύστοιχον άντικ. τοῦ *πάθοιτε ἂν*.—ὀλόκληρος ἡ ἀναφ. πρότ. *ἂ πάθοιτ' ἂν* προσδιορίζει τὸ *ταῦτα*. *δύναιτο*=ρῆμα. *ἐκείνος*=ὑποκ.=ὡς άντικ. τοῦ *δύναιτο* ἐνν. τὸ *ποιῆσαι* (ταυτοπροσωπία). (ἐνν. *ὑμᾶς ταῦτα*)—ἀντικείμενα τοῦ *ποιῆσαι* *εἰ μὴδὲ ταῦτα ποιῆσαι* (*αὐτὸν*) *καιρὸν ἔχοντες* *οὐ τολμήσετε* ἢ προτάσις αὕτη εἶναι αἰτιολογικῆ, διότι προηγείται ρῆμα ψυχικοῦ πάθους σημαντικόν: *οὐκ αἰσχύνεσθαι*. Κανονικῶς ἡ αἰτιολ. πρότασις μετὰ τὰ ψυχικοῦ πάθους σημαντικὰ ρήματα (ὅπως : *χαίρω, ἠδομαι, θαυμάζω, αἰσχύνομαι* κλπ.) ἢ κατόπιν ἀπροσώπων ἐκφράσεων ἰδίως σημασίας μετὰ τὰ ἀνωτέρω ρήματα ἀκολουθεῖ πρότασις, ἢ ὁποία εἰσάγεται μετὰ τὸ εἰ ὡς αἰτιολογικόν, ὅταν τὸ αἷτιον παρίσταται ὡς δυνάμενον νὰ ἀμφισβητηθῇ. Ἡ ἄρνησις=μῆ. (Βλέπε : Τζαριζάνου : Συντακτικὸν σελ. 133). ἐτέθη ἐδῶ ἄρνησις οὐ πρὸ τοῦ ρήματος (άντι : μῆ), διότι τὸ *μὴδὲ*, λόγῳ τῆς παρεμβολῆς τῆς ὑποθετικῆς προτάσεως *εἰ δύναιτ' ἐκείνος*, ἀπεμακρύνθη πολὺ τοῦ ρήματος *τολμήσετε* καὶ ὁ ῥήτωρ ἐχρησιμοποίησε τὸ *οὐ* πρὸς ἐντονωτέραν δηλώσιν τῶν λεγομένων του.

§ 24. **Πραγματικά.** *ἀκαιρίαν* δηλ. ὁ πόλεμος μετὰ τοὺς Ὀλυνθίους, ἡ ἀστάθεια τῶν Θεσσαλῶν, ἡ σοβοῦσα ἀνταρσία τῶν Παιόνων καὶ Ἰλλυριῶν κλπ. (βλέπε : § 21-23). *τὰ πράγματα* τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλε-

μον. ἐφ' ἃ δεῖ· δηλ. νὰ ἀποστείλουν πρέσβεις, διὰ νὰ παρακολουθοῦν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων (βλ. § 3 *προσβείαν δὲ πέμπειν κλπ.*) τοὺς ἄλλους ἅπαντας· Θεσσαλοῦς, Παίονας, Ἰλλυριοῦς καὶ ὄλους τοὺς ὑποδοικωμένους εἰς τὸν Φίλ. λαοῦς, Ἕλληνας καὶ ξένους. *πρὸς τῇ χώρα·* δηλ. εἰς τὴν Ἀτακίην.

§ 24. *Αἰσθητικά. ἀκαιρίαν — καιρόν· (ἀντίθεσις καὶ παρήχησις)* πρὸς ἐξίτην τῆς δυσμενοῦς περιστάσεως τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς εὐνοικίης τῶν Ἀθηναίων. *συνάρασθαι (μεταφορά)*· ἡ λέξις κυριολεκτεῖται ἐπὶ φορτίου, τὸ ὅποιον σηκώνουν πολλοὶ μαζί· ἐδῶ μεταφορικῶς· ἐπιμίζομαι τὰς εὐθύνας καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου. *καὶ πρᾶσβευμένους καὶ στρατευομένους καὶ παραξύνοντας (πολυνούνδετον)*· πρὸς ἔξαρσιν τῶν πολλῶν καὶ ταυτοχρόνων ἐνεργειῶν τῶν Ἀθηναίων. *αὐτοὺς— ἄλλους (ἀντίθεσις).*—*πῶς ἂν οἴεσθε... ἐλθεῖν (ἀνακόλουθον)*· κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο, τὰ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ λόγου ἐπόμενα δὲν εἶναι συντακτικῶς σύμφωνα (*ἀκόλουθα*) πρὸς τὰ προηγούμενα· κανονικῶς ὁ ρήτωρ μετὰ τὸ *λογιζομένους* ἔτρεπε νὰ εἴπῃ· *ὡς ἐτοίμως ἂν ἐλθοι ἐφ' ὑμᾶς*· ἄλλὰ, κυριαρχούμενος ὑπὸ πάθους, διὰ νὰ δείξῃ παραστατικώτερον τόσον τὸν ἐπαπειλούμενον τοὺς Ἀθην. κίνδυνον ὅσον καὶ τὴν ἀπληστον ἐπιθυμίαν τοῦ Φιλίππου καὶ δράξῃ μίαν τοιαύτην εὐκαιρίαν, διακόπτει τὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τοῦ *λογιζομένου* καὶ τρέπει (ἀνακόλουθως) τὸν λόγον εἰς εὐθείαν ἐρώτησιν. Ἀνακόλουθον (ἀνώμαλον) σύνταξιν παρατηροῦμεν καὶ κατωτέρω· *εἰ μὴδὲ... οὐ τολμήσετε* (βλέπε ἀνωτέρω· συντ. ἀνάλυσις).

§ 24. *Νόημα.* Ὁ ρήτωρ, ἀφοῦ ὑπέδειξε προηγούμενος εἰς τοὺς Ἀθηναίους εἰς πόσον δυσμενῆ θέσιν εὐρίσκειται ὁ Φίλιππος, τονίζει καὶ πάλιν ὅτι πρέπει νὰ ἐπεμβοῦν δραστηριῶς, ἐκμεταλλευόμενοι μίαν—*θεία εὐνοία*—εὐκαιρίαν, διὰ τῆς ἀποστολῆς πρέσβων, διὰ τῆς αὐτοπροσώπου συμμετοχῆς εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ διὰ τῆς ὑποκινησεως εἰς ἐξέγερσιν ὅλων ἀνεξαρτέως τῶν ὑποδοῦλων εἰς τὸν Φίλιππον λαῶν, συλλογιζόμενοι ὅτι καὶ ὁ Φίλιππος, ἐὰν εὐρισκῶν ἀνάλογον εὐκαιρίαν, θὰ ἐβράδιζεν ἄμεσως ἐναντίον των. Τέλος τονίζει ὅτι θὰ εἶναι ἐντροπὴ διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ἐνῶ ἤδυναντο νὰ βοηθήσουν τοὺς Ὀλυνθίους καὶ οὕτω νὰ ἀποφύγουν μελλοντικούς κινδύνους, νὰ πάθουν ὅσα πρόκειται νὰ πάθουν.

§ 24. *Περίληψις.* Οἱ Ἀθηναῖοι ὀφείλουν, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν δυσχερῆ θέσιν τοῦ Φιλίππου, νὰ βοηθήσουν παντοιοτρόπως τοὺς χειμαζομένους Ὀλυνθίους.

§ 24. *Ἐπιγραφή.* Ὑπόδειξις ὑπὸ τοῦ ρήτορος καταλλήλου ἐκμεταλλεύσεως τῶν δυσχερειῶν τοῦ Φιλίππου.

§ 25—26

Ἔτι τοίνυν,
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
μηδὲ τοῦθ' ὑμᾶς λανθανέτω,

ὅτι νῦν
ἀφρεσίς ἐστιν ὑμῖν,
πότερ(α)
χρῆ ὑμᾶς πολεμεῖν ἐκεῖ
ἢ ἐκεῖνον παρ' ὑμῖν.
Ἐὰν μὲν γὰρ ἀντέχη

Προσέτι δέ,
ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
καὶ τοῦτο ἄς μὴ διαφεύγη τὴν
προσοχὴν σας,
ὅτι δηλαδή τῶρα
σεῖς ἔχετε νὰ ἐκλέξετε
ποῖον ἐκ τῶν δύο,
πρέπει σεῖς νὰ πολεμήτε ἐκεῖ
ἢ ἐκεῖνος πλησίον (τῆς χώρας) σας.
Διότι, ἐὰν μὲν ἀνθίστανται

τὰ τῶν Ὀλυνθίων,
 ὑμεῖς ἐκεῖ πολεμήσατε
 καὶ τὴν ἐκείνου
 κακῶς ποιήσατε,
 καρπούμενοι ἀδεῶς
 ταύτην
 τὴν ὑπάρχουσαν
 καὶ τὴν οἰκείαν·
 ἂν δὲ λάβῃ Φίλιππος
 ἐκεῖνα,
 τίς κωλύσει αὐτὸν
 βαδίζειν δευρο;
 Θηβαιοὶ (κωλύσουσιν αὐτόν);
 (Δέδοικα) μὴ ἢ
 λίαν πικρὸν εἰπεῖν,

καὶ συνεισβαλοῦσιν (αὐτῷ εἰς
 τὴν Ἀττικὴν) ἐτοιμῶς.
 Ἄλλὰ Φωκεῖς (κωλύσουσιν
 αὐτόν);

Οἱ οὐχ οἱοὶ τ' ὄντες
 φυλάττειν τὴν οἰκείαν,
 ἂν μὴ βοηθήσετε (τούτους)
 ὑμεῖς;

Ἢ ἄλλος τις (κωλύσει αὐτόν);

«Ἄλλ', ὦ τῶν,
 οὐχὶ βουλήσεται
 (βαδίζειν δευρο Φίλιππος)».

Ἄν εἴη μέντοι
 τῶν ἀτοπωτάτων,
 εἰ δυνηθεῖς (Φίλιππος)
 μὴ πράξει ταῦτα,
 ἂ ὅμως νῦν ἐκλάλει

ἄνοιαν ὀφλισκάνων.

οἱ Ὀλυνθιοί,
 σεῖς ἐκεῖ θά πολεμήτε
 καὶ τὴν χώραν ἐκείνου
 θά ληρλαίητε,
 καρπούμενοι ἀφόβως
 ταύτην (τὴν χώραν),
 τὴν ὁποίαν ἔχετε
 καὶ ἡ ὁποία (κληρονομικῶς) ἀνήκει σᾶς,
 ἂν ὅμως ὁ Φίλιππος καταλάβῃ
 ἐκεῖνα (τὰ μέρη; δηλ. τὴν Ὀλυνθον),
 ποῖος θά ἐμποδίσῃ αὐτόν
 νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐδῶ;
 Οἱ Θηβαιοὶ (θὰ ἐμποδίσουν αὐτόν);
 (Φοβοῦμαι) μήπως εἶναι
 πολὺ δυσάρεστον νὰ τὸ εἴπῃ κανεὶς,
 (οὔτοι ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐμποδίσουν αὐτόν)
 (ἀλλὰ) καὶ θὰ ἐσθάλουν μαζί του (εἰς
 τὴν Ἀττικὴν) προθύμως.
 Ἄλλὰ οἱ Φωκεῖς (θὰ τὸν ἐμποδίσουν);

Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται
 νὰ φιλάξουν τὴν ἰδικὴν τῶν χώρων,
 ἂν δὲν (τούς) βοηθήσετε σεῖς;

Ἢ ἄλλος κανεὶς (θὰ τὸν ἐμποδίσῃ);

Ἄλλὰ, φίλε μου,
 δὲν θὰ θελήσῃ
 (ὁ Φίλιππος νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐδῶ)».

Θὰ ἦτο ὅμως
 ἀπὸ τὰ πλεόν παράδοξα,
 ἂν (ὁ Φίλιππος), ἐφ' ὅσον ἤθελε δυνηθῆ,
 δὲν ἐκτελέσῃ αὐτὰ (πραγματοποιήσῃ),
 τὰ ὁποῖα ὅμως τώρα διατυμπανίζει
 (; δημοσίᾳ διακηρτῆται),
 ἂν καὶ κινδυνεύῃ νὰ θεωρηθῆ ἀνόητος.

§ 25—26. **Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά.** *τοίνυν*=σύνδ. μὲ
 σημασίαν μεταβατικὴν=δέ. *ἔτι τοίνυν*=πρὸς τούτοις δέ, ἐπὶ πλεόν δέ, προ-
 σέτι δέ. *λανθονέτω*=γ' ἐν. ἐνεστ. προστ. τοῦ *λανθάνω* (=διαφεύγω τὴν
 προσοχὴν), *ἐλάνθανον*, *λήσω*, *ἐλαθον* (β'), *λέληθα*, *ἐλελήθειν*. *αἵρεσις*
 (*αἵροῦμαι*=ἐκλέγω)=ἐκλογὴ. *πότερος*, σ, ον=ἔρωτ. ἀντων.=ποῖος ἐκ τῶν
 δύο. *χεῖρ* ἢ *χερῶν ἐστί* (=πρῆπει) ἐνεστ. ἀπρόσ. παρ. *χερῆν* ἢ *εχερῆν*, μέλλ.
χερήσει ἢ *χερήσεται*. *ἀντέχῃ*=γ' ἐν. ἐνεστ. ὑποτ. τοῦ *ἀντέχω* (=μεταβατ.)=
 ἀνθίσταμαι. *πολεμήσεται*=ὄριστ. μέλλ. διαρκείας τοῦ *πολεμῶ*. *ποιήσετε*=
 ὄριστ. μέλλ. διαρκείας τοῦ *ποιῶ*. *ἀδεῶς* (α+δέος)=ἐπίρρ. ἀφόβως. *καρ-*
πούμενοι=μετχ. ἐνεστ. τοῦ *καρπούμαι*-οὔμαι. *λάβῃ*=ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ
λαμβάνω=καταλαμβάνω. *κωλύσει*=ὄριστ. μέλλ. τοῦ *κωλύω*=ἐμποδίζω.
πικρὸς=δυσάρετος. *εἰπεῖν*=ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ *λέγω*. -ἦ=γ'. ἐν. ἐνεστ. ὑποτ.
 τοῦ *εἶμι*. *συνεισβαλοῦσι*=μέλλ. ὄριστ. τοῦ *συν-εισ-βάλλω*. *ἐτοιμῶς*=ἐπίρρ.
 τροπ.=προθύμως, ἀμέσως. *οἱοὶ τ' ὄντες*=μετχ. ἐνεστ. τῆς 9ημ. περιφράσεως
οἶδ' τ' εἶμι (+ἀπαρ. μρ.)=δύναμαι, εἶμαι ἰκανός. ἢ *οἰκεία* (*χώρα*)=ἡ χώρα
 ἣ ὁποῖα κληρονομικῶς σᾶς ἀνήκει. *βοηθήσεται*=ὑποτ. ἀορ. τοῦ *βοηθέω*-ᾶ.
τῶν ἢ τῶν=ἀκλιτον μόριον εἰς τὴν φράσιν ὦ τῶν ἢ τῶν (ἐκ τοῦ : ὦ τάλαν)
 =ὦ φίλε, φίλε μου. *βουλήσεται*=ὄριστ. μέλλ. τοῦ *βούλομαι*. *ἄτοπος*=παρά-
 δοξος. *μέντοι*=σύνδ. ἀντιθ.=ὅμως. *ἄνοια*=μωρία, ἀνοησία, *ὀφλισκάνων*=

μτχ. ἔνεστ. τοῦ ὄφλισκάνω (=ὀφείλω, χρωστώ ἐκ καταδίκης εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι να πληρώσω πρόστιμον), ὄφλισκανον, ὄφλησω, ὄφλον (β'), ὄφληκα, ὄφληκειν· ὄφλισκάνω ἄνοιαν=κινδυνεύω να θεωρηθῶ ἄνοητος. ἐκλαλεῖ=ένεστ. ὀριστ. τοῦ ἐκλαλέω (=διατεμπαλίτω, διμισαλίτω, διακηρύττω δημοσίᾳ). ἐξελάουν, ἐκλαλήσω, ἐξελάλησα, ἐκλελάληκα. δυνηθεῖς=μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ ἀποθ. δύναμαι (βλέπε: Λεξιγόν Ρώσση. πράξει=ὀριστ. μέλλ. τοῦ πράττω.

§ 25-26. Ἀναγνώρισις προτάσεων. "Ἐτι τοίνυν... λανθανέτω (κυρία), ἔτι... ἔστιν ὑμῖν (ἔξηρτ. εἰδική), πότρεα... χεῖ πολεμεῖν ἢ... ἐκεῖνον (διμελὴς πλαγία ἐρωτ. πρότ.), ἐάν... ἀντέχη... Ὀλυνθίων (ἔξηρτ. υποθ.) ὑπόθεσις ὑμεῖς... πολεμήσετε καὶ... ποιήσετε... κερπούμενοι (δύο κύρια προτ.) διπλῆ ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος δ'. εἶδους δηλῶν τὸ προσδοκώμενον. ἄν... λάβη (ἔξηρτ. υποθ.) ὑπόθεσις· τίς... κωλύσει... βαδίζειν (κυρία· εὐθεία ἐρωτ. προτ.) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος δ'. εἶδους δηλῶν τὸ προσδοκώμενον. Θηβαῖοι (ἔνν. κωλύσουσιν αὐτὸν) (κυρία· εὐθεία ἐρωτ. πρότ.), (ἔνν. δέδοικα) (κυρία), μή... ἢ (ἔξηρτ. ἐνδοιαστική), καὶ συνεισβαλοῦσιν ἐτοίμως (κυρία), ἀλλὰ Φωκεῖς (ἔνν. κωλύσουσιν αὐτὸν) (κυρία· εὐθεία ἐρωτ. πρότ.), οἱ... οὐχ οἶοι τ' ὄντες φυλάττειν=οἱ οὐχ οἶοι τ' εἰσιν φυλάττειν ἐάν μὴ βοηθήσητε ὑμεῖς (ἔξηρτ. υποθ.) ὑπόθεσις· οὐχ οἶοι τ' εἰσιν φυλάττειν (κυρία) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος δ'. εἶδους α' περιπτώσεως δηλῶν τὸ ἀορίστως ἐπαναλαμβάνομενον εἰς τὸ παρὸν ἢ εἰς τὸ μέλλον. ἢ ἄλλος τίς (ἔνν. κωλύσει αὐτὸν) (κυρία· εὐθεία ἐρωτ. πρότ.), ἀλλ'... βουλήσεται (κυρία), εἰ ταῦτα δυνηθεῖς μὴ πράξει (ἔξηρτ. υποθ.) ὑπόθεσις· τῶν ἀποπωτάτων μὲν, ἄν εἴη (κυρία) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος α'. εἶδους δηλῶν τὸ πραγματικόν. ἄν ἄνοιαν ὄφλισκάνων ὁμως ἐκλαλεῖ (ἔξηρτ. ἀναφ.).

§ 25-26. Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις. "Ἐτι=ἐπιρρ. προσδ. χρόνου. τοῖνοι=σύνδ. μεταβατικὸς=δὲ μηδὲ=σύνδ. ἐπιτατ. λανθανέτω=ρῆμα τοῦτο=ὑποκ. ὑμᾶς=ἀντικ. ὀλόκληρος ἢ εἰδ. πρότασις· ἔτι νῦν αἰρεσίς ἔστιν ὑμῖν, εἶναι ἐπεξηγήσις τοῦ τοῦτο. ἔστιν=ρῆμα. αἰρεσίς=ὑποκ. ὑμῖν=δοτ. προσωπ. κτητική· νῦν=ἐπιρρ. προσ. χρόνου. ὀλόκληρος ἢ διμελὴς πλαγία ἐρωτημ. πρότασις· πότρε· ὑμᾶς ἐκεῖ χεῖ πολεμεῖν ἢ παρ' ἡμῖν ἐκεῖνον ἐξαρκάται ἐκ τοῦ· αἰρεσίς ἔστιν. -πότρεα(=πότερον)=ἐρωτ. ἀντων. εισάγουσα τὸ α' μέλος τῆς πλαγίας ἐρωτ. προτ. χεῖ=ρῆμα ἀπόδο. πολεμεῖν=ὑποκ. τοῦ χεῖ. ὑμᾶς-ἐκεῖνον=ὑποκ. τοῦ πολεμεῖν. ἐκεῖ=ἐπιρρ. προσδ. τόπου ἢ διασκευτ. εισάγων τὸ β' μέρος τῆς πλαγίας ἐρωτ. προτ. παρ' ἡμῖν=ἐπιρρ. προσδ. ὀλῶν τὸ ἐγγύς. ἀντέχη=ρῆμα. τὰ τῶν Ὀλυνθίων=(ἔνν. πράγματα)=ὑποκ. τοῦ ἀντέχη (ἀντικ. σύνταξις) πολεμήσετε=ρῆμα. ὑμεῖς=ὑποκ. ἐκεῖ=ἐπιρρ. προσδ. τόπου. καὶὼς ποιήσετε=ρῆμα. τὴν ἐκεῖνον=(ἔνν. χώραν)=ἀντικ. τοῦ κακῶς ποιήσετε. -καρπούμενοι=μετχ. τροπ. ἀδεῶς=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. τὴν ὑπάρχουσαν=ἐπιθ. μετχ. ὡς ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ ἔνν. τὴν χώραν=ἀντικ. τοῦ καρπούμενοι τὴν οἰκείαν-ταύτην=ἐπιθ. προσδιορισμοὶ εἰς τὸ ἔνν. τὴν χώραν· λάβη=ρῆμα. Φίλιππος=ὑποκ. ἐκεῖνα=ἀντικ. τοῦ λάβη. κωλύσει=ρῆμα. τίς=ὑποκ. αὐτὸν=ἀντικ. τοῦ κωλύσει καὶ ὑποκ. τοῦ βαδίζειν (ἑτεροπροσωπία) =τελ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἔξαρτ. ἐκ τοῦ κωλύσει. δεῦρο=ἐπιρρ. προσδ. τόπου. Θηβαῖοι=ὑποκ. τοῦ ἔνν. κωλύσουσι. μὴ λαν πικρὸν εἰπεῖν ἢ =ἐνδοιαστ. πρότ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἔνν. δέδοικα=ρῆμα. πικρὸν ἢ=ἀπαρ. ἐκφρασις. λαν=ἐπιρρ. προσδ. ποσοῦ πικρὸν=κατηγ. εἰπεῖν=ὑποκ. (ἀπαρ. τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς). ὡς ὑποκ. τοῦ εἰπεῖν ἔνν. τὸ τινά. καί=σύνδ. ἐπιδοτικὸς με ἐπιτακτικὴν σημασίαν (οὐ μόνον οὐ κωλύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ). συνεισβαλοῦσιν=ρῆμα. (ἔνν. Θηβαῖοι)=ὑποκ. ἐτοίμως=ἐπιρρ. προσδ. τρόπου. Φωκεῖς=ὑποκ. τοῦ ἔνν. κωλύσουσι. οἱ οὐχ οἶοι τ' ὄντες=

ἐπιθ. μετχ. ὡς ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ ἐνν. *Φωκεῖς*, φυλάττειν = ἀπαρ. τοῦ κατὰ τι (ἀντικ.) ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *οἷ οὐχ οἰοί τ' ὄντες* (ρ. δυνητικῆς), *τὴν οἰκείαν* (χώραν) = ἀντικ. τοῦ *φυλάττειν*. *βοηθήσῃτε* = ρῆμα. *ὑμεῖς* = ὑποκ. τοῦ *ἄλλος* = ἐπιθ. προσδ. τοῦ *τί* = ὑποκ. τοῦ ἐνν. *κωλύσει*. *ὧ τᾶν* = κλητική προσφωνησις. *βουλήσεται* = ρῆμα (ἐνν. *Φίλιππος*) = ὑποκ. (ἐνν. *βαδίσειν*) = τελ. ἀπαρ. (ἀντικ.) ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *βουλήσεται* (ταυτοπροσωπία) — *ἂν εἴη* = ρῆμα. *εἰ ταῦτα δυνήθεις μὴ πράξεις* = ὁλόκληρος ἡ ἰσοθ. πρὸς ὑποκ. τοῦ *ἂν εἴη*. — *τῶν ἀτοπωτάτων* = γενική κατηγορηματικῆ διααιρετικῆ τῆς ὑποθ. προτάσ. *ἐκλαλεῖ* = ρῆμα. (ἐνν. *Φίλιππος*) = ὑποκ. ἄ = ἀντικ. τοῦ *ἐκλαλεῖ*. — *ὀφλισάντων* = μετχ. ἐναντιωματικῆ. *ἄνοιαν* = ἀντικ. τοῦ *ὀφλισάντων*. *μὴ πράξεις* = ρῆμα (ἐνν. *Φίλιππος*) = ὑποκ. ταῦτα = ἀντικ. *δυνήθεις* = μετχ. χρον.

§ 25—26. *Πραγματικά*. 'Εκεῖ εἰς τὴν Μακεδονίαν. *παρ' ἡμῖν* εἰς τὴν Ἀττικὴν. *ἂν ἀντέχῃ* οἱ Ὀλύμπιοι εἶναι δυνατόν νὰ προβάλλουν ἀποτελεσματικὴν ἀντίστασιν εἰς τὸν Φίλιππον, ἂν λάβουν βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. *τὴν ὑπάρχουσαν—τὴν οἰκείαν*, δηλ. α) τὴν ἀνεκαθεν πατρώαν γῆν ὅλων τῶν πολιτῶν, β) τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν (ὠριμέμον σχολιασταὶ ἐρμηνεύουν τὸ μὲν *τὴν ὑπάρχουσαν* = ὕλας τὰς ἐκτός τῆς Ἀττικῆς κτήσεις) τὸ δὲ *τὴν οἰκείαν* = τὴν ἀτομικὴν περιουσίαν ἐκάστου Ἀθηναίου) *δεῦρο* πρὸς τὴν Ἀττικὴν. *ἀδεῶς καρπούμενοι* μὴ φοβούμενοι εἰσβολὴν τοῦ Φιλ. εἰς Ἀττικὴν θὰ ἀπολαύουν τῶν ἀγαθῶν τῆς χώρας τῶν. *ἐκείνα*, δηλ. τὴν Ὀλύμπιον. *Θηβαῖοι*. οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ πολλοῦ ἀλληλομισοῦντο, διότι α) οἱ Θηβαῖοι ἐτήρησαν φιλοπερσικὴν πολιτικὴν κατὰ τοὺς Μηδικούς πολέμους, β) εἶχον ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα, γ) ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐκρηξίν τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου, δ) μετὰ τὴν νίκην τοῦ Λυσάνδρου 404 π. Χ. ἐγνωμάτευσαν τὴν κατεδάφισιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ε) κατὰ τὸν ἱερὸν ἢ Φωκικὸν πόλεμον (355—346) οἱ Θηβαῖοι συμμαχήσαντες μετὰ τῶν Λοκρῶν καὶ Θεσσαλῶν ἐπολέμουν κατὰ τῶν Φωκῶν συμμαχούντων Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων. ἀλλὰ *Φωκεῖς* οἱ Φωκεῖς ἦσαν καταπεποννημένοι ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ δεκαετοῦς ἱεροῦ πολέμου *εἰ μὴ βοηθήσῃ ὑμεῖς*, ὁ ρήτωρ ἐννοεῖ τὸν β' Φωκικὸν ἢ ἱερὸν πόλεμον (355—346), ὅποτε οἱ Ἀθηναῖοι καταλαβόντες τὰ στενά τῶν Θερμοπυλῶν ἠμπόδισαν τὸν Φίλιππον νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν σύμμαχόν των Φωκίδα. Τοὺς καλεῖ νὰ πράξουν καὶ πάλιν τὸ ἴδιον. *ἐκλαλεῖ* ὅτι θὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Ἀττικῆς.

§ 25—26. *Δισθητικά*. *ὑμᾶς* ~~ἐκεῖ~~ *ἐκεῖνον*. (*σχῆμα χιαστὸν*) τὰ μὲν *παρ' ἡμῖν* ~~ἐκεῖ~~ *ἐκεῖνον*. (*σχῆμα χιαστὸν*) τὰ μὲν ὑποκείμενα (πρόσωπα) ἐτέθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως πρὸς ἀντιθετικὴν ἐμφασιν (*ὑμεῖς—ἐκεῖνος*). ἐκατέρωθεν δὲ τῆς κοινῆς ἐννοίας (*πολεμεῖν*) οἱ τοπικοὶ προσδιορισμοί, ὥστε νὰ σχηματίζεται *χιαστὸν*. *τὴν ὑπάρχουσαν—τὴν οἰκείαν* ἢ ἐπανάληψις τοῦ ἄρθρου πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας ἐκάστου ἐπιθέτου. *τίς*; *κωλύσει*; *Θηβαῖοι*; *Φωκεῖς*; *ἄλλος τις*; αἱ συχναὶ ἐρωτήσεις, τὸ ταχὺ καὶ σύντομον αὐτῶν προδίδουν κατὰ θαυμάσιον τρόπον τὴν σφοδρότητα τοῦ λόγου καὶ τὸ πάθος τοῦ ρήτορος. *πικρὸν* (*μεταφορὰ*): ἡ λέξις κυριολεκτεῖται εἰς τὴν δυσάρεστον γεῦσιν φαγητῶν ἢ ποτῶν, ἐδῶ κεῖται μεταφορικῶς πρὸς δήλωσιν δυσάρεστου ψυχικῆς καταστάσεως. *μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ἢ* (*σχῆμα προδιωρθώσεως*): ὁ ρήτωρ προτάσσει τὴν φράσιν αὐτήν, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ἀναγγεῖλῃ κάτι δυσάρεστον, ἐπιζητῶν οὕτω νὰ προδιαθέσῃ τὸ ἀκροατήριον καὶ νὰ μετριάσῃ κάπως τὴν ἐκ τούτου δυσάρεστον ἐντύπωσιν. Ἐδῶ ὁ Δημ. πρόκειται νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ Θηβαῖοι θὰ εἰσβάλουν μετὰ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Ἀττικὴν. ἀλλ', ὧ, *τᾶν, οὐχὶ βουλήσεται* (*ὑποφορὰ*). *τῶν ἀτοπωτάτων* (*ἀνθυποφορὰ*) (βλ. § 14). *ἄνοιαν ὀφλισάντων* (*μεταφορὰ*): ἡ λέξις κυριολεκτεῖται εἰς τὰ δικαστήρια (καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον): ἐδῶ μεταφορικῶς: καταδικάζομαι (θεωροῦμαι) ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην ὡς ἀνόητος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α'. ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

§ 25—26. *Νόημα*. Ὁ ρήτωρ τονίζει εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι τώρα πρόκειται νὰ ἐκλέξουν, ἐὰν θὰ πολεμήσουν κατὰ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Μακεδονίαν ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν. Παροτρύνει ἐπίσης αὐτοὺς νὰ σπεύσουν πρὸς βοήθειαν τῶν Ὀλυνθίων, διὰ νὰ δυνηθοῦν οὗτοι νὰ προβάλλουν ἀποτελεσματικὴν ἄμυναν κατὰ τοῦ Φιλίππου. Διότι, ἐὰν ὑποταχθῆ ἡ Ὀλυνθία, οὗτος μὴ συναντῶν πλέον κανὲν ἐμπόδιον θὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Ἀττικῆς. Ἐν συνεχείᾳ τονίζει ὅτι οἱ μὲν Θηβαῖοι πιθανώτατα νὰ βοηθήσουν αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀττικῆς εἰσβολήν, οἱ δὲ Φακεῖς, ἐξηγντήμενοι ἀπὸ τὸν δεκαετῆ πόλεμον, δὲν εἶναι ἱκανοὶ οὔτε τὴν χώραν τῶν νὰ ὑπερασπίσων. Τέλος κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχουν αἱ Ἀθῆναι, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Φίλιππος ἔχει πρὸ πολλοῦ διακηρῦξει δημοσίᾳ τὰς ἀπειλάς του καὶ δὲν εἶναι τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ.

§ 25—26. *Περίληψις*. Οἱ Ἀθηναῖοι πρέπει νὰ σπεύσουν ἀμέσως πρὸς βοήθειαν τῶν Ὀλυνθίων, διότι μετὰ τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν ὁ πόλεμος θὰ μεταφερθῆ εἰς τὴν Ἀττικὴν.

§ 26—26. *Ἐπιγραφή*. Προειδοποίησις ὑπὸ τοῦ ρήτορος περὶ τῆς ἀναπορεύτου μεταφορᾶς τοῦ πολέμου εἰς Ἀττικὴν ἐν περιπτώσει μὴ παροχῆς βοηθείας πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους.

§ 27

Ἄλλε μὴν
ἥλικα γ' ἔστι τὰ διάφορα
πολεμεῖν ἐνθάδ' ἢ κεῖ,
ἡγοῦμαι
οὐδὲ λόγου προσδεῖν.
Εἰ γὰρ δεήσειεν
ὑμᾶς αὐτοὺς γενέσθαι ἕξω
(τῆς πόλεως)
τριάκονθ' ἡμέρας μόνας
καὶ λαμβάνειν (τοσαῦτα)
τῶν ἐκ τῆς χώρας,
ὅσ' ἀνάγκη (ἔστι λαμβάνειν)
χρωμένους στρατοπέδω,
μηδενὸς ὄντος ἐν αὐτῇ,
πολεμίου λέγω,
οἶμαι ζημιωθῆναι ἂν
τοὺς γεωργοὺντας ὑμῶν
πλείονα ἢ ὅσα δεδαπάνησθε
εἰς ἅπαντα τὸν πρὸ τοῦ πολέμου.
Εἰ δὲ δὴ
πόλεμός τις ἦξει (δεῦρο),
πόσα χρὴ νομίσαι (τινα)
ζημιώσεσθαι.
Καὶ πρόσσεσι (τῇ ζημίᾳ)
ἢ ὕβρις (τῶν πολεμίων)
καὶ ἔθ' ἢ τῶν πραγμάτων
αἰσχύνῃ,
(οὐσα) οὐδεμιᾶς ζημίας

Ἄλλ' ὅμως
πόσον μεγάλη βεβαίως εἶναι
ἡ διαφορά
μεταξὺ τοῦ νὰ πολεμήτε ἐδῶ ἢ ἐκεῖ,
νομίζω
ὅτι δὲν χρειάζεται οὐδὲ κἂν νὰ λεχθῆ.
Διότι, ἐὰν ἤθελε παραστῆ ἀνάγκη
σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ στρατοπεδεύσετε ἕξω
(ἀπὸ τὴν πόλιν)
τριάκοντα μόνον ἡμέρας
καὶ νὰ λαμβάνετε (τόσα)
ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς χώρας
ὅσα εἶναι ἀνάγκη (νὰ λαμβάνετε)
ὡς διατηροῦντες στρατόπεδον,
χωρὶς νὰ ὑπάρχη κανεὶς ἐντὸς αὐτῆς,
ἐχθρὸς ἐννοῶ,
νομίζω ὅτι ἤθελον ζημιωθῆ
ὅσοι ἀπὸ σᾶς εἶναι γεωργοκτηματῖαι,
περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχετε δαπανήσει
εἰς ὅλον τὸν προηγούμενον πόλεμον
Ἐὰν δὲ βεβαίως
κάποιος πόλεμος ἐλθῆ (ἐδῶ)
πόσα πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς
ὅτι θὰ ζημιωθῆτε.
Καὶ ἐκτός τῆς ζημίας, θὰ προστεθῆ
ἢ προσβολὴ (ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν)
καὶ ἐπὶ πλέον ἢ ἐντροπὴ διὰ τὰς
πράξεις (μας),
ἢ ὁποῖα δὲν εἶναι κατωτέρα ἀπὸ καμ-

ελάττων
τοῖς γε σώφροσιν.

μίαν ἄλλην ζημίαν,
κατὰ τὴν κρίσιν βεβαίως τῶν
φρονίμων.

§ 27. **Γραμματικά καὶ σημασιολογικά.** *ἡλίκος*, *η*, *ον*=ἀναφ. ἄντων. =ὄσον (ἐδῶ : πόσον) μεγάλος. τὰ *διάφορα* (*πράγματα*) ἢ τὸ *διάφορον* =ἐπιθ. οὐσιαστικοποιηθὲν=ἢ διαφορά. *καὶ* (ἀφάρσεις)=ἐκεῖ. *δεήσειεν*=γ'. ἐν. ἄορ. εὐκτ. τοῦ *δεῖ*. *αὐτοὺς*=ὄριστ. ἄντων. *ὕμεις αὐτοί*=σεῖς οἱ ἴδιοι. *ἔξω τῆς πόλεως γίνονται*=στρατοπεδεύω *ἔξω* τῆς πόλεως. *χρωμένους*=μετχ. ἐνεστ. τοῦ *χρῆμαι-ᾶμαι*· *χρῶμαι* *στρατοπέδῳ*=διατηρῶ στρατοπέδον. *λέγω*=ἐννοῶ. *πλείονα ἢ πλείω*=αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. τοῦ συγκρ. βαθμοῦ τοῦ ἐπιθ. *πολύς*, *ή*, *ύ*, (*ὅ* καὶ *ἡ* *πλείων*, τὸ *πλέον*, *πλείστος* *η*, *ον*) *ζημιωθῆναι*=ἄπαρ. παθ. ἄορ. τοῦ *ζημιόμαι-οὔμαι* (=ὑφίσταμαι *ζημίαν*), *ἐζημιούμαι*, *ζημιώσομαι*, *ζημιωθήσομαι*, *ἐζημιώθην*, *ἐζημιώμαι ἐζημιώμην*, *οἱ γεωργοῦντες*=οἱ γεωργοκτηματιαι. *πρὸ τοῦ*=πρὸ τούτου (δηλ. *χρόνου*) =προηγούμενος. *δεδαπάνησθε*=παρακ. ὄριστ. τοῦ *δαπανάσομαι-ᾶμαι* (=ἐξοδεύω, δαπανῶ), *ἐδαπανώμην*, *ἐδαπανήθην*, *δεδαπάνημαι*. *ἤξει*=μελλ. ὄριστ. τοῦ *ἤκω*=ἔγω ἔλθει. (βλ. Λεξικὸν Ρώσων). *ζημιώσεσθε*=μέσσοι μέλλων ὡς παθητ.=*ζημιωθήσεσθε*=ὄτι θὰ *ζημιωθῆτε*. *πρόσοσθ'*=*πρόσοσσι*=ἐνεστ. ὄριστ. τοῦ *πρόσοσιμι*· *πρόσοσσι*=ἀντι· *πρόσοσται*=θὰ ὑπάρξῃ *πρόσοσι*, θὰ *προσσεθῆ*. *ἐθ'*=ἔτι, ἀκόμη. *ελάττων*=συγκρ. βαθμὸς τοῦ ἐπιθ. *μικρός*, *ελάττων*, *ελάττωτος*. γέ (βεβ. μόριον)=βεβαίως.

§ 27. **Ἀναγνώρισις προτάσεων.** Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ λόγου. . . ἡγοῦμαι (κυρία). *ἡλίκα γ' ἐστὶ* . . . *πολεμεῖν* (πλαγία ἐρωτημ. πρότ.), *εἰ γὰρ* . . . *δεήσειεν* . . . *γενέσθαι* καὶ τῶν ἐκ τῆς *χώρας λαμβάνειν* (ἐξηρητ. ὑποθ.) ὑπόθεσις· *ζημιωθῆναι ἂν* (=ὄτι *ζημιωθεῖεν ἂν*) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος γ'. εἰδους δηλῶν ἀπλήν σκέψιν τοῦ λόγου. *δο' ἀνάγκη* (ἔστι *λαμβάνειν ὑμᾶς*) *στρατοπέδῳ χρωμένους μηδενός ὄντος ἐν αὐτῇ* (ἐξηρητ. ἀναφορικῇ), *πολεμίῳ λέγω* (κυρία παρενθετικῇ), *πλείονα ἂν οἶμαι* . . . *ὑμῶν* (κυρία), *ἢ ὅσα* . . . *δεδαπάνησθε* (ἐξηρητ. ἀναφ.). *εἰ δὲ* . . . *ἤξει* (ἐξηρητ. ὑποθ.) ὑπόθεσις· *πᾶσα χρῆ'* . . . *ζημιώσεσθαι* (κυρία· εὐθεία ἐρώτ.) ἀπόδοσις· ὑποθ. λόγος α'. εἰδους δηλῶν τὸ πραγματικόν. καὶ *πρόσοσθ'* ἢ *ὑβρις* . . . *σώφροσιν* (κυρία).

§ 27. **Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις.** Ἄλλὰ μὴν=σύνδ. ἀντιθετ. ἔστι=ῥῆμα. τὰ *διάφορα*=ὑποκ. (ἀντικ. σύντ.). *ἡλίκα*=κατηγ. *πολεμεῖν*=τελ. ἄπαρ. ἐξαρητ. ἐκ τοῦ *ἐστὶ τὰ διάφορα* (ἐνν. *ὑμᾶς*)=ὑποκ. τοῦ *πολεμεῖν*. *ἐνθάδε ἐκεῖ*=ἐπιρρ. προσδ. τόπου. *ἡγοῦμαι*=ῥῆμα. *προσδεῖν*=εἰδ. ἄπαρ. (ἀντικ.) ἐξαρητ. ἐκ τοῦ *δοξαστ*. *ἡγοῦμαι*=ὡς ὑποκ. τοῦ *προσδεῖν* (ἀπρος.) ἐνν. ἢ ἀφηρημένη του ἐννοια· *εἶναι ἐνδειαν*, *λόγου*=ἀντικ. τοῦ *προσδεῖν*. ἢ *πλαγία ἐρωτ. πρότ.* *ἡλίκα* . . . *πολεμεῖν* ἐξαρητ. ἐκ τοῦ *λόγου δεήσειεν*=ῥῆμα ἀπρός. *γενέσθαι*-*λαμβάνειν*=ὑποκ. τοῦ *δεήσειεν*. *αὐτοὺς*=κατηγορ. προσδ. τοῦ *ὑμᾶς*=ὑποκ. τῶν ἀπαρεμφ. *τρίκοντα*=ἐπιθ. προσδ. *μόνας*=κατηγ. προσδ. *ἡμέρας*=αιτιατικῇ (ἐπιρρ.) πρὸς δῆλωσιν χρονικῆς ἐκτάσεως. *ἔξω*=ἐπιρρ. προσδ. τόπου. (ἐνν. *τοσαῦτα*)=ἀντικ. τοῦ *λαμβάνειν*. *τῶν ἐκ τῆς χώρας*=γεν. διαιρετ. τοῦ *τοσαῦτα*. *ἀνάγκη* (ἔστι) =ῥῆμα ἀπρός. ἐκπρ. (ἐνν. *λαμβάνειν*)=ὑποκ. τοῦ ἀπρος. (ἐνν. *ὑμᾶς*)=ὑποκ. τοῦ *λαμβάνειν*. *ὅσα*=ἀντικ. τοῦ *λαμβάνειν*. *χρωμένους*=μετχ. αἰτιολ. *στρατοπέδῳ*=ἀντικ. τοῦ *χρωμένους*. *ὄντος*=μετχ. ἐναντιωματικῇ, γενικῇ ἀπόλυτ. *μηδενός*=ὑποκ. τοῦ *ὄντος*. *ἐν αὐτῷ*=ἐμπρ. προσδ. τόπου. *πολεμίῳ λέγω*=ἐπεξήγησις τοῦ *μηδενός*. *οἶμαι*=ῥῆμα. *ζημιωθῆναι ἂν*=δυνητικὸν εἰδικὸν ἄπαρ. (ἀντικ.) ἐξαρητ. ἐκ τοῦ *δοξαστ*. *οἶμαι*· *τοὺς γεωργοῦντας*=ἐπιθ. μετχ. ὑποκ. τοῦ *ζημιωθῆναι ἂν* (ἑτεροπροσωπία) *πλείονα* (=πλείονας *ζημίας*)=σύστ. ἀντικ. τοῦ *ζημιωθῆναι ἂν*. *ὑμῶν*=γενικ.

διαριετ. τοῦ τοῦς γεωργοῦντας.—ἡ ὄσα . . . δεδαπάνησθε=ὀλόκληρος ἡ ἀναφ. προτ. β'. ὄρος συγκρίσεως.—α'. ὄρος συγκρίσεως ἔνν. ζημίας. δεδαπάνησθε=ῤῥημα. (ἔνν. ὑμεῖς)=ὑποκ. ὄσα (=ὄσας δαπάνας)=συστ. ἀντικ. εἰς ἅπαντα τὸν πόλεμον=ἔμπρ. προσδ. χρονικῆς διαρκείας. τὸν πρὸ τοῦ (=τὸν πρὸ τοῦτοῦ τοῦ χρόνου)=ἐπιθ. προσδ. εἰς τὸ τὸν πόλεμον. ἤξει=ῤῥημα. πόλεμος=ὑποκ. τις=ἐπιθ. προσδ. χρῆ=ῤῥημα ἀπρόσ. νομίσαι=ὑπόκ τοῦ χρῆ (ἔνν. τινα)=ὑποκ. τοῦ νομίσαι. ζημιώσεσθαι=εἰδ. ἀπαρμ. (ἀντικ.) ἔξαφτ. ἐκ τοῦ δοξαστ. νομίσαι. (ἔνν. ὑμᾶς)=ὑποκ. τοῦ ζημιώσεσθαι. πρὸσεσι=ῤῥημα. πῶσα (=πῶσας ζημίας)=συστ. ἀντικ. τοῦ ζημιώσεσθαι. πρὸσεσι=ῤῥημα. ὕβρις=αἰσχύνη=ὑποκ. τοῦ πρὸσεσι' (πρὸς τῇ ζημιά, ἐστὶν ἡ ὕβρις=προσεσται τῇ ζημιά ἢ ὕβρις (ἐνεστώσ ἀντὶ μέλλοντος, διότι θεωρεῖ τὸ μέλλον ἀφεντικὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν παρόν). τῶν πραγμάτων=γεν. τῆς αἰτίας εἰς τὸ αἰσχύνη. (ἔνν. οὐσα)=ἐπιθ. μετ. ἐλάττων=κατηγ. οὐδεμιᾶς=ἐπιθ. προσδ. ζημίας=β'. ὄρος συγκρ.—α'. ὄρος : αἰσχύνη. τοῖς σὺφροσιν=δοτ. προσωπ. τῆς ἀναφορᾶς.

§ 27. Πραγματικά. ἔξω (τῆς πόλεως)' δηλ. τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐντὸς τῆς Ἀττικῆς. ὄσα' δηλ. ἐφόδια καὶ χρήματα πρὸς συντήρησιν τοῦ στρατοῦ' πλείονα' δηλ. παντὸς εἶδους ὕλικας ζημίας, ἐκ τῆς καταστροφῆς, φθορᾶς, ἀρκαγῆς γεωργικῶν προϊόντων, ἐργαλείων, ζώων κλπ. τοὺς γεωργοῦντας' ἔννοεῖ τοὺς γεωργοκτηματίας, τῶν ὁποίων οἱ ἀγροὶ εὐρίσκοντο ἐκεῖ ὅπου ὁ στρατὸς θὰ κατηλιζέτο. τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον' ἔννοεῖ τὸν ἀπὸ τοῦ 357 π. Χ. διεξαχθέντα πόλεμον πρὸς ἀνάγκησιν τῆς Ἀμφιπόλεως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐδαπανήθησαν πλέον τῶν 1500 ταλάντων (βλ. Ὀλυμπ. Γ' § 23). ἤξει' εἰς τὴν Ἀττικὴν. ὕβρις' οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἀθηναίων νικῶντες ἀσφαλῶς θὰ συμπεριεφέροντο πρὸς αὐτοὺς ὑπεροπτικῶς καὶ χλευαστικῶς. Ἡ προσβολὴ αὕτη θὰ εἶναι—κατὰ τὸν ρήτορα—βραχεία καὶ δὲν θὰ ἤμπορῇ νὰ συγκριθῇ μετὰ καμμίαν ἄλλην ζημίαν. τῶν πραγμάτων' ἔννοεῖ τὴν λόγῳ ἀδρανεῖας κοινωνικοπολιτικὴν κατὰπτωσιν τῶν Ἀθηναίων.

§ 27. Αἰσθητικά. ὑμᾶς δεήσειεν αὐτοὺς (ὑπερβατόν)' διὰ τῆς παρεμβολῆς τοῦ ῤῥημ. ἐχωρισθησαν αἱ δύο ἀντων. διὰ τὰ ἐξαρθῆ ἡ ἔννοια τῆς δευτέρας (σεῖς... οἱ ἴδιοι). τῶν ἐκ τῆς χώρας (βραχυλογία)' ἀντὶ: τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκ τῆς χώρας.—πόλεμος ἤξει (πρωσωτοποιᾶ). πῶσα χρῆ νομίσαι ζημιώσεσθαι (ρητορ. ἐρώτησις)' προσδίδει μεγαλύτεραν ἔμφασιν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ: πλείστα ζημιώσεσθε.

§ 27. Γνωμικόν. « ἡ τῶν πραγμάτων αἰσχύνη οὐδεμιᾶς ἐλάττων ζημίας τοῖς γε σὺφροσιν».

§ 27. Νόημα. Ὁ ρήτωρ προειδοποιεῖ τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ἐὰν ὁ πόλεμος πρόκειται νὰ διεξαχθῆ εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ στρατοπεδεύσων μόνον ἐπὶ ἓνα μῆνα ἔξω τῆς πόλεως, προτοῦ ἀκόμη φθάσῃ ὁ ἐχθρὸς, θὰ προκαλέσων τόσας ὕλικας ζημίας εἰς τὰ καλλιεργημένα ἀγροκλήματα, ὄσας δὲ ὑπέστησαν κατὰ τὸν πρὸς ἀνάγκησιν τῆς Ἀμφιπόλεως πόλεμον. Ὅταν ὁμοῦ ὁ πόλεμος μεταφερθῆ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀττικὴν, θὰ ὑποβληθοῦν εἰς τεραστίαν δαπάνην καὶ θὰ ὑποστοῦν ἀνυπολόγιστους ζημίας καὶ πέραν τῶν ὕλικῶν καταστροφῶν θὰ προσαφθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ καταισχύνη δι' ὄσα ἔχουν πράξει.

§ 27. Περίληψις. Ἡ εἰσβολὴ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Ἀττικὴν θὰ συνεπιφέρει ὄχι μόνον ἀνυπολόγιστον ὕλικὴν καταστροφὴν ἀλλὰ καὶ ἠθικὴν τοιαύτην.

§ 27. Ἐπιγραφή. Προειδοποιήσις ὑπὸ τοῦ ρήτορος περὶ τῆς ζημίας, ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς, τὴν ὁποῖαν συνεπάγεται ἡ εἰσβολὴ τοῦ Φιλ. εἰς Ἀττικὴν.

('Επίλογος) § 28

Πάντα δὴ ταῦτα
 συνιδόντας
 δεῖ (ὕμᾱς) ἅπαντας
 βοηθεῖν
 καὶ ἀπωθεῖν τὸν πόλεμον
 ἐκεῖσε,
 τοὺς μὲν εὐπόρους,
 ἵνα μίκρ' ἀναλίσκοντες
 ὑπὲρ τῶν πολλῶν,
 ὧν ἔχουσι
 καλῶς ποιῶντες (ἔχειν)
 ἀδεῶς καρπῶνται τὰ λοιπὰ,
 τοὺς δ' ἐν ἡλικίᾳ (ὄντας),
 ἵνα κτησόμενοι
 τὴν ἐμπειρίαν τοῦ πολεμεῖν
 ἐν τῇ Φιλίππου χώρα
 γένωνται φοβεροὶ φύλακες
 τῆς οἰκείας (χώρας)
 ἀκεραίου,
 τοὺς δὲ λέγοντας,
 ἵν(α) αἱ εὐθυναὶ
 τῶν πεπολιτευμένων αὐτοῖς
 γένωνται ράδια,
 ὡς, ὁποῖ(α) ἄττ(α) ἂν ὕμᾱς
 περιστῆ τὰ πράγματα,
 τοιοῦτοι κριταὶ ἔσεσθε
 καὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς,
 χρηστοὶ δ' εἶη (τὰ πράγματα)

παντός εἴνεκα.

Λοιπόν, ὅλα αὐτὰ
 ἀφοῦ λάβετε καλῶς ὑπ' ὄψιν σας,
 πρέπει ὅλοι σας ἀνεξαιρέτως
 νὰ σπεύσετε εἰς βοήθειαν
 καὶ νὰ ἀπωθῆτε τὸν πόλεμον
 πρὸς τὰ ἐκεῖ,
 οἱ μὲν πλοῦσοι,
 ἵνα ὀλίγα δαπανῶντες
 χάριν τῶν πολλῶν,
 τὰ ὁποῖα ἔχουν,
 καὶ καλὰ κάνουν (ποῦ τὰ ἔχουν),
 ἀφόβως ἀπολαύσουν τὰ ὑπόλοιπα,
 οἱ δὲ ἔχοντες στρατευσίμον ἡλικίαν,
 ἵνα ἀφοῦ ἀποκτήσουν
 τὴν ἐμπειρίαν τοῦ πολέμου
 εἰς τὴν χώραν τοῦ Φιλίππου.
 γίνουσι φοβεροὶ φρουροὶ
 τῆς πατρίδος των,
 ὥστε νὰ παραμῆνῃ (αὐτὴ) ἀβλαβής,
 οἱ δὲ ῥήτορες,
 ἵνα ἡ λογοδοσία
 διὰ τὰς πολιτικὰς των πράξεις
 γίνῃ εὐκολοῦς,
 διότι, κατὰ τὴν ἔκβασιν, τὴν ὁποῖαν
 θὰ ἔχουν διὰ σᾶς τὰ πράγματα,
 κατὰ ταύτην θὰ κρίνετε
 καὶ τὰς πολιτικὰς των πράξεις.
 Εἴθε δὲ τὰ πράγματα νὰ ἀποβῶν
 αἰσίως
 πρὸς τὸ καλὸν ὄλων.

§ 28. Γραμματικὰ καὶ σημασιολογικά. συνιδόντας=μτχ. ἄορ. β' τοῦ συναρῶ=λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου. ἀπωθεῖν=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ ἀπωθέω - ᾧ (=ἀπομακρύνω), ἀπεώθου, ἀπέωσω, ἀπέωσα. ἐκεῖσε=ἐπιρρ. τοπ.=πρὸς τὰ ἐκεῖ. μίκρ' (=μικρὰ) ἀναβιβάζεται ὁ τόνος, διότι εἶναι κλιτὴ λέξις. ἀναλίσκοντες=μτχ. ἔνεστ. τοῦ ἀναλίσκω ἢ ἀναλόω=δαπανῶ, ἐξοδεύω. καρπῶνται=ἔνεστ. ὑποτ. τοῦ καρπόμεαι-οῦμαι=ἀπολαύω. ἀδεῶς=(α+δέος)=ἀφόβως. οἱ ἐν ἡλικίᾳ=οἱ ἔχοντες στρατεύσιμον ἡλικίαν. ἐμπειρία=γνώσις στηριζομένη εἰς τὴν πείραν. κτησόμενοι=μτχ. ἄορ. τοῦ κτάομαι-ᾶμαι=ἀποκτῶ. δ, ἢ ἀκεραῖος, τὸ -ον=ἀβλαβής, σῆφος. γένωνται=ἄορ. β' ὑποτ. τοῦ γίνομαι. οἱ λέγοντες=(μτχ. οὐσιαστικοποιηθεῖσα) οἱ ῥήτορες, οἱ πολιτικοὶ σύμβουλοι. τῶν πεπολιτευμένων=μτχ. παρακ. τοῦ πολιτεύομαι (παθ.)=κυβερνῶμαι, διοικῶμαι. πολιτεύω (ἔνεστ.)=εἰμαι πολίτης καὶ συμμετέχω εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς πολιτείας, κυβερνῶ. πολιτεύομαι (μέσον)=διαχειρίζομαι τὰ τῆς πολιτείας. τὰ πεπολιτευμένα=αἱ πολιτικαὶ πράξεις. εὐθυνα καὶ (συνήθως) εὐθυνα=ἀπολογία, λογοδοσία. ὡς=συνδ. αἰτιολ.=διότι. ὅποι' (=ὅποῖα)=ἀναφ. ἄντων. ἄττα ἢ τινὰ=ἄορ. ἄντων, οὐδ. πληθ. περιστῆ=ῥητορ. ἄορ. β'. τοῦ περιστάμαι (τινα) (=περιστοιχίζω ἢ περικυκλῶν κάποιον), ἐδῶ : ὅποι' ἄττ' ἂν ὕμᾱς περιστῆ τὰ πράγματα=ὁποῖα τύχη νὰ εἶναι ἡ ἔκβασις τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα σᾶς περιβάλλουν. τὰ πεπραγμένα=αἱ πολιτικαὶ πράξεις. ἔσεσθε=μέλλ. ὀρισκ. τοῦ εἶμι. χρηστοὶς=καλός, εὐνοϊκός, ὠφέλιμος. παντός=γεν. ἄορ. ἰσοδυναμοῦσα μὲ τὸ πάντων. εἴνεκα (ἰωνικός

τύπος)=*ένεκα* (ἀντικώς) καταχρηστική πρόθεσις. *παντός ένεκα*=πρός τό καλόν, πρὸς τό συμφέρον ὅλων.

§ 28. *Ἀναγνώρισις προτάσεων. πάντα... δεῖ... τοὺς μὲν εὐπόρους, τοὺς δ' ἐν ἡλικίᾳ, τοὺς δὲ λέγοντας* (κυρία), *ἴν' ὑπὲρ τῶν πολλῶν μίχρ' ἀναλίσκοντες... καρπῶνται ἀδεῶς* (ἐξηρητ. τελική), *ὧν καλῶς ποιῶντες ἔχουσι* (ἐξηρητ. ἀναφ.), *ἴνα .. γένωνται* (ἐξηρητ. τελική), *ῶς τοιοῦτοι κριταί... ἔσεσθε* (ἐξηρητ. αἰτιολ.), *ὅποι' ἄττ'... περιστῆ τὰ πράγματα* (ἐξηρητ. ἀναφορ.) *χρηστά δ' εἶη παντός ένεκα* (κυρία).

§ 28. *Συντακτικὴ κατὰ λέξιν ἀνάλυσις.* δεῖ=ῤῥῆμ. ἀπρὸς βοηθεῖν - ἀπαθεῖν=ὑποκ. τοῦ δεῖ. (ἐνν. ὁμᾶς)=ὑποκ. τῶν ἀπαρ. ἀπαντας=κατηγ. προσδ. τοῦ ἐνν. ὁμᾶς. πόλεμον=ἀντικ. τοῦ ἀπαθεῖν. ἐκείσε=ἐπιφρ. προσδ. τόπου. τὸ βοηθεῖν=ἀμετάβατον. συνιδόντας=μτχ. χρον. (ἐνν. ὁμᾶς)=ὑποκ. τῆς μτχ. πάντα=κατηγ. προσδ. τοῦ ταῦτα=ἀντικ. τοῦ συνιδόντας. τοὺς εὐπόρους - τοὺς ἐν ἡλικίᾳ - τοὺς λέγοντας=ἐπεξηγησις τοῦ ἀπαντας. καρπῶνται=ῤῥῆμ. (ἐνν. οἱ εὐποροὶ)=ὑποκ. τὰ λοιπὰ=ἀντικ. ἀδεῶς=ἐπιφρ. προσδ. τρόπου. ἀναλίσκοντες=μτχ. τροπ. μικρὰ=σύστοιχον ἀντικ. τοῦ ἀναλίσκοντες. ὑπὲρ τῶν πολλῶν=ἐμπρ. προσδ. δηλῶν τὸ πρὸς χάριν τινός. ἔχουσι=ῤῥῆμ. (ἐνν. οἱ εὐποροὶ)=ὑποκ. ὧν (ἀντί ἃ)=ἀντικ. τοῦ ἔχουσι. καλῶς ποιῶντες=μτχ. τροπ. γένωνται=ῤῥῆμ. (ἐνν. οἱ ἐν ἡλικίᾳ)=ὑποκ. φύλακες=κατηγ. φοβεροὶ=ἐπιφθ. προσδ. τῆς οἰκείας=γεν. ἀντικειμ. τοῦ φύλακες. — ἀκραιῶν=προληπτικὸν κατηγ. ἢ τοῦ ἀποτελέσματος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ : ὥστε ἀκραιῶν εἶναι. κητοάμενοι=μτχ. χρον. τὴν ἐμπειρίαν=ἀντικ. τῆς μτχ. τοῦ πολεμεῖν=ἐναρθρον ἀπαρ. ὡς γεν. ἀντικ. τοῦ : τὴν ἐμπειρίαν. ἐν τῇ χώρᾳ=ἐμπρ. προσδ. τόπου. τῇ Φιλίππου=ἐπιφθ. προσδ. τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ. γένωνται=ῤῥῆμ. αἱ εὐθυναί=ὑποκ. ῥᾶδιαι=κατηγ. τῶν πεπολιτευμένων=γεν. τῆς αἰτίας εἰς τὸ αἰ εὐθυναί. αὐτοῖς=ποιητ. αἰτίον τοῦ τῶν πεπολιτευμένων (παθητ. συντελ. χρόνος). ἔσεσθε=ῤῥῆμ. (ἐνν. ὁμῆς)=ὑποκ. κριταί=κατηγ. τοιοῦτοι=ἐπιφθ. προσδ. τῶν πεπραγμένων=γεν. ἀντικ. εἰς τὸ κριταί. αὐτοῖς=ποιητ. αἰτίον τοῦ τῶν πεπραγμένων (παθητ. συντελ. χρόνος). περιστῆ=ῤῥῆμ. τὰ πράγματα=ὑποκ. (ἀττ. συν.). ὅποια=κατηγ. εἰς τὸ τὰ πράγματα. ἄττα=ἐπιφθ. προσδ. τοῦ ὅποια. ὁμᾶς=ἀντικ. τοῦ περιστῆ (περιστάμαι τινα). εἶη=ῤῥῆμ. (ἐνν. τὰ πράγματα)=ὑποκ. (ἀττ. σύντ.) χρηστά=κατηγ. τοῦ τὰ πράγματα, παντός ένεκα=ἐμπρόθ. προσδ. τοῦ σκοποῦ.

§ 28. *Πραγματικά.* πάντα' ὅσα δηλ. εἶπεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὁ ρήτωρ. ἐκείσε' δηλ. πρὸς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Χαλκιδικήν. πολλῶν' ἔννοεὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν τῶν εὐπόρων Ἀθηναίων. καλῶς ποιῶντες' ὁ ρήτωρ οὐδόλως φθονεῖ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπέκτησαν μεγάλην περιουσίαν. οἱ ἐν ἡλικίᾳ' ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 60ου ἔτους ὑπέκειντο εἰς στρατέυσιν' καὶ οἱ μὲν ἔφηβοι (18—20 ἐτῶν), καθὼς καὶ οἱ ἐθνοφρουροὶ (50—60 ἐτῶν), ὑπεχρεοῦντο μόνον νὰ τηροῦν τὴν τάξιν τῆς πόλεως καὶ νὰ φρουροῦν αὐτήν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ 20ου—50ου ἔτους ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς ἔξω τῆς πόλεως πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις. τοὺς εὐπόρους—τοὺς ἐν ἡλικίᾳ—τοὺς λέγοντας' ὁ ρήτωρ ἀπευθύνεται εἰς τοὺς πλουσίους, τοὺς στρατευσίμους καὶ τοὺς ὑπευθύνους πολιτικούς συμβούλους καὶ ἡγέτας, διότι οἱ εὐποροὶ θὰ ἐπαμίζοντο τὸ μεγαλύτερον βᾶρος τῶν πολεμικῶν σαπανῶν, οἱ στρατεύσιμοι θὰ ἐπολέμουν, καὶ οἱ πολιτικοὶ ἡγήτορες θὰ συνεβούλευον τὸν λαὸν τί πρέπει νὰ πράξῃ. φύλακες ἀκραιῶν' ἢ προσάποιε τῆς ἐδαφικῆς ἀκραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς πολιτείας ἀπετέλουν κεφαλαιῶδες καθήκον τῶν πολιτῶν' παράβαλε τὸν ὄρκον τῶν ἀρχαίων ἐφήβων : *εὐὸ καταισχνῶ ὄπλα τὰ ἱερά... τὴν πατρίδα δὲ οὐκ ἐλάσσω παραδῶσω, πλείω δὲ καὶ ἀρειῶ, ὄσης ἂν παραδέξωμαι*—δὲ θὰ ντροπιάσω τὰ

ιερά ὄπλα... τὴν πατρίδα μου δὲ θὰ τὴν παραδώσω μικρότερη, ἀλλὰ μεγαλύτερη καὶ ἰσχυρότερη ἀπ' ὅσῃν θὰ τὴν παραλάβω. *εὐθυναί*· πάντες οἱ ἀναλαμβάνοντες ἐξουσίαν τινὰ πρὸ τῆς εἰσόδου των εἰς τὴν ἀρχὴν ἔδιδον ὄρκον, ὅτι θὰ διαχειρισθοῦν καλῶς ταύτην καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας των ἐλογοδοτοῦν εἰς τοὺς 10 λογιστὰς. Οὗτοι μετὰ τὸν ἔλεγχον τῶν πράξεων τῶν ἀρχόντων εἰσήγον τοὺς παραβάτας εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἑλλιασῶν πρὸς τιμωρίαν. Ἀντιθέτως οἱ ρήτορες δὲν ὑπεχρεοῦντο εἰς τοιαύτην λογοδοσίαν εἰμὴ μόνον, ἐὰν ὑπέβαλον ἀπὸ τοῦ βήματος ἐγγράφους προτάσεις ἢ ὑπεκρίνον τὸν λαόν εἰς πράξεις ἀντιθέτους πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος. Ἐδῶ ὁ Δημοσθένης ἐννοεῖ τὰς ἠθικὰς εὐθύναις τῶν ρητόρων. *τοιούτοι κριταί*· δηλ. θὰ κρίνουν μὲ ἐπιείκεια, ἐὰν ἡ ἔκβασις εἶναι εὐνοϊκὴ, μὲ αὐστηρότητα δέ, ἐὰν εἶναι δυσμενής. *χρησά δι' εἶη παντὸς εἵνεκα*· ὁ ρήτωρ καταλήγει μὲ τὴν εὐχὴν νὰ εὐδοιωθοῦν αἱ ἐνέργειαι τῶν Ἀθηναίων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀποβῆ ὠφέλιμον εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως.

§ 28. *Αἰσθητικά*. *βοηθεῖν—ἀπωθεῖν (παρήχησις)*. *ἀπωθεῖν (μεταφορά)*. ὑπὲρ τῶν πολλῶν ὧν ἔχουσι (ἔλξις) ἀντί: ὑπὲρ πολλῶν, ἃ ἔχουσι—πολλῶν—μικρὰ (ἀντίθεσις). *φοβεροὶ φύλακες (παρήχησις τοῦ φ)*. *περιστῆ ὑμᾶς τὰ πράγματα (μεταφορά)*. *πάντα—παντὸς (ἐπαναφορά)*.

§ 28. *Νόημα*. Ὁ ρήτωρ περαινῶν τὸν λόγον του καλεῖ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Ἀθηναίους, ἀφοῦ λάβουν ὑπ' ὄψιν των ὅλα ὅσα εἶπε, νὰ ἐνεργήσουν, ὥστε ὁ πόλεμος νὰ ἐντοπισθῆ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Δηλ. οἱ πλούσιοι προσφέροντες ὀλίγα χρήματα ἐκ τῶν πολλῶν τὰ ὅποια ἔχουν, θὰ ἀπολαμβάνουν εἰς τὸ μέλλον τὰ ἀγαθὰ των· οἱ στρατεύσιμοι, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν κατὰ τοῦ Φιλ. πόλεμον, θὰ καταστῶν ἔμπειροι πολεμισταί, ὥστε νὰ προασπίξουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος· οἱ ὑπεύθυνοι πολιτικοὶ ἄνδρες, συμβουλευόντες τὰ πρέποντα εἰς τὸν λαόν, θὰ λογοδοτήσουν εὐκόλως μετὰ τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τῶν πραγμάτων. Τέλος ὁ ρήτωρ ἐκφράζει τὴν εἰλικρινῆ εὐχὴν του, ὅπως τὰ πράγματα ἀποβοῦν εὐνοϊκὰ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων.

§ 28. *Περίληψις*. Ὁ ρήτωρ παροτρύνει τοὺς εὐπόρους, τοὺς στρατευσίμους καὶ τοὺς ὑπευθύνους πολιτικούς ἡγέτας νὰ σταθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῶν κρισίμων περιστάσεων τῆς χώρας καὶ εὐχεται τὴν εὐδωσίαν τῶν πραγμάτων πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων.

§ 28. *Ἐπιγραφή*. Ὁ ρήτωρ προτρέπει ὅλους γενικῶς τοὺς Ἀθηναίους νὰ παράσχουν τὴν βοήθειάν των καὶ εὐχεται αἰσίαν ἔκβασιν.

1	1	12	200	21	1024
2	2	13	400	22	2048
3	4	13	8	23	4096
4	8	14	16	24	8192
5	16	15	32	25	16284
6	32	16	64	26	32568
7	64	17	128	27	65136
8	128	18	256	28	130272
9	256	20	512	29	260544
10	512			30	521088
11	1024				

12	48
13	96
14	192
15	284
16	568
17	1136
18	2272
19	4544
20	9088
21	18176
22	36352
23	72704
24	145408
25	290816
26	581632
27	1163264
28	2326528
29	4653056
30	9306112

9306112 | 1000
 9306
 51

ΙΣΤΑΜΗ Η ΟΛΑΝΘΙΑ Η ΡΕΣΤΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ-ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ-ΟΡΓΑΝΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΣΟΦΟΚΛΗ Ι. ΡΩΣΗ - ΕΥΘΥΜΙΟΥ Δ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Κατάστημα: 'Οδός Φιλοθέης και Ν. Νικοδήμου - Τηλ. 36.584

Τυπογραφείον: 'Οδός Ευαγγελιστρίας 96 - Καλλιθέα - Τηλ. 960.522

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Ι. Θ. ΡΩΣΗ Γυμνασιάρχου

1. 'Αναγν. 'Αρχ. 'Ελλην. Γλώσσης (Γ')	16. Πλάτωνος Κρίτων (Ζ')
2. Ξενοφ. Κύρον 'Ανάβασις Ι - ΙΙ (Δ')	17. Θουκυδίδου Δημηγορία (Πλαταιέων - Θηβαίων) (Ζ')
3. Ξενοφώντος 'Ελληνικό ΙΙΙ - ΙV (Δ')	18. 'Ιφίγένεια ἐν Ταύροις (Ζ')
4. 'Αρριανού 'Αλεξ. 'Ανάβασις Ι-ΙΙ (Ε')	19. 'Ιφίγένεια ἐν Αἰδίδι (Ζ')
5. Λυσίου Λόγοι (ὑπὲρ 'Αδυνάτου) (Ε')	20. 'Ομήρου 'Ιλιάς Α' (Ζ')
6. Λυσίου Λόγοι (κατὰ Σιτοπωλῶν) (Ε')	21. Κικέρων Γ'. Κατιλιακός (Ζ')
7. 'Ισοκράτους Λόγοι (πρὸς Δημόζιον) (Ε')	22. 'Οβιδίου Μεταμορφώσεις (Ζ')
8. Δατινικὸν 'Αναγνωσματίον (Ε')	23. 'Αντιγόνη Σοφοκλέους (Η')
9. Δημοσθένους Α'. 'Ολυμπιακός (ΣΤ')	24. Αἰνείας Βεργιλίου Α' (Η')
10. Δημοσθένους Α'. Φιλιππικός (ΣΤ')	25. Αἰνείας Βεργιλίου Β' (Η')
11. Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους και 'Επιστολαὶ πρὸς Φίλιππον (ΣΤ')	26. 'Επιτάφιος Βερκιλέους (Η')
12. Θουκυδίδου Ἐννεαγραφῆς (ΣΤ')	27. Somnium Scipionis (Η')
13. 'Ομήρου 'Οδύσσεια Α' (ΣΤ')	28. 'Ορατίου 'Ωδαι (Η')
14. Κορνηλίου Νέπωτος (ΣΤ')	29. Κικέρωνος de officiis (Η')
15. Καίσαρος de bello civili (ΣΤ')	

Ι. Θ. ΡΩΣΗ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ Δ. Φ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ Καθηγητοῦ Φιλολογίας

- ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ: Διὰ τὴν Α' καὶ Β' τάξ. 'Εξαταξίου
- ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ: Διὰ τὴν Γ' καὶ Δ' » »
- 100 ΑΝΕΠΤΥΓΜΕΝΑ ΓΝΩΜΙΚΑ—ΡΗΤΑ—ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ—διὰ τοὺς μαθητὰς Γυμνασίων, 'Εμπορικῶν καὶ 'Ανωτ. Σχολῶν.

Τὰ ὑποδείγματα ἐκθέσεων περιέχουν: Θεωρίαν τῶν 'Εκθέσεων—'Υποδείγματα—Σχεδιαγράμματα—'Ορθογραφικοὺς κανόνας—Θέματα.

- ΤΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧ. ΕΛΛΗΝ. ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΙΣ 25 ΑΠΛΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ: Τὸ ἀνώτερον Συνακτικὸν διὰ τὴν συντομίαν του, πληρότητα, σαφήνειαν καὶ μεθοδικότητα.

ΧΑΡ. ΝΙΝΤΑ Γυμνασιάρχου — ΑΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Καθηγητοῦ
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ Καθ.—ΕΙΡ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Καθηγήτριας
Κ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΥ Καθηγ.—ΚΑΛΛ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ Δημοσιογράφου

= 333 =

ΝΕΑ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Μετὰ 1200 θεμάτων

Πρότυπος ἔκδοσις συνδυασμοῦ Σχεδιαγραμμάτων καὶ 'Εκθέσεων διὰ τοὺς τελειοφοίτους μαθητὰς τῶν Γυμνασίων καὶ τοὺς ὑποψηφίους Σπουδαστὰς 'Ανωτάτων Σχολῶν Πανεπιστημίου.

Σταματίου Παπασταματίου, Καθηγητοῦ Φιλολογίας

- ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ
- ΠΕΡΙ'ΑΗΨΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ διὰ τοὺς μαθητὰς Ε' καὶ ΣΤ' 'Εξάτ. Γυμνασίου